

New York Times Çoksatan Yazarı

ADRIENNE
YOUNG

SON
MIRAS

YABANCI

“TÜM HAYATIMI HİÇBİR YERE AİT OLMADAN GEÇİRMİŞTİM VE BU DEĞİŞMEK ÜZEREDİ.”

Bryn Roth, on sekizinci yaş gününde dayısı Henrik'ten gelen bir mektupla hayatını tamamen değiştirecek bir yolculuğun eşiğinde bulmuştu kendini. Bastian şehrine geri dönmek, yalnızca uzun zamandır görmediği ailesine kavuşma fırsatını beraberinde getirmekle kalmayacak, aynı zamanda Roth ailesinin karmaşık ve tehlikeli dünyasına da adım atmasını sağlayacaktı.

Bryn, bu ailede söz sahibi olabilmek istiyorsa önce herkesin güvenini kazanması gerektiğini biliyordu. Fakat çok geçmeden, Roth ailesinin Bastian şehrine yayılmış saygınlıklarının ardında karanlık sırların saklandığını öğrenecekti. Ailenin yıllar önce anne ve babasının ölümüne neden olan kirli işlerle hâlâ iç içe olduğunu fark etmek, Bryn'i geçmişiyle yüzleşmek zorunda bırakacaktı.

Önünde kalbini adadığı yasak bir aşk ve üstesinden gelmesi gereken tehlikeli bir iş varken, Bryn'in Roth ailesine kabul edilmesi için ödemesi gereken bedel düşündüğünden çok daha büyük olacaktı.

Çeviren: Kübra Tekneci

www.yabanci yayinlari.com

YABANCI

9 786256 826328

SON MİRAS

ADRIENNE YOUNG

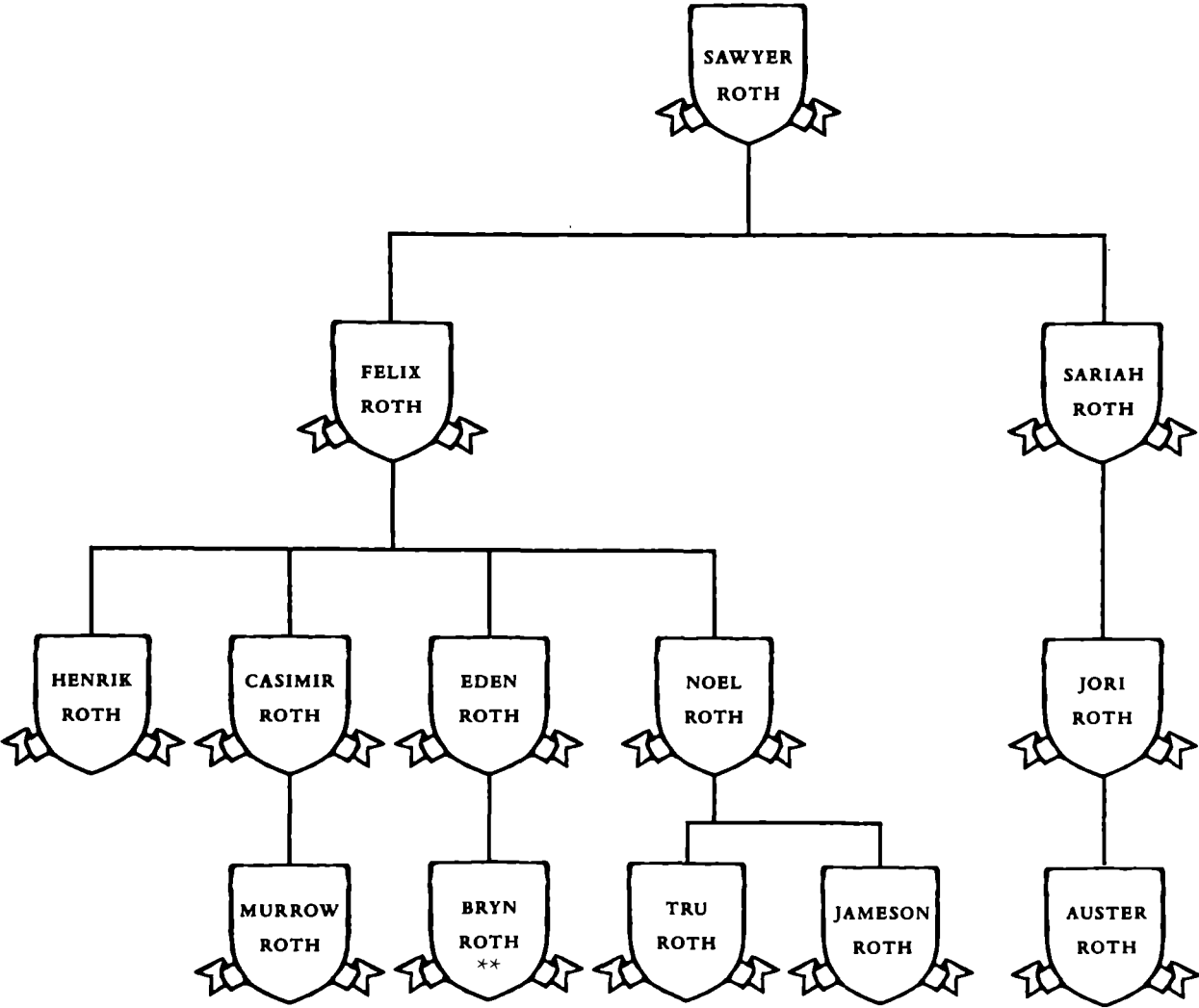
Çeviren
Kübra Tekneci

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

ROTH
SOY
AĞACI

BİR

Rıhtım bir hanımefendiye göre bir yer değildi. Eteklerimi toplayıp etek uçlarımın çoktan sıırıslıklam olduğunu fark ederken büyük teyzem Sariah'nın sözleri şiddetli yağmurun ritmiyle zihnimde yankılanıyordu. Onun gözetiminde geçirdiğim yıllar boyunca bana verdiği birçok nasihatten biriydi. Büyük teyzem birçok şey olabilirdi ama bir hanımefendi olmadığı kesindi.

Sağandıktan uzak durmaya çalışarak limanın girişinin altında durduğum yerde, basamaklardan aşağı ince bir su süzölüyordu.

Eteklerimi iyice kaldırıp bir kez daha sokağı baktım. Bastian şehri griydi, sivri çatıları yoğun, beyaz bir sisle çevriliydi. *Jasper*'la tam vaktinde gelmişim ama dayımın ısrarına rağmen kimse beni karşılamaya gelmemişti.

Yanımdan hızla geçen bir grup adam beni tepeden tırnağı süzünce kenara çekildim. Sariah'nın bana giydirdiğı gülünç elbise seyyar satıcılar, balıkçılar ve rıhtımı dolduran alım satımla meşgul mürettebatın arasında oldukça göze batıyordu. Fakat tüm hayatımı hiçbir yere ait olmadan geçirmiştim ve bu değışmek üzereydi.

Şiddetlenen rüzgâr yanaklarımı sızlattı ve sıkı sıkıya topladığım saçımdan birkaç tutamı uçuşturdu. Murrow gelene kadar bir balıkçı ağıyla sudan çıkarılmış gibi görünecektim. Eteklerim her geçen dakika ağırlaşıyordu.

Küfredip elimi cebimdeki mektuba uzattım. Beklenildiği gibi on sekizinci yaş günümün sabahı varmıştı. Üzerimde fırfırlı elbisemle çay fincanımı dökmeden tutmayı öğrendiğim çocukluk günlerimden beri mektuptan haberim vardı. Nimsmire'daki tüm anılarımda peşimi bırakmayan bir alametti.

On sekiz yaşma girdiğim günün sabahı, balkonun merdivenlerinden indiğimde onu kahvaltı masasında açılmamış bir şekilde dururken buldum. Büyük teyzem gözlüğü burnunun ucunda, mektubun yanında oturmuş, sayısız işletmelerinin sabah raporlarını okuyordu. Sanki sıradan bir günmüş gibi. Sanki balmumuyla mühürlenmiş o zarf teslim edildiğinden beri soluduğumuz hava değişmemiş gibi.

Ama değişmişti.

Parşömenin yumuşak kenarlarını tutup onu cebimden çıkardım. Tekrar tekrar katlayıp açtığım yerleri aşınmıştı. Kelimeleri ezberlemiş olmama rağmen onları tekrar okudum.

Bryn,

Eve dönme vaktin geldi. Bastian'a gelmen için Nimsmire'dan kalkan Jasper'da sana bir yer ayırttım. Murrow seni limanda bekleyecek.

Henrik Roth

Bu bir davet ya da talep değildi. Dayım beni eve çağırıyordu; annemle babam öldükten sonra yaptığı anlaşmanın bir parçasıydı. Elyazısı neredeyse kusursuzdu, bembeyaz parşömenin üzerine simsiyah mürekkeple yazdığı kelimeleri hafif yana yatıktı. Fakat tüy kalem kelimelerin sonuna inceliksiz bir çizgi bırakmıştı. Hatta oldukça kabaydı.

Bu düşünce içimi ürpertti.

Dişlerimi sıkarak mektubu tekrar katlayıp pelerinin içine soktum. Beni Nimsmire'dan Bastian'a çağırmişti ama limana gelip bizzat karşılama nezaketini göstermemiştir. Sariah'nın bana yeğeni hakkında anlattığı şeylere bakılırsa hiç şaşırtıcı değildi.

Karşıda sisin altına gizlenmiş, hatırlayamadığım büyükşehir, kayalık kıyı şeridi boyunca uzanıp tepelerde gözden kayboluyordu. Büyük teyzemin kollarında beni buradan götüren gemiye bindiğimden bu yana on dört sene geçmişti. Küçükken bana asla yalan söylemeyeceğine dair söz vermişti. Yıllar boyunca burada bıraktığımız aile hakkındaki sorularımı kararan bakışlarla yanıtlamıştı. Fakat verdiği yanıtlar beni genellikle o soruları sorduğuma pişman ederdi. Çünkü Nimsmire'daki en saygın aristokratlardan birinin yeğeni olmama rağmen, asla kurtulamayacağım bir şey vardı: İsmim.

Bryn Roth.

Bu konuda hiçbir zaman seçeneğim olmamıştı. Kahverengi gözlü olmam ya da her iki elimde de beş parmağımın olması kadar basit ve net bir gerçektir. Nimsmire'daki tüccar ailelerin kızları kendilerine birer eş bulurken ve kendi işlerini kurarken, ben dayımın mektubunu bekledim. Hayatım boyunca bir gün Bastian'a gideceğimi biliyordum. Hatta, Sariah'nın dikkatli gözlerinin önünden kaybolacağım ve yaşitlerimin kasvetli kaderinden kaçacağım o günü ipe çekiyordum.

Ticarethanenin açılışını haber veren limanın çanı çaldı. Rotalarındaki bir sonraki liman şehrine doğru yola çıkmadan önce mallarını almak için tüccarlar çoktan uzun bir sıra oluşturmuşlardı. Birçoğu bana bakıp ayaklarımın dibindeki sandığı süzdüler. Sariah'nın benim için topladığı şeylerle —elbiseler, ayakkabılar ve mücevherlerle— doluydu. *Benim zırhım*, derdi. Bastian'da işe yarayacaksam bunlara ihtiyacım olacağını söylerdi. Ne de olsa bu yüzden buradaydım.

Sandiğa bakıp onu taşıyıp taşıyamayacağımı düşündüm. Bu

kahrolası ağır eteklerle onu taşımam imkânsızdı. Biri beni almaya gelmezse sandığı Aşağı Vale'a teslim etmesi için birini tutmam gerekecekti. Bunu yaparsam sandığı tekrar görme şansımın elbise-min eteklerindeki çamuru çıkarma şansıyla aynı olduğunu düşünüyordum. Bir an için bunun o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini düşündüm.

“Uzun süredir görülmeyen Roth!” Soğuk rüzgârın taşıdığı sakin bir ses beni buldu. “Nihayet evine döndün.”

Eteklerimi bırakıp etrafımda dönerek onu bulana kadar sokaktaki yüzlere baktım. Üzerinde kaliteli bir yün palto olan genç bir adam bir ayağını diğerinin önüne doğru atmış, karşıdaki sokak lambası direğine yaslandığı yerden beni izliyordu. Saçının her iki tarafı kısa kesilmişti ama tepesinde bir öbek hâlinde koyu renk bukleleri vardı.

Genç adam çarpık bir şekilde sırtırken kaşlarımı çattım. “Murrow?”

Kocaman gülümsedi. “Bryn.”

“Ne zamandır orada dikiliyorsun?” diye çıktım, sandığı bırakıp basamakları tırmanarak.

Keskin hatlı, yakışıklı bir yüzü vardı ama asıl dikkatimi çeken gözleriydi. Bir anda ışığı yansıtan solgun, gümüşü bir griydi. Başıyla beni selamlayıp direktten ayrıldı ve ellerini ceketinin ceplerine soktu.

“Yeterince uzun bir süredir.” Yavaşça bana doğru yürüdü, boyunun ne kadar uzun olduğunu ancak aramızda birkaç adım kalınca anladım. Karşımda dikilip başını eğerek yüzüme baktı. “Seni görmek güzel, kuzen.”

Ona dik dik baktım. “Henrik mektubunda beni bekleyeceğini yazmış.”

“Bekliyordum.”

Sariah bana Murrow'dan bahsetmişti. Bir serseri olduğunu söylemişti. Nimsmire'a gitmek için Bastian'dan ayrıldığında küçük bir oğlandı ama tüm soyağacı zihnime kazınmıştı, orada yaşayan

her isim hafızama damgalanmıştı. Bana göre Rothlara dair hikâyeler tüccarların ibret aldığı olağanüstü efsanelerden farksızdı.

“Sariah seninle gelmedi mi?” diye sordu dalgın bir şekilde cep saatine bakarak.

“Hayır.” Aslına bakılırsa Sariah benimle gelmeyi reddetmişti. Bastian’dan ayrılırken şehre bir daha adımını atmayacağına dair yemin etmişti ve bu tutmaya kararlı olduğu bir başka sözdü.

“Pekâlâ.” Murrow içini çekti. “Hadi gel.” Çenesiyle limanın girişine doğru işaret edip beni beklemeden rıhtımda ilerledi.

“Ama eşyalarım.” Arkamı döndüğümde, basamakların dibinde duran sandığın ortada olmadığını gördüm. Murrow’un başının diğerlerinin tepesinde yükselip alçaldığını görmek için sokağa göz gezdirdiğimde, önünde yürüyen iki adamın sandığımı kabaca omuzlarında taşıdıklarını gördüm.

“Bekle!” diye seslenip onlara yetişmek için acele ettim.

Ona yetişebileceğim kadar yavaşlayan Murrow şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. Yağmur küçük elmaslar gibi koyu gri tüvidin üzerinde birikiyordu ve altın cep saatinin yeleşinden cebine uzanan zinciri parlıyordu. İlk bakışta Nimsmire’daki her genç erkek gibi şık giyimliydi ama ifadesinde bir haşinlik vardı.

Murrow yanımdan geçen bir adamı şapkasıyla selamlayınca, adam kaşlarını çatıp bir adım geri çekildi.

Murrow hoşuna gitmiş gibi güldü. “Gecikirsek hoşuna gitmez.”

“Kimin?” Şaşkınlıkla adama baktım.

“Henrik.” Murrow beni duraksatan bir kesinlikle ismini söyledi.

Dayım Henrik nesillerdir devam eden sahte değerli taş ticaretinin reisiydi. İşi büyük teyzemin erkek kardeşinden, babası Felix’ten devralmıştı. Anne babam ters giden bir ticari anlaşmada öldürülünce Sariah, Henrik’le bir anlaşma yapmıştı. Henrik büyük teyzemin, aile işinin tehlikelerinden uzakta, Nimsmire’da beni büyütmesine izin verirse, on sekizinci doğum günümde beni geri alabilecekti. Henrik anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirmişti. Şimdi sözünü tutma sırası büyük teyzemdeydi.

“Yolculuk nasıldı?” Murrow adımlarını hızlandırdı.

Bir su birikintisine dalıp kırmızı erik satan köhne bir el arabasından kaçarken eteklerimi kaldırdım. “İyi idi.”

Gemide sadece bir gece geçirmiş ve uyumamıştım, onun yerine parasını Henrik’in ödediği özel kamaranın penceresinden yıldızları seyretmiştim. Sariah’ı ve gitmeme izin vermeden önce beni kendisine doğru çekip yanağımı nasıl öptüğünü düşünmüştüm. Korkudan midemin kasılmasına sebep olan nadir bir şefkat gösterisiydi. Yumuşak teni soğuktu ve bir an için, “Bu onu son görüşüm olabilir,” diye içimden geçirmiştim. Yine de bir damla bile gözyaşı dökmeden yanından ayrılmıştım. Bana okuma-yazma ve tüm değerli taşların isimlerini öğretmesinin yanı sıra, Sariah nasıl davranmam gerektiğini de öğretmişti. Onun gözlerinde kaderni kabullenmeyi reddeden birinden daha uygunsuzu yoktu.

“Beni hatırlamıyorsun, değil mi?” dedi Murrow birdenbire yolun ortasında durarak.

Yüzüne bakıp gözlerimi gözlerine diktim. Hatırlamıyordum. Nımsmire’dan önceki günleri hatırladığımı sandığım anlar vardı. Gerçekçi bir rüyadan uyandığımda, hayal meyal tanıdığım görüntüler gözlerimin önünde dağılırlardı. Ama onlara doğru her uzandığımda elimden kaçır ve bir kez daha geçmişte kaybolurlardı.

“Hayır,” diye yanıtladım. “Sen beni hatırlıyor musun?”

Murrow anılarını inceliyormuş gibi gözlerini kıstı. “Belki.”

Başka bir söz söylemeden bir sonraki sokağa döndü. Dudaklarımdan yarı şaşkın bir kahkaha çıktıktan sonra onu takip ettim. Soylu gibi görünebilirdi fakat Murrow birlikte büyüdüğüm insanlardan farklı bir yaratıktı. Sinsi bir esprî anlayışı vardı ve bunun içimi rahatlatması mı yoksa beni sinir etmesi mi gerektiğinden emin değildim.

İlerideki demir kemerli geçidin ötesine doğru onu takip ettim, sıra sıra dizili binaların arasında birbirlerine girmiş gibi görünen sokaklar vardı. Süzülen ışık çatıların üzerine bir parlaklık veriyor ve puslu pencerelerden yansıyor. Her tarafta kaldırımlar insan-

larla doluydu ve soğuk havaya yoğun bir deniz suyu ve pişmiş ekmeğin kokusu sınımtı.

Bakımlı bir anacaddesi ve küçük bir limanı olan ufak ve ilginç Nimsimire'a hiç benzemiyordu. Bir saniyelğine, bu şehri hatırlayabileceğim hissine kapıldım. Sanki öylece duran dört yaşındaki hâlimi ve elimden tutan Sariah'nın beni limana doğru çektiğini görebiliyordum. Ama zihnimde tutmaya çalıştığım görüntüyü oluşturan lifler bir kez daha yıpranıp çözüldüler.

Önümüzde, Bastian'ın bir kitap gibi gözler önüne serildiğini görünce dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Hikâyelerle dolu bir şehirdi. Ama hepsinin mutlu bir sonu yoktu.

İKİ

Ev, bir ev gibi değildi. En azından alışık olduğum türden bir ev değildi.

Murrow çatlak kaldırım taşlarıyla döşenmiş bir sokakta iki binanın arasına sıkıştırılmış dar tuğla katmanının önünde durdu. Yağmur nihayet durmuştu ama sokağa bakan bir dizi pencerenin tepesindeki çatının köşelerinden hâlâ damlalar süzülüyordu. İlk olarak büyük büyükbabam Sawyer Roth'un ikamet ettiği atalardan kalma bir evdi. Sariah'ya göre Rothlar hep bu evin çatısının altında yaşamışlardı ama Nimsmire'da büyüdüğüm malikâneye kıyasla burası bir ağıl sayılırdı.

Koyu renkli şehir evinin cephesine dikkatle bakarken eteklerimin içinde yumruklarımı sıktım. Pencerelelerin birinde belli belirsizce kımıldayan bir perde dikkatimi çekti. Fakat camın ardında sadece karanlık vardı.

Murrow cebinden bir anahtar çıkardı ve onu kilitte çevirirken anahtar tıkırdadı. Köşeyi döndüğümüzde sandığımı basamakların yanında bekliyordu, pazarda birinin onu alıp götürmediğini görünce hayal kırıklığına uğrayıp kaşlarımı çatmıştım. İçindekiler

ayak bileğime dolanmış bir zincir gibiydi, oynamak için doğduğum rolden uzaklaşmama engel oluyorlardı.

Aşağı Vale'in işlek anacaddesinden uzakta kalan sokağın bu ucu boştu ve yerdeki çamurda ayak izleri yoktu. Bu taraftan çok fazla insanın geçmediği aşikârdı ve geçmeyeceklerdi de. Rothlarla işi olan kişiler güpegündüz bu kapıyı çalacak türde insanlar değillerdi.

Kapı sert bir gıcırtyla açıldı ve küçük, asık bir surat karanlıktan dışarı baktı. Murrow'u görünce oğlanın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kapıyı iyice açtı. Kaşlarımı çatarak onu baştan aşağı süzdüm. En fazla on yaşında olmalıydı fakat Murrow'unkine benzer ısmarlama bir ceket ve pantolon giymişti, oğlanınki gri yerine koyu mavi tüvitten dikilmişti. Beyaz gömleği bile tertemiz ve kırışıkıydı.

"Bu o mu?" Çayla birlikte servis edilen, yenilmeyi bekleyen bir kekmişim gibi beni tepeden tırnağa süzdü.

"Evet," diye yanıtladı Murrow, içeri girerken oğlanın kusursuzca taranmış saçını karıştırdı.

Oğlan homurdanarak onu itti, basamakları çıkmadan önce duraksadım. Kapı açık dururken, ev ağzını açmış ve dilini dışarı çıkarmış bir canavara benziyordu.

"Geliyor musun?" Murrow yanıtlamı beklemeden loş holde gözden kayboldu.

Bir kez daha sokağa baktım. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Rothlar Aşağı Vale'in sıradan sakinleri değillerdi, onun sahipleriydiler. Şehrin bu kesiminde muhtemelen bu çatının altından daha güvenli bir yer yoktu. Öyleyse neden tehlikeli bir eşiği geçiyormuşum gibi hissediyordum?

İçeri girip tokasını açtığım pelerinin omuzlarımdan düşmesine izin verirken, oğlan kapıyı arkamdan kapattı.

"Adım Tru." Başparmaklarını pantolon askısına takıp ıslıl ıslıl gülümseyerek beni izledi. Gözlerindeki şakacı pırıltı dışında minyatür bir adama benziyordu.

Tru. Aileye dair tuttuğum zihinsel kayıtların arasında ismi buldum. Dayım Noel'in büyük oğluydu. "Ben Bryn. Tanıştığımıza sevindim."

"Yapman gereken bir işin yok mu?" Murrow oğlana tek kaşını kaldırdı, daha rahat bir şekilde açık kalması için ceketinin düğmelerini çözdü.

Tru içini çektikten sonra topuklarının üzerinde dönüp istemeye istemeye üst kata çıktı. Basamaklar kıvrılarak yükseliyorlardı, oğlan duvarların ardından gelen ayak seslerinden başka bir şey bırakmadan gözden kayboldu.

Ev soğuktu, gözlerim girişte dolaşırken soğuk hassas tenime battı. Eski ahşap kaplamalar bir geminin kamarası gibi duvarlara uzanıyordu ama hol koyu kırmızı duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Tavan boyunca bazı köşelerde duvar kâğıdı rutubetten dalgalanıp kıvrılmıştı ve duvarlarda pirinç altlıkları acilen parlatılması gereken birkaç gaz lambası yanıyordu.

"Biliyor musun, aynısın," dedi Murrow birdenbire. Pelerinimi almak için elini uzattı.

Pelerinimi verirken yanaklarımın kızardığını hissettim. "Beni hatırlıyor musun?"

"Ah, seni hatırlıyorum." Yine çarpık bir şekilde gülümseyip pelerini duvardaki askılardan birine astı. "Huysuzluğunu da hatırlıyorum."

Kaşlarımı çattım. Sariah burada olsaydı, bana imalı bir bakış atardı. Huysuzluğum düzeltemediği birkaç pürüzümden biriydi.

Murrow'un onu tanımadığım şekilde beni hatırlamasından hoşlanmadım. Rothlarla ilgili hikâyeler dinleyerek büyümüştüm, peki onlar benim hakkımda ne tür hikâyeler duymuşlardı? Belki de hiç. Henrik'le çakışan işleri hakkında mecburi yazışmaları hariç büyük teyzem bu şehirden ayrıldığımızdan beri aileyle görüşmemişti.

Nimsmire'daki malikânesi ve aile hissesini Bastian'dan yönetme becerisi erkek kardeşi Felix'in ona sağladığı bir ayrıcalıktı ama

Felix artık hayatta olmadığı için işler Henrik tarafından sürdürülüyordu. Anladığım kadarıyla Sariah herhangi bir konuda ona karşı çıkararak dayımın gazabını üzerine çekmek istemiyordu. Dayımın mektubu geldiğinde büyük teyzemin eşyalarımı tereddütsüzce toplamasının sebebi buydu. Sırf bu hareketi bile hayatım boyunca bana Rothlar hakkında anlattıklarından çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Murrow loş bir koridorda bana rehberlik etti, ufak tefek bir kadının kasap kütüğünün başında sert bir hamur yoğurduğu mutfağın önünden geçtik. Kadın bana bakarken soğuk tonlu altın rengi bukleleri gözlerine düştü ama Murrow durmayıp kapının önünden geçti. Onun peşinden köşeyi döndüm, siyaha boyalı, bronz saplı bir çift kapının önünde beni bekliyordu.

O âna kadar evin ne kadar sessiz olduğunu fark etmemiştim. Yaşanmış ya da duvarlarının arasında insanlar olan bir ev gibi gelmiyordu. Odalar yıllardır boşmuş, şömineler soğukmuş gibi huzursuzluk vericiydi. Murrow kapının koluna uzanınca iki parmağımı kolunun kıvrımına koyarak onu durdurdum.

“Nasıl biri?” diye sordum, sesimin temkinli olmaktan ziyade meraklı çıkmasına özen göstererek. Açıkçası, biraz dehşete düşmüştüm. Sebebinden emin değildim. Buraya davet edilmişim ama evin alışılmadık havası bana davetsiz bir misafirmişim gibi hissettiriyordu.

Murrow kapının kolunu bırakıp bana doğru döndü, yüksek bir pencereden süzülen ışık yüzünün sadece yarısını aydınlatıyordu. “Henrik mi?”

“Evet.”

Bir an için sorum karşısında neredeyse şüpheli göründü. Başını hafifçe eğdi ama dudakları bükülünce vereceği yanıtı düşündüğünü anladım. “O... ciddi biri. Becerikli. Zeki. Onun için sadakatten daha önemli bir şey yoktur.” Sözlerinde neredeyse içimi rahatlatan sakin bir dürüstlük vardı. Ama tekrar kapıya uzanınca duraksadı. “Ama Bryn?”

Yüzüne bakarken eteklerimi düzelttim. "Ne?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Sakın, *sakın* onu sinirlendirme."

Mideme bir taş düşerken kapı ardına kadar açıldı ve koridora taşan ateşin sıcaklığı tüylerimi diken diken edip etrafımı sardı. Aydınlatılmış şöminenin önüne yerleştirilmiş cilalı, ahşap bir masanın olduğu bir çalışma odasıydı. Masanın bir köşesine kullanılmamış parşömenler, diğerine bir tüy kalem ve mürekkep hokkası düzgünce dizilmişlerdi. Ortasında küçük, deri bir defter vardı.

Odanın kenarlarına pek ulaşmayan ışık, gürül gürül yanan ateş dışında her şeyi hafifçe karanlıkta bırakıyordu, şömine rafı puro-lar, sıgırkuyruğu kutuları ve ıvır zıvırla doluydu. Ama içeri girerken bakışlarım arkamızdaki duvara kaydı. Kısa duvarda, yaldızlı çerçeveleriyle asılı portreler karmaşık bir takımyıldız gibi bir araya toplanmışlardı. Aralarına en belirgin biçimde yerleştirilmiş olan hem evi hem de atölyesinde yürütülen işi kuran büyük büyük-bam Sawyer'ın tablosuydu. Solunda çocukları Felix ve Sariah'nın bir portresi vardı. Sariah'nın genç bir adamken denizde kaybolan tek çocuğu Jori'ninki hemen onların altındaydı. Ama o portrenin yanındaki yer boştu, duvarda sadece solgun renkli bir daire kalmıştı.

Şöminenin üzerinde asılı tablo benim için en tanıdık olandı. Üç genç adam ve bir genç kadın birlikte poz vermişlerdi, oğlan-ların en uzun boylusu diğerlerinin arkasında duruyordu. Onun Henrik olduğunu tahmin ettim. Diğerleri Casimir, Noel ve annem Eden olmalıydılar.

En büyükleri Henrik'ten sonra Casimir ve onun ardından üç erkek kardeşin en ufağı Noel geliyordu. Eden tek kızdı, üçüncü sırada doğmuştu.

O yüzlerin tanıdık gelen bir yanı vardı ama bunun onları tanıdığım için mi yoksa tanımak istediğim için mi olduğundan emin değildim. Anneme dair bildiğim her şeyi Sariah'nın ağzından duymuştum ve ondan sadece saygıyla fısıldayarak bahsetmişti. Oğlu Jori ölünce Sariah, Eden'a ısınmıştı ve annem öldüğünde çok

yakınlardı. Sariah bir keresinde bana bunun bir başka çocuğunu kaybetmek gibi olduğunu söylemişti.

Portrede Eden yeşil bir elbise giymişti ve kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Kolunun iç kısmındaki dövmeyi görünce bir adım yaklaştım. Birbirlerine dolanmış şekilde kuyruklarını yiyen iki yılan, ouroboros. Roth ailesinin her üyesinin taşıdığı dövmeydi. Sariah'nın bile. Tabloda yılan başlarından sadece biri görünüyordu, diğerini elbisesi gizlemişti.

Babamın bir portresi yoktu. Burada sadece doğrudan Sawyer'ın soyundan gelenlere yer vardı. Aynı şekilde bana, babamın soyadı yerine annemin soyadı verilmişti. Soyun hangi tarafının çocuğu olduğunuzun önemi yoktu, bu ailede doğan herkes bir Roth'du.

Çalışma odasının öteki tarafındaki kapı açılınca Murrow yanımda dikleşip boğazını temizledi. Bir anda rahat, gevşek tavrını bıraktı ve çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. İmkânsız bir şekilde boyu daha uzun göründü.

Odanın öteki tarafında nerede görsem tanıyacağım bir adam kapının çerçevesinde durdu. Onu hatırladığım için değil, varlığı etrafımızı saran çalışma odasına hücum edip karanlık köşelerini kapkara bir mürekkep gibi doldurduğu için. Tarçın rengi saçlarını geriye doğru tarayıp kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı, gür ve kıvrımlı bıyığı hariç yüzü temiz tıraşlıydı. Bana göz gezdirirken bakışları keskinleşti.

"Ceketin, Murrow." Ufak çalışma odası için sesi fazla yüksekti.

Murrow hemen ceketinin düğmelerine uzanıp onları ilikledi. "Özür dilerim." Boğazını temizledi.

Henrik'in kocaman ellerinde bir bez vardı, sağ parmaklarının eklemlerini görünce dikleştim. İyileşmekte olan kesiklerle kaplıydılar, teni kısa bir süre önce birinin yüzüne yumruk atmış gibi kırmızıydı.

Sessizce durup bir şey söylemesini bekledim. Diğerlerinden

nasıl söz isteyeceğimi biliyordum. Davranışlarımı onlara göre ayarlamam gerektiğini biliyordum. Fakat bu adamı okumak zordu.

Istırap içinde geçen birkaç dakikanın ardından bıyığının altında ufak bir gülümseme belirdi. Gözlerini aydınlatıp biçimlerini değiştirdi. "Bryn." Dilinde ağırmış gibi söyledi ama şefkatten yoksun değildi.

Tuttuğum nefesimi verdim.

Ellerini sildikten sonra bezi masasına bıraktı ve taktığı deri önlüğü başının üzerinden çıkardı. Önlüğün altında tertemiz beyaz bir gömlek vardı ve cilalı ayakkabıları parlıyordu. Önlüğü Murrow'a uzattı ve Murrow öne çıkıp onu aldıktan sonra duvara astı.

"Burada olmana sevindim," dedi Henrik, elimi sıkmak için uzanarak. Üçüncü parmağında Dar Boğaz'ı simgeleyen bir tüccar yüzüğü bana bakıyordu. Ortasına gösterişli yuvarlak bir kaplangözü taşı yerleştirilmişti.

Duruşundaki ani değişim karşısında şaşırıp Murrow'a baktım ama duvarın dibinde sessizce duruyordu. Henrik'in elini tutunca parmaklarıyla parmaklarımı örtüp onları sıktı. Elimini bırakmadı. "Ait olduğun yere döndün."

Nihayet elimi bırakınca masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Uzun zaman oldu."

"Çok uzun zaman oldu," diye doğruladım. Böyle bir karşılama için kuralların ne olduğundan emin değildim ve Henrik beklentilerine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

"Teyzem nasıl?"

"İyi." Sariah'nın ona sevgilerini yolladığını söylemedim çünkü yollamamıştı. İçimde Henrik'in buna şaşırmayacağına dair bir his vardı. Henrik ve Sariah en iyi ihtimalle birbirlerine tolerans gösteriyorlardı.

Henrik başıyla onayladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Peki ya yolculuğun? *Jasper*'daki kamaran?"

"Güzeldi," diye yanıtladım. "Her şeyi hallettiğin için teşekkür ederim. Minnettarım."

Henrik merakla beni süzerken çalışma odasına yine sessizlik çöktü. Saçıma, elbiseme ve botlarıma baktı. Bileğimdeki ısıltılı bileziğe. "Murrow sana odanı gösterir. Çok yorgun olduğuna eminim. Ailenin geri kalanıyla bu akşam yemekte tanışırsın."

Sözlerinde belli belirsiz bir emir vardı ama biraz rahatladım. Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda Murrow çoktan kapıyı açmaya yeltenmişti. Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken Henrik'in bana nazik bir öneride bulunmadığını anladım. Çekilebileceğimi belirtiyordu.

Zoraki bir gülümseme takındım. "Nihayet tanışabildiğimize sevindim," dedim.

Bunun üzerine Henrik kaskatı kesildi. "Sanırım sana öyle geliyor."

Gülümsemem biraz düştü. Neyi kastettiğinden emin değildim. Belki de çocukluğumu bildiği için ona bir ilk buluşma gibi gelmiyordu. Ya da ona bir yabancı gibi gelmiyordum. Her halükârda tam olarak sinirli görünmüyordu ve bunu iyiye işaret olarak algıladım.

"Bu akşam görüşürüz," dedi, masasında yaslandığı yerde doğrularak. Şömineye doğru dönüp küçük deri deftere uzandı ve ben de koridora çıkarken omzumun üzerinden onu izledim.

Odanın dışında bekleyen serin hava rahatlatıcıydı. Çalışma odasında gürül gürül yanan ateş yüzünden elbisemin içinde bunalmıştım.

"Bu taraftan." Murrow, Tru'nun çıktığı merdivene doğru işaret etti.

Onu takip ettim, dönen merdiveni çıkarken her basamak ayaklarımızın altında gıcırdadı. Bir sonraki kata vardığımızda en üst kattaki yüksek pencereden biraz gün ışığı süzülüyordu. Dışarıda gri gökyüzü aydınlanıp açık maviye dönmüştü.

Murrow beni iki köşeden döndürdükten sonra kapalı bir kapının önünde durdu. Kapıyı açarken koridora daha fazla ışık sü-

zöldü. Küçük odanın diğer tarafındaki tek pencerenin çatlağından içeri esinti giriyordu.

Murrow yatağın ucunda duran sandığın kapağına hafifçe vurdu. Biri kapının arkasındaki kancada asılı pelerininimle birlikte sandığı da yukarı taşımıştı.

Odaya göz gezdirdim. Basit bir şifoniyer, bir yatak ve bir köşeye yaslı boy aynasının bir yanında yıkanma tası, diğer yanında sandalye vardı. Duvarlar yeşilin en soluk tonundaydı ama boya yer yer döküldüğü için alttaki beyaz alçı görünüyordu.

Sade ve mütevazıydı ama bir zamanlar bu odada biri yaşamış gibi bir havası vardı. Hoşuma gitmişti.

Nimsmire’da her zaman ıslıl ıslıl bir broşa yerleştirilmiş kaba kesimli bir taş gibi hissetmiştim. Kenarlarım fazla sertti. Öfkem anıydı. Sariah beni güzel bir elbiseyle uyumlu bir çift ayakkabı gibi eşleştiren seçkin tüccar ailelerinin kızlarından birine dönüştürmek için elinden geleni yapmıştı ama hiçbir zaman onlara sorunsuzca uyum sağlayamamıştım. Hiçbir zaman bunu istememiştim.

Bu açıdan Bastian kaderime daha uygundu. Maskaralıklar, şatafatlar ve diplomatik evliliklerden uzakta özgürlük için bir şanstı.

“Bu kimin odasıydı?” diye sordum, şifoniyerdeki kaplumbağa kabuğu tarağı süzerken. “Daha öncesini kastediyorum.”

Murrow'un ifadesi hafifçe değişti. "Artık burada olmayan birinin." Koridora çıktı. "Evine hoş geldin."

Beni yalnız bırakınca pencereye doğru üç adım atıp onu kapatmak için uzandım. Dışarıda güneş sisi buharlaştırırken Bastian'ın çatıları hâlâ yağmurdan parlıyordu. Ancak o zaman şehrin ne kadar büyük olduğunu anladım. Uzak tepelerde bir dalga gibi yuvarlanan binalar gözün görebildiği yere kadar kıyı boyunca uzanıyordu. Tüm dünyam olan ufak liman şehri Nimsmire buraya kıyasla küçük görünüyordu. Bu düşünce o pencerede bana kendimi minicik hissettirdi.

Pelerinimin yanına gidip elimi cebine soktum ve içinden iki zarf çıkardım. Birincisi Henrik'in mektubuydu. Hâlâ çok kırık-

şıktı ama diğeri dümdüzdü, köşeleri keskindi. Gitmeden önce Sariah'nın bana verdiği mektuptu. Zarf mühürlüydü, balmumunda isim ve soyisminin baş harfleri SR vardı. Henüz onu okumaya cesaret edememiştim.

Şifoniyerin üst çekmecesini açıp onları içine attıktan sonra yatağa oturup botlarımı çıkardım. Bacaklarımı eteklerimin altında topladım ve onları göğsüme çekip sarılarak titredim. Bir mağarayı andıran evin sessizliği geri dönmüştü. Boş ve derindi.

Ait olduğun yere döndün. Henrik'in sesi zihnimde yankılandı.

Hiçbir yere ait olmamıştım. Ne Nimsmire'a. Ne de Sariah'nın yanına. Fakat Aşağı Vale'in kasvetli ve unutulmuş bir ara sokağına sıkıştırılmış evin eşiğini geçerken beni bulan belli belirsiz bir fısıltı vardı. Yılan gibi kıvrılarak bana ulaşmıştı ve Murrow'un ağzından çıkan o ürkütücü kelimeyi tekrarlıyordu.

Ev.

Düzenleme
Ny.özlem

ÜÇ

Ona yazmayacaktım. Henüz değil.

Aşağı Vale'a vardığımdan beri geçen saatler içinde eşyalarımı gardıroba ve birkaç çekmeceye yerleştirdim. Mücevherlerimi masadaki küçük cam kutuya koydum ve boy aynasının önündeki döşemelerin üzerinde ileri geri yürümeye başladım. Uzaktaki suyun çöken karanlıkta kararmasını izleyerek pencerenin kenarında bir saat geçirdikten sonra, nihayet masaya oturup boş bir parşömen çıkardım.

Tüy kalemle karaladıklarım yarım düşünceler ve itiraflardan oluşan karmakarışık bir telaştı ama imzamı atar atmaz onu yırtıp parçalarını mumun ateşinde yaktım.

Sariah benden bu kadar çabuk haber almayı bir zayıflık olarak görürdü. Hızlı mektubun altında yatan sebebi anlardı — belirsizlik, korku. En kötüsü de ona ihtiyacım olduğunu bilecek olmasıydı.

Sariah hiçbir zaman içten olmamıştı ve kaderimde onun yanından ayrılmak olduğu için böyle davrandığını düşünmüştüm. Ya da oğlunu ve annemi kaybetmenin acısı onu öylesine etkilemişti ki bana fazla düşkün olmasına izin vermemişti. Ama *Jasper*'ın gü-

vertesinde durup gemi limandan ayrılırken Sariah'nın rıhtımda giderek küçülmesini izlerken göğsümde bir sızı vardı. Sanki aramızdaki bağ nihayet kopmuştu. Hayatımda ilk kez sürükleniyordum.

Merdivenin tepesinde durup birbirine çarpan bardakların tıngırtısını ve aşağıdaki içi boş döşemelerde hareket eden botların sesini dinledim. Kahkaha işittim. Öğleden sonraki boşluğun aksine ev insanlarla doluydu. Bir an için zihnimin derinliklerindeki bir anıyı uyandırdığını sandım. Gazyağı lambasının ve sığırkuyruğu dumanının kokusu. Şöminenin altın rengi parıltısı ve kristalin ışıltısı.

Aşağı inerken eteklerim dar merdivenin duvarlarına değdi ve yemek odasının girişinin diğer tarafında duraksadım. Duvarlarda gölgeler hareket ediyordu ve tavanda asılı avizenin yansıttığı ışık dalgalar hâlinde dökülüyordu. Köhne bir ev için fazla güzel bir parçaydı.

En yumuşak ve düzgün gülümsememi takınıp açık kapıdan içeri girdim. Aile beni görünce sesler ânında kesildi ve parmaklarım belimde birbirlerine dolandı. Yedi çift göz saydım, hepsi ateşin ışığında parlıyordu. Aralarında sadece bir kadın vardı, ufak tefek ve koyu saçlıydı, kucağında bir çocuk oturuyordu. Gözlerini bana dikmeyen tek kişi oydu, dalgın bir şekilde küçük oğlanın saçını kulağının arkasına itti.

"Ah." Henrik diğerlerinin arkasından çıkarken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Ben ağır bakışların altında hareket kabiliyetimi yitirip donup kalırken, o ellerini çırparak bana doğru yürüdü. Yanımda yerini alıp kolunu omzuma dolarken kaskatı kesilmemeye çalıştım. Deri cilası ve baharat kokusu etrafımı sardı, Nimsmire'daki evime nadiren uğrayan, belirgin bir şekilde erkeksi kokulardı.

"Bryn, seni dayılarınınla tekrar tanıştırmak istiyorum." Murrow'un yanında duran adama işaret etti. Onun da omuzları dimdikti ama oğlu kadar uzun boylu değildi. Murrow'un gözlerinde hiç eksik olmayan bir neşe vardı. "Bu Casimir."

Adam dirseğinin içine soktuğu ellerinden birini kaldırıp sessizce selam verdi.

“Kuzenin Murrow’u tanıyorsun,” diye ekledi Henrik.

Murrow beni başıyla selamladı, gülmek üzereymiş gibi bir hâli olduğu için utandım. Muhtemelen içimde olduğum kadar dışarıdan da rahatsız görünüyordum.

“Bu Noel.” Henrik şöminenin öteki tarafındaki kısa boylu adama işaret etti. Daha genç ve yakışıklıydı, kocaman gözleri ve nazik bir ağız yapısı vardı. “O ve ailesi üçüncü kattaki dairede yaşıyorlar.”

“Merhaba,” dedi kısık bir sesle.

“Karısı Anthelia,” diye devam etti Henrik. “Oğulları Tru ve Jameson.”

Genç kadın nihayet bana baktı ama benimle göz göze gelir gelmez bakışlarını kaçırdı. O gün öğlen kapıyı açan genç oğlan, Tru, kadının arkasından başını çıkarıp yetişkin bir erkekmiş gibi şapkasını çıkararak selam verdi.

“Hepinizin Bryn’imizi karşılamamda bana eşlik edeceğinizden eminim.”

Bryn’imiz.

Kelime tüylerimi yine diken diken etti.

Henrik aniden sırtıma vurunca hafifçe öne savruldu, dengemi korumak için bir adım atmam gerekince odadakiler kahkaha attılar ve yüzüm kızardı. Tavırları, boş bakışları kadar kafa karıştırıcıydı. Beni gördükleri için mutlular mı yoksa beni bir tabağa koyup akşam yemeği niyetine yiyecekler mi anlayamıyordum.

“Pekâlâ.” Henrik masanın başına geçti ve neredeyse aynı anda herkes ateşten uzaklaşıp boş sandalyelerin arkasına dizildiler.

Kolumda bir el hissettim, başımı kaldırıp bakınca Murrow’un masada yanına oturmamı işaret ettiğini gördüm. Minnettardım. Bu insanların nezaketten haberi yoktu. Belirli bir düzenleri yoktu. Şık giyimli ve bakımlıydılar ama onlara dair bir şey, evcilleştirilmiş

vahşı hayvanlara benziyordu. Kesin olan tek şey Henrik'in diğerlerinin üzerinde liderliğe sahip olmasıydı.

Herkes durup sabırla beklerken karşımdaki sandalyeyi süzdüm. Boş olan tek sandalye oydu.

Masa kaliteli porselenler ve yemek takımları, kristal kadehler ve keten peçetelerle donatılmıştı. Ortada otlarla harmanlanmış patates ve pişirilmiş elmalarla süslenmiş kızarmış bir domuz vardı. Masanın iki ucunda duran koyu cam şişeler hariç benim için tanıdık bir manzaraydı. Çavdar viskisi. Hayatım boyunca doğru düzgün bir akşam yemeğinde çavdar viskisi servis edildiğini görmemiştim. Pis meyhaneciler ve suratsız tayfaların tercih ettiği bir içkiydi.

Henrik oturmak için sandalyesini geriye çekince, diğerleri de onu izleyip koreografisi yapılmış bir dans gibi yerlerine oturdular. Arkasında kalan şömine sağ tarafında duran, daha önce masasında gördüğüm küçük deri ciltli defteri aydınlatıyordu.

"O sandalye uzun zamandır boş," dedi Henrik, bana gülümseyerek.

O anda masadaki boş sandalyenin annemin yeri olduğunu anladım. Bu düşünce beni rahatsız etti ama çok geçmeden onu esaslı bir his izledi. Ne de olsa bu yüzden buradaydım. Annemin yerini almak için. Ailedeki yerimi edinmek için. Henrik'in Aşağı Vale ve loncalar arasındaki farkı kapatmasına yardım etmek için.

Murrow ekmek sepetini alıp bana uzattı. Ne yapmamı istediğinden emin değilmiş gibi ona bakınca gülmemek için kendini tutarak sepetten küçük bir ekmek alıp tabağıma koydu. "Masanın altına saklanacakmışsın gibi görünüyorsun," diye mırıldandı ve ekmek sepetini üzerimden öteki tarafımda oturan Noel'e uzattı.

"Özür dilerim." Gülümsemeye çalıştım, peçetemi kucağıma sererken diğer herkesin peçetelerinin tabaklarının yanında buruşuk bir şekilde durduğunu fark ettim.

Elbisemin yakasından boynuma doğru yayılan sıcaklık tenime battı. Nasıl davranacağımı, ne yapacağımı bilmiyordum. Murrow

ve Henrik dışında herkes her hareketimi izliyor ve birkaç lokmada bir bana yan gözle bakıyor gibi görünüyordu.

Evin bir yerinde bir kapı açılıp kapanınca, sanki biri dışarıdan eve girmiş gibi sıcak havada bir değişiklik hissettim. Ama kadehlerindeki çavdar viskisini tazeleyip yemeklerini kabaca keserken kimse bunu umursamış gibi görünmüyordu. Kapının girişinden bot sesleri duyuldu ve bir figür belirip tek kelime etmeden yemek odasına girdi. Masanın etrafında dolaşıp karşımdaki boş sandalyeyi bulurken gözlerim onu takip etti.

Genç bir adamdı, temiz, beyaz bir gömlek giymiş ve pantolon askısı takmıştı, koyu kaşları ve kopkoyu gözleri vardı. Pürüzsüz, solgun teni ve belirgin yüz hatlarıyla diğerlerinden tamamen farklı bir hamurdan yoğrulmuştu.

“Geciktin,” dedi Henrik, sesinde yoğun ve derin bir azarlama gizliydi. Gözlerini tabağından kaldırmadı bile ama odadaki hava soğudu.

“Özür dilerim,” diye karşılık verdi genç adam. Yerine oturdu, sırtı dimdik bir şekilde gözlerini tabağına dikti.

Genç adam çatalını alıp sessizce tabağına yiyecek alırken, Murrow kadehini doldurmak için masanın öteki tarafına uzandı. Ellerinin üzerinde gümüşü yara izlerini fark edince kadehimi daha sıkı tuttum. Parmakları ve eklemlerine dolanıp gömleğinin kolunun altında gözden kayboluyorlardı.

“Kabalık etme, Ezra,” dedi Henrik tekrar.

Çenesindeki kas seğirdikten sonra boğazını temizledi ve nihayet başını kaldırıp benimle göz göze geldi. Bakışları öylesine yoğundu ki bir anda tenimi sıcak bastığı için yutkundum.

Ezra. Bilmediğim bir isimdi.

“Tanıştığımıza sevindim.” Sözleri nazik ama içtenlikten uzaktı. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gözlerini tekrar masaya çevirdi.

“Ben de tanıştığımıza sevindim,” dedim çatalımı bir parça elmaya batırırken. Onu incelerken çatalım tabağımanın üzerinde gezindi.

Ezra'nın farklı bir yanı vardı ve bu kesinlikle yüz hatlarıyla sınırlı değildi. Sariah'dan onun adını duymadığıma emindim ama Murrow'la yaşıt gibi görünüyordu. Belki benden iki yaş büyüktü. Bu doğruysa ailenin soyundan gelmiyordu. Ama bu masada oturuyorsa o hâlde bir şekilde aileden biri olarak kabul ediliyordu.

“Ezra bizim gümüşçümüz,” dedi Henrik, merakımı hissederek. Ellerine baktım. Bu yaraları açıklıyordu. Demirci ocağındandı.

Henrik kızarmış domuzundan kocaman bir lokma daha alıp onu çiğnedikten sonra çatalını büyük bir gürültüyle tabağına koyunca masadaki herkes çatalını bırakıp başını kaldırdı. Diğer dayılarım sandalyelerinde arkalarına yaslandılar ve bir şey bekliyorlarmış gibi yeleklerinin cebinden küçük defterler çıkardılar.

Ben de onlara uydum, bıçağımı tabağımın kenarına düzgünce bırakıp ellerimi beceriksizce kucağımda birleştirdim.

Henrik defterini açıp işaretlerle dolu bir sayfayı buldu. Oturduğum yerden görebildiğim kadarıyla bir hesap defterine benziyordu.

“Casimir?” diye söze başlayıp tüy kalemini eline aldı.

Gergin bir sessizlik oldu ve başımı kaldırıncı birden fazla insanın bana baktığını gördüm. Her ne konuşacaklarsa benim duymamdan rahatsızdılar.

“Cass,” dedi Henrik sabırsızca.

Casimir dirseklerini masaya koyup bana küçük bir bakış attıktan sonra yanıt verdi. “Bu gece iş mi konuşacağız?”

“Her akşam aile yemeğinde bunu yapmıyor muyuz?” diye karşılık verdi. Henrik, sinirini gizlemeye zahmet etmeden.

“Herhalde Bryne canını sıkmamızı istemez.” Anthelia gülümse-di ama gülümsemesi dudaklarında kaskatıydı.

Aptal değildim. Eden'in kızı olmama rağmen masada yeni bir yüz olmasından herkesin memnun olmadığı aşikârdı. Onları suçlayamazdım. Onlar için bir yabancıydım.

Sessizlik yoğunlaştı ve odayı, etrafıma dolanıp beni sıkkan bir stresle doldurdu. Sinirle yanağımın içini ısırdım.

Henrik tüy kalemini bırakıp sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi bir ifadeyle bana doğru döndü. “Sıkıldın mı, Bryn?”

Yüzüm kıpkırmızı bir şekilde masaya göz gezdirirken dudaklarımı araladım. “Hayır.”

“ imdi memnun musun?” Henrik hemen dikkatini Casimir’e çevirdi.

Casimir derin bir nefes vererek pes etti. Hesap defterini açıp parmağının ucuyla rakamları takip ederek onları okumasını izledim. “Drake’in çırağına kırk   ve *Emerald*’ın d mencisine yüz on iki,” diye yanıtladı Casimir.

R  vet olmalı, diye içimden geçirdim. Aile içi hassas bilgilere dayanırdı ve bu para gerektirirdi. Sariah da Nimsmire’da aynı şeyi yapıyor, d mencileri ispiyonlayan ya da diğ r liman şehirlerinde neler olduğına dair ona rapor veren tüccarlara rüşvet veriyordu. Ho  bir yanı yoktu, en ufak bir ilgi göstermemeye dikkat ederek gözlerimi   mineye diktim. Bu masada bu sohbeti dinlemememi isteyen çok fazla insan vardı ve beni fark etmeleri için onlara bir sebep vermeyecektim.

“Peki avdar viskisi?” diye mırıldandı Henrik.

“  gün sonra *Alder*’le Dar Boğaz’dan on dört kasa gelecek.”

“Hazır olacak mısınız?” Henrik başını kaldırdı.

Casimir başıyla onaylayarak karşılık verip defterini kapattı.

“Pekâlâ, ya sen Noel?”

“G r n  e bakılırsa Tula’nın yeni bir gemisi var. *Serpent*. Rotasını Dar Boğaz’a doğru genişletmek için sözleşme yapacak bir tüccar arayacak. Simon’ın onun ilgisini çekmeye çalışacağını tahmin ediyorum.”

Henrik homurdandı. Tacirler rotalarını genişletip filolarına yeni gemiler kattıklarında, bu tüccarlar için yeni kapılar açardı. Fakat bu Henrik için uygun olmayan bir fırsattı. Parmağındaki yüzük ona Dar Boğaz’da ticaret yapmasına izin veriyordu ama  isimsiz Deniz’de ticaret yapamazdı.

“Neler öğreneceğimi görmek için bu gece meyhaneye gidece-

ğim," dedi Noel. "O sözleşmeyi yapmak isteyen birçok tüccar olacaktır."

Henrik defterinden gözlerini kaldırırken başını hafifçe eğdi. "Peki liman amirinin seyir defteri?"

"Şu anda kopyalanıyorlar. Yarın teslim edilmeye hazır olacaklar."

Ailenin her üyesinin işte payı vardı; kasaya para koyan bir dolap ya da ticaret. Casimir'in yan işi çavdar viskisi ticaretiydi ve Noel'inkinin liman amiriyle bir ilgisi vardı. Sariah'nın söylediklerine göre annemin işi hiçbir zaman açılmayan bir çayeviye. Nims-mire'dan ayrılırken büyük teyzemin bana verdiği tek nasihat bir an önce kendi işimi kurmamdı. Eve ne kadar çabuk para getirirsem güvenlerini o kadar çabuk kazanabilirdim.

Henrik defterine bir dizi rakam daha karaladı. "Peki envanter, Ezra?"

Deri ciltli bir defter çıkarmayan tek kişi oydu, notlarından ziyade ezberinden yanıtladı. "Altı kasa bronz blok ve on bir fıçı sığırkuyruğu geliyor. Haftaya seçebileceğimiz ipekler ve birkaç değerli taş olacak. Bunun dışında her zamanki gibi."

"Ne düşünüyorsun?" Henrik duraksadı.

Ezra bir süre düşündükten sonra yanıtladı. "Bence bronz."

"Pekâlâ, bronz öyleyse," dedi Henrik tekrar not alarak.

Masadakilerle tek tek konuşurken tabaklarımızdaki yiyecekler soğudu. Her biri gizemli raporlar verirken, Henrik özenle onları not aldı ve sorular sorup talimatlar verdi. Kulağa çoğunlukla gemi yükü ve tüccar malları gibi geliyordu, Henrik'in Bastian'da ticaret yapmasına izin veren yüzüğü olmasaydı birçoğuna sahip olamazlardı.

"Simon'ın daveti geldi mi?" Noel öne eğilip Henrik'i süzdü.

Yine o isim anılmıştı: Simon.

Hesap defterini sertçe kapatırken Henrik'in bıyıkları seğirdi. Noel her neden bahsediyorsa canını sıktığı belliydi. "Hayır."

Masaya aniden sessizlik çöktü, Casimir ve Noel bakıştıktan

sonra çatallarını aldılar. Böylece iş sohbeti bitmiş oldu, herkes rahatlamış görünüyordu. Bu konu hakkında tek kelime edilmedi ve herkes yemeğini bitirdi, kadehlere doldurulan her çavdar viskisiyle birlikte biraz daha gevşediler. Ezra hariç herkes.

Gözlerini üzerimde her hissettiğimi sandığımda, onu tabağına bakarken buldum. Pek konuşmamıştı, Henrik ona soru sorduğunda kısaca yanıtlamıştı ama başka bir şey söylememişti.

Yemeğimi kurcaladım, akşam yemeğinin geri kalanı boyunca beni görmezden gelmelerine minnettardım. Henrik ailedeki yerimi almam için beni Bastian'a çağırmıştı. Ama beni burada istemeyen kişilerin olabileceğini düşünmemiştim.

Sandalyelerin ayaklarının zeminde gıcırdaması gözlerimi kırıştırmama sebep oldu ve kafamı kaldırıncı Henrik'in ayakta olduğunu gördüm. Peçetesini masaya atar atmaz, Jameson annesinin kucağından kalkıp holde koştu. Diğerleri viski kadehlerini yanlarına alıp masadaki yerlerini terk ederek onu takip ettiler. Kendi viskimi doğru düzgün içmemiştim ama Murrow yine de onu tazelemişti.

"Tebrikler," dedi. "Tek bir yumruk bile savrulmadan ilk aile yemeğini atlattın." Kıs kıs güldü.

Neredeyse gülecektim, küçük kadehi kaldırıp bir yudum aldım. Suratımı ekşitip dudaklarımı büzöstürerek yutkundum. Çavdar viskisine alışmam zaman alacaktı.

Diğerleri mutfağa doluşmuş ve daha önce gördüğüm ufak tefek kadının pastalarla dolu servis tabaklarını yerleştirdiği uzun tezgâhın etrafında toplanmışlardı. Çatal ya da tabak yoktu. Kekleri elleriyle tutuyorlar ve kahkahalar arasında onlardan ısırmalar alıp ağızları doluyken konuşuyorlardı. Gülümsememe engel olmadı. Lonca toplumu kadar nazik olmayabilirlerdi ama soğuk formaliteden de yoksunlardı.

Kapının girişinden onları izledim. Birbirleriyle belirli bir uyumları vardı, bunun bir aile içinde büyümekle gelen bir şey olduğunu düşündüm. Daha önce sahip olmadığım bir şeydi ve gü-

rültü ve nezaket yoksunluğunu rahatlatıcı buldum. Aralarında bir samimiyet vardı. Akşam yemeğinin tuhaflığına rağmen bu yabancı insanlara dair hoşlandığım bir şey olduğunu fark ettim.

Hepsi sohbete dalınca hole geçip üst kata çıktım ve odamı buldum. İkinci kat esintili ve sessizdi; kapı mandalına uzanırken ayaklarımın dibinde ince bir ay ışığı fark ettim. Odamın bitişiğindeki kapı aralandı, ona doğru bir adım atıp kapıyı hafifçe itince karanlıkta beyaz parlamalar gördüm.

Neredeyse benimkiyle tıpatıp aynı olan bir başka yatak odasıydı. Yatak topluydu, gardırop kapalıydı ve aralık bırakılan pencereden içeri akşam havası süzülüyordu. Fakat asıl dikkatimi çeken küçük masanın üzerindeki duvardı. Rüzgârda uçuşan parşömen parçalarıyla kaplıydı. Her biri kargacık burgacık bir elyazısıyla doluydu. Altındaki masanın her yanını düzenli bir karışıklık içinde kitap ve kâğıt istifleri kaplıyordu.

Kapının yanındaki şifoniyerde solgun ay taşından oyulmuş gibi görünen üç zar duruyordu. Birçok gece geç saatlere kadar büyük teyzemin salonunu dolduran yavan şans oyunu Üç Dul oynanırken kullanılan türden zarlardı.

Holde hafif bir gıcırtı duyunca arkamı döndüm ve Ezra'yı arkamda dururken bulunca nefesimi tuttum. O kadar yakındı ki elimi uzatsam ona dokunabilirdim. Yaralı ellerini ceplerine sokmuştu, gömleğinin üst düğmelerini açmıştı ve karanlıkta gözlerini kısarak bana bakıyordu. Merdivenden çıktığını duymamıştım bile.

"Odamdan uzak dur." Tok sesi aramızdaki boşluğu doldurdu.

Ben tek kelime edemeden etrafımdan dolaştı ve kapının arkasında gözden kaybolurken kapı kilidi tıkırdadı. Çok geçmeden kapının altından süzülen gaz lambasının ışığı eteklerimin ucuna ulaştı.

Aptal değildim. Limanda o gemiden indiğimde, Rothlara katılmanın masada annemin sandalyesine oturmak kadar kolay olmayacağını biliyordum. Onlar için ailenin her şeyden önemli olduğu düşüncesine güveniyordum. Bir hata yapar ya da gözden düşer-

sem, beni yakalayacak olan ağ buydu. Fakat buraya ait olanlar ve olmayanlar arasına net bir çizgi çekilmişti. Onu geçebilmek için kan bağından fazlasına ihtiyacım vardı.

DÖRT

Odam deniz kokusuyla doluydu. Bastian'da geçecek sayısız sabahın ilkinde gözlerimi açıp nemli havayı ciğerlerimin derinliklerine çektim. Noel'in çocuklarının uyandığı üst kattan küçük ayak sesleri geliyordu ve pencerenin dışındaki kuşları izlerken odanın soğukluğu yorgana iyice sokulmama sebep oldu. Sabahın serinliğinde kuşların tüyleri kabarmıştı, solgun renkleri neredeyse sise karışıyordu.

Ezra'nın odasıyla ortak bir duvar paylaşıyordum ve gecenin geç saatlerinde parşömen hışırtısını ve ağır ayak seslerini duysam da, şu anda sadece sessizlik vardı. Uzakta şehrin üzerinde gün doğuyordu ve güneş döşemeleri boyayacak kadar yükselince kendimi yataktan kalkmaya zorladım.

Sandığım Sariah'nın hizmetkârları tarafından titizlikle toplanmıştı, bana hediye ettiği gümüş saç fırçası ve mücevherli tarağı da unutmamışlardı. Rahata aşırı düşkün olmaktan hiçbir zaman onun kadar hoşlanmamıştım ama bazen acınası bir şekilde onayını almak istediğimde, seveceğini bildiğim şekilde kendime çekidüzen verirdim. Bastianlı Rothlar arasında bu oyun saçma görü-

nüyordu. Fakat Henrik ve Sariah'nın benden istedikleri şey apaçık ortadaydı. Aralarında parlatılmış bir taş gibiydim ve dayım bunu değerlendirecekti.

Koyu mor, büzgülü bol etekli ve bilekte düğmelenen uzun kollu en sade elbisemi seçtim. Kumaş Sariah'nın genellikle giymemi istediği elbiselerden daha sıcak tutuyordu ve Aşağı Vale'in sokaklarında bürümcük daha az dikkat çekerti. Nimsmire'in seçkinleri karşısında sergilenerek geçirdiğim on dört senenin ardından gözden kaybolma fikri hoşuma gitti.

Yanımda getirdiğim botlar sandığımdaki belki de en kullanışlı parçalardı. İnişli çıkışlı kaldırım taşlarına dayanacak ve ayaklarımı kuru tutacaklardı. Bağcıklarını bağladım, ipin simetrik olmasına dikkat ettim ve uçlarını ayak bileklerimin üzerinde bağladım. Ayağa kalkınca boy aynasının karşısında dönerek yansıma baktım. Neredeyse dün sokakta gördüğüm kızlara benziyordum. Neredeyse.

Merdivenden inerken havada yoğun bir taze pişmiş ekmek kokusu vardı. Yemek odası boştu ama mutfak hareketliydi ve sesler beni açık bir kapıya uzanan uzun koridora doğru çekti. Evin köşesinde kare şeklinde küçük bir oda vardı ve duvarlarını tamamen saran açık pencerelerinden içeri temiz hava giriyordu. Odanın ortasındaki yuvarlak masada Henrik, Casimir, Murrow ve Ezra oturuyorlardı. Ben belirince neredeyse aynı anda başlarını kaldırdılar.

"Kahvaltı saat *yedide*," dedi Henrik tersçe.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu ve elbisemin yakasına uzanıp danteliyle oynadım. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

Gözlerindeki sert bakış belirlediği kadar hızlı bir şekilde bir gülümsemeye dönüştü. "Artık biliyorsun." Elindeki ekmekle yanındaki boş sandalyeye işaret etti ve Murrow, beni teşvik edercesine başıyla onayladı.

Kibar bir toplulukta olsaydık içlerinden biri kalkıp benim için bir sandalye çekerti ama oturmaya devam ettiler. İşlerine yarayabilirdim ama onlar için değerli olmadığımı anladım. Bu düşünce

beni gerdiği kadar hoşuma da gitti. Bu evde kimse üzerime titremeyecekti.

“Saatin var mı?” diye sordu Henrik, çiğnemeye devam ederek.

Hâlâ benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı. “Hayır, yok.”

“Ona bir saat bulduğundan emin ol. Onu saatçiye götür,” dedi Henrik, homurdanarak karşılık veren Murrow’a. “Her şeyin düzgün ve zamanında olmasından hoşlanırsınız, Bryn. Aileyi ayakta tutan şey bu.”

“Elbette,” diye karşılık verip peçetemi dikkatle kucığıma serdim. Azarlanan bir çocuk gibi hissettim ama diğerleri bu serzenişten etkilenmemiş görünüyorlardı.

Masanın karşısında Casimir, yumurtasının akan sarısını ekmeğiyle tabağından silmekle meşguldü. Ama Ezra elinde tuttuğu dumanı tüten çay fincanının üzerinden beni izliyordu. Fincanı narin kulpundan tutmuyordu. Aksine parmaklarını fincanına dolamıştı, onu dudaklarına yaklaştırıp sert bir yudum aldı.

Bakışlarımı aşağı çevirip tabağıma bir parça peynir koydum.

“O teslimatların öğleden önce yapılmasını istiyorum, Cass,” dedi Henrik.

“Yapılacak,” diye karşılık verdi Casimir.

“Bronz bu gece.”

Casimir başıyla onayladı.

Ezra’nın akşam yemeğinde bahsettiği bronzu kastedip etmediklerini merak ettim. Limana yaklaşan bir gemi envanterinden bahsediyor gibilerdi ve Ezra gemiden ne almaları gerektiğine dair öneride bulunuyordu.

Tekrar tekrar yaptıkları türden bir işti ve paranın akışını sağlıyordu. Aynı zamanda anne babamın ölümüne sebep olmuştu.

Casimir ağzını sildikten sonra peçetesini masaya bıraktı. Ayağa kalktı ve fincanını başına dikerken, mutfaktaki kadın elinde yeni demlenmiş bir demlik çayla içeri süzüldü.

Kadın, Casimir'e kaşlarını çattı. "Bekle bir dakika. Doğru düğün bir şey yemedin!"

Casimir fincanı küçük tabağına koyup kadına gülümsedi. İlk kez gülümsediğini görüyordum ve Murrow'a benziyordu. "Yeterince yedim. Limanda yapmam gereken işlerim var."

Kadın hoşnutsuzluğunu belirtir şekilde Henrik'e kaşlarını çattı, sanki ona katılmasını bekliyordu ama Henrik ona aldırmayıp çatalıyla tabağındaki yumurtayı böldü.

Cass odadan çıkarken kadın peşinden seslendi. "Mideni doldurmanın sana faydası olmaz, Cass!"

Casimir karşılık vermeyince kadın oflayarak demliğı masaya koydu.

"Sylvie, Bryn." Henrik ikimize de bakmadan konuştu. "Bryn, Sylvie."

Kadın ellerini beline koyup beni tepeden tırnağa süzdü. "Anlıyorum." Gülümsedi. "Bastian'a hoş geldin, tatlım. Bu yabanilerin seni korkutmalarına izin verme." Ani ilgiden hiç hoşlanmamış görünen Ezra'ya imalı bir şekilde baktı.

"İzin vermem." Gülümsedim.

"Mesaj var mı?" diye homurdandı Henrik.

Sylvie başını iki yana salladı. "Yok."

Henrik'in çenesindeki bir kas seğirdikten sonra yemeğinden bir lokma daha aldı.

Sylvie odadan çıktı ve yemeğimi yerken bakışlarımı Henrik'ten Murrow'a çevirdim. Noel ve ailesi ortalıkta görünmedikleri için farklı bir saatte kahvaltı ettiklerini düşündüm. Ayak altında dolaşan çocuklar varken birçok evde böyle yapılırdı.

Her birkaç dakikada bir bakışlarını üzerimde hissetsem de Ezra'ya bakmaya cesaret edemedim. Sylvie ona şakayla karışık takılmıştı ama sözlerinde gerçeklik payı vardı. Bu evde bir denge vardı ve ne olduğuna dair bir fikir edinene kadar riske girmeyecektim.

"Ezra, bu gece meyhaneye gitmeni istiyorum," dedi Henrik, elinin tersiyle ağzını silerek.

“Meyhane mi?” Ezra fincanını masaya koydu.

“Aynen.”

Ezra dirseklerini masaya koyup kaşlarını çatı. “Bu gece seyir defterinin kopyalarını almam gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor.” Henrik sandalyesine yaslandı. “Bunu Bryn yapacak.”

Murrow ve Ezra masanın üzerinden bakışırken bıçağım tabağımın üzerinde dondu.

“Ne?” Ezra’nın sesi dikkatliydi.

Ama Henrik bana baktı. “İşi yaparak öğrenmek gibisi yoktur. Sence de öyle değil mi?”

“O iş benim rotamın üzerinde. Her hafta.” Ezra’nın sesi gerildi ama Henrik fark ettiyse bile yansıtmadı.

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. Ezra’nın beni burada istemediği aşikârdı. Bunun iki sebebi olabilirdi. Ya ayaklarına basılmasını istemediği için aile işlerine karışmamı istemiyordu ya da bana güvenmiyordu. Belki de her ikisiydi.

“Ne işi?” diye sordum.

Henrik masaya yaslandı. “Dostumuz Holland itibarını yitirdikten sonra geride kalan küçük bir hediye. Her hafta liman amirinin kayıtlarının kopyalarını dağıtıyoruz ve Bastian’daki tüm pislikler onların birer kopyasını istiyor.”

Holland. Bu ismi tanıyordum. Sahte mücevher sattığı için yüzüğü elinden alınıp loncadaki yerinden edilmeden önce İsimless Deniz’deki en güçlü tüccar kadındı. Skandalın haberi Nimsmire’a kadar ulaşmıştı ve insanlar hâlâ bundan bahsediyorlardı.

“Eskiden beyanname kontrolü ondaydı. Artık biz kontrol ediyoruz.”

Aile işinin çok sayıda yasadışı yanından biriydi bu ve her liman şehrinde böyle bir teşebbüs vardı. Biri daima liman amirini avucunun içinde tutardı ve haftalık özet beyanı kopyalarını para karşılığı satarlardı. Her nasılsa Holland itibarını yitirdiğinde, Henrik ticaretin kontrolünü elinde tutacak kadar şanslı olmuştu. Ezra’nın

o geminin envanterinde ne olduğunu bilmesinin sebebi muhtemelen buydu.

“Ödemeyi alıp özet beyanını teslim edeceksin, hepsi bu,” dedi Henrik. “Bryn bunun üstesinden gelebilir,” diye ekleyip Ezra’ya baktı.

Kendi aralarında tek kelime etmeden iletişim kurdular, yanımda oturan Murrow da sessizdi.

“Bryn?” Henrik bana baktı. “Ne dersin?”

Ezra beni baştan aşağı süzerken bakışları tenimde yakıcı bir iz bıraktı. Hayatım boyunca onun gibi erkeklerle uğraşmıştım. Onlar gibi oynamadığım sürece beni içlerine kabul etmeyecekti ve eğer bana karşı olursa buraya yapmak için geldiğim şeyi yapamazdım. “Bunu yapabilirim,” dedim.

Henrik’in gülümsemesi ağzının kenarını yukarı kaldırıp gözlerinin kenarlarındaki çizgileri belirginleştirdi. “Elbette yapabilirsin.”

Ezra kontrollü bir şekilde derin bir nefes verirken bakışlarını aşağı çevirdi, karşı çıkacağından emindim. Ama tam ağzını açmasını beklediğim anda, ayağa kalktı ve yeleşini düzelterip koyu gri ceketinin düğmelerini ilikledi.

Bir dakika sonra odadan çıktı, Henrik ve Murrow hiçbir şey söylemeden sessizce yemeklerini yediler. Henrik’in fincanı boşalınca o da kalktı. “Daha şık bir şey giy, Bryn. Olur mu?”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “Ne?”

“Saatçi,” dedi. “İlk izlenimler önemlidir.”

Sessiz bir itirazla dudaklarım aralandı ama tek kelime etmeden kapattım.

Sinirlenme, Bryn.

Büyük teyzemin bitmek bilmeyen azarı zihnimde öylesine yüksek sesle yankılandı ki sanki Sariah odada duruyordu.

Dişlerimi sıkarak elbiseme baktım. Sariah’nın aşırı titiz dikkatinden kaçmış olabilirdim ama anlaşılan onun gözetiminden çıkmak bana kendi giysilerimi seçme lüksünü vermeyecekti.

Henrik gider gitmez, Murrow onun sandalyesine geçip rahatladı.

“Benden hoşlanmıyor,” dedim Ezra’nın boş sandalyesine bir bakış atarak.

Murrow yarı gülerek kollarını göğsünde birleştirdi. “Üzerine alınma. Ezra kimseden hoşlanmaz.” Murrow’un hoşuma giden bir rahatlığı vardı ama altında neyin yattığını merak ettim. Çekici ve hazırcevaptı ama dayımın bakışları altında ilk doğrulan oydu.

“Henrik’i dinlemen en iyisi olur. Her şeyin sıkı bir programa bağlı kalmasından hoşlanır ve düzensizliğe tolerans göstermez.”

“Kahvaltı saatinden haberim yoktu,” diye homurdandım.

“Yerinde olsaydım, eskiden kuralların olmadığı yerde kurallar olabileceğini düşünmeye başlardım. İşe o botlarla başlayabilirsin.”

Kaşlarımı çattım. “Botlarımın nesi var?”

“Çamurlular.”

Botlarıma bakabilmek için hafifçe eteklerimi kaldırdım. Önceki gün şehirde yürürken bulaşan çamur tabanında bir çizgi hâlinde kurumuştı.

“Akşam onları odanın önüne bırak. Temizlenmiş bir şekilde sabah seni bekliyor olurlar.”

Eteklerimi bırakıp ayağımı masanın altına sokarken biraz utan-
dım. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Evet,” diye karşılık verdi. “Konuşmaya başlamalısın.”

“Konuşmak mı?”

“Sesin çıksın, aksi takdirde sana saygı göstermezler. Öyle sessizce oturursan ne düşündüğünü merak ederler. Bunu *istemezsin*.” Bana bakarken neşesi kayboldu. Bu gerçek bir uyarıydı. Ama sandığımdan daha dikkatli bir şekilde gözlemlendiğim hissine kapılmaktan hoşlanmadım.

“Teşekkür ederim,” dedim, peyniri yemekten vazgeçip çatal bıçağı bıraktım. Midem düğümlendi.

“Rica ederim.” Murrow peçetesini tabağına atıp içini çekerek ayağa kalktı. “Hadi gidelim.”

“Nereye?”

Gülümseyip bana göz kırptı. “Sana bir saat almaya.”

“Pekâlâ. Paramı almama izin ver.”

Murrow güldü. “Sen bir Roth’sun, Bryn. İhtiyacın olan her şeye sahibiz.”

|

BEŞ

Loncalar dünyasına dair her yerde geçerli olan şeyler vardı. Yaşam biçimlerinin belirli özellikleri vardı.

Murrow'u tepenin yukarısına, Tüccar Bölgesi'ne doğru takip ederken Aşağı Vale'in kirli sokakları kayboldu. Orayı bulmak için bir rehber ihtiyacım yoktu. Yeni padavralar döşenmiş ve yeni boyanmış binalara ulaşır ulaşmaz, şehrin en zenginlerinin arasındaydık.

Bu tanıdığım bir dünyaydı. Süslü vitrinlerin önünden geçerken onlarda yansımanı gördüm, gördüğüm resme aittim. Sariah beni loncaları büyüleyip Rothlar ve yıllardır düşmanları olan tüccarlar arasında bir köprü oluşturacak, terbiyeli genç bir hanım olarak yetiştirmeye özen göstermişti. Onu ve aileyi düzgün bir şekilde temsil edecek biri olmamı istemişti. Ama artık Rothlarla tanıştığımdan bunun Sariah için bir tür sözünü tutma çabası olup olmadığını merak ettim. Belki de onlara yeni bir imaj yaratmak ve yakışksız işlerle anılmalarına engel olmak istemişti.

Murrow birkaç adımda bir gözlerini tepedeki pencerelere dikerek tempolu bir şekilde yürümeyi sürdürdü. Bu alışkanlığı görür

görmez tanıdım. Sanki her an biri ona saldırmak için gölgelerin arasından fırlayacakmış gibi Sariah da bunu yapardı. Farkında olmadan benim de kaptığım bir alışkanlıktı, nadiren takip edilmediğimi düşünürdüm.

O anda bunu hayal etmiyordum. Sokakta yanıımızdan geçen herkes bizi süzüyordu, hatta bazıları dönüp tekrar bakıyordu. Henrik'in söylediği gibi elbisemi değiştirip saçımı tepede toplamıştım fakat şehrin bu kısmında aşına olmadıkları yüzleri görmek muhtemelen sıradışıydı. Gerçi Murrow burada yabancı değildi ve loncalar arasında Tüccar Bölgesi'nde bir Roth olması fikrinden hoşlanmayanlar olduğundan emindim. Ailemle yaptıkları iş Üç Dul oyunu gibiydi – tüccarlar her ikisini de gözlerden uzak tutmaktan hoşlanıyorlardı.

Birçok dükkânın önünden geçtik, şevli vitrinleri taze pişirilmiş ekmeklerin dizili olduğu standlar ya da porselen eşyalar ve elde dikilmiş botların olduğu raflarla doluydu. Tüccar Bölgesi söylendiği gibiydi, parmağında bir tüccar yüzüğü olan herkesin yaşadığı ve çalıştığı şehrin bir köşesiydi. Aralarında en seçkin olanlar Ticaret Konseyi üyelerini oluşturan lonca ustalarıydı. İsimsiz Deniz'deki tüm güç onların elindeydi. Açık denizdeki fırtınalara göğüs geren tacirler bile ticaret izinlerini garantilemek için onların insafına kalmışlardı. Fakat tüccar masasında yeri olmayan biri de Bastian'da avantajlı bir konum elde edebilirdi. Rothlar bunun kanıtıydılar. Artık ben de kendime bir yer edinmeliydim.

Ailede pay edinmek onların arasındaki yerimi sağlamlaştırmmanın en iyi yoluydu. Sariah'dan ve Rothlar adına Nimsmire'da çevirdiği birçok gizli işten çok şey öğrenmişim. Fırsatları iyi değerlendirsem Bastian'da da aynı şeyi yapabilirdim.

"Aile için ne yapıyorsun?" diye sordum fazla meraklı görünmemeye çalışarak.

Murrow gözlerini sokaktan ayırmadan yürümeye devam etti. "Düzenli rotalarında buraya uğrayan mürettebatla Henrik'in ilişkilerini yürütüyorum. Dümenci pozisyonu için rekabet eden sey-

rüseferciler, fazladan paraya ihtiyacı olan levazımatçılar... Kim konuşmaya razı olursa."

İş bilgi toplamaktı ve bu konuda neden iyi olabileceğini görebiliyordum. Murrow yakışıklı olduğu kadar cana yakındı da.

Akşam yemeğinde konuşulduğunu duyduğum onca şey arasında hiçbir şey kulağa olağandışı gelmemişti. Hepsi çok iyi düşünülmüş bir planın parçalarıydılar ve üç nesildir işe yarıyorlardı. Fakat Henrik'i etkileyeceksem bir fikre ihtiyacım vardı. Çok iyi bir fikre.

"Şimdiden plan mı kuruyorsun?" Murrow tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. "Olabilir."

"Güzel," diye karşılık verdi. "Eden da böyleydi. Akıllıydı."

Annemden bahsetmesine hazırlıksız yakalandım. Henüz kimse ondan bahsettiğini duymamıştım. "Sariah, Eden'ın Tüccar Bölgesi'nde bir çayevi açacağını söylemişti."

"Hâlâ duruyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Hâlâ orada. Yıllardır tahtalarla kaplı."

"Neden?"

Murrow omuzlarını silkti. "Bana sorma. Babam birçok kez Henrik'e onu satmasını söyledi ama o satmadı. Fig Sokağı'nın sonunda çürüyor."

Yüzüne dikkatle bakıp söylemediği şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Sariah bana çayevinden bahsetmişti ama açılmayınca satıldığını sanmıştım. Rothlar para getirmeyen şeyleri ellerinde tutmazlardı.

Murrow, beni geniş basamaklardan çıkarıp üzerine defne tacı oyulmuş, lekeli, ahşap bir kapıya yönlendirdi. Tabelası altın rengi bir zincirde asılı ve vitrininde en ufak bir leke olmayan dükkânın ön tarafı kusursuzdu. Arkasında bir dizi cam raf ve ay ışığı kadar beyaz mermer zemini görebiliyordum.

"En pahalısını seç," dedi Murrow sesini alçak tutarak.

"Ne?"

Ama çoktan kapıyı açıp içeri girmem için kenara çekilmişti. Duraksadım, ılık bir esinti burnuma pelesenk kokusu taşıdı. Murrow çenesini kaldırıp içeri girmemi işaret edince dilimi ısırıp itaat ettim. İçlerinden biri her ağzını açtığında, sadece birkaç kelime ediyor ya da anlaşılmaz sözler söylüyorlardı. Henüz bir gün olmasına rağmen onlara ayak uydurmaya çalışmaktan yorulmuştum.

İçeride küçük bir odanın çevresini cam rafların dizili olduğu taş duvarlar sarıyordu ve müşterilerin dolaşıp ürünlere göz atabilecekleri bir ara yol vardı. Onların birinin arkasında, boylu boslu bir adam taburesinden başını kaldırdı. Yuvarlak burnunun tepesinde altın rengi çerçeveli gözlüklerinin altında gür gri sakalı ağzını kaplıyordu.

“Hoş geldiniz.” Adam doğruldu, elindeki küçük tabureyi bıraktıktan sonra bordo yeleşini düzeltti. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Adamın şık takım elbisesi ve saatinin cebinden sallanan zinciri çirak olmadığını gösteriyordu. Bu dükkânın sahibiydi.

Murrow’un gözleri kutularda gezindi. İçlerinde küçük kadife yastıklara altın ve gümüş saatler yerleştirilmişti ve bir sürü zincir ve mine seçeneği vardı. Adamın üzerinde çalıştığı parçadaki imalatçı işaretini tanıyordum. Nimsmire’da da satılan bu saatler oradaki tüccarlar arasında çok tercih ediliyorlardı.

Saatçi gözlerini kısarak Murrow’u süzdü. “Seni tanıyorum, değil mi?”

“Murrow Roth.” Murrow biraz fazla coşkulu bir şekilde elini uzattı, sesi küçük dükkân için olması gerekenden daha yüksekti.

Adam elini tutup görev duygusuyla sıktı. “Ah. Henrik’in yeğenisin.” Sözlerinde hafif bir şüphe vardı. “Adım Simon.”

Adı tanıdıktı ama Henrik’in önceki gece akşam yemeğinde söylediğini hatırlayana kadar çıkaramadım. Henrik bu adamdan bir davet bekliyordu. Ne daveti olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama neden elbisemi değiştirmemi istediğini şimdi anlıyordum.

Simon eldivenlerini çıkarıp tezgâha bırakırken parmağındaki tüccar yüzüğü ortaya çıktı. Ortasında İsimsiz Deniz’in değerli taş

yoncasına üye olduğunu belirten parlak bir kaplangözü taşı vardı. Birçok zanaatkârın uğruna her şeyi verebileceği bir yüzüktü.

Nihayet bana bakınca gülümsedi. "Peki sen?"

"Adım Bryn." Onu saygıyla selamlamam Simon'ın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Henrik'in söylediği gibi nasıl iyi izlenim bırakacağımı biliyordum. Eğer bu, dayımın benim için ayarladığı bir testse onu geçecektim.

"Arkadaşın mı?" Gözlerini benden ayırmadan Murrow'a sordu.

Murrow'a fırsat vermeden yanıtladım. "Kuzenim," dedim, sohbetin dizginlerini elime alarak. "Bryn Roth." İsmi aramızdaki havada asılı kalmasına izin verdim.

Bunun üzerine Simon kaşlarını kaldırdı. Sariah'nın bayılacağı türden bir tepkiydi. Ailemle birkaç dakika geçirmiş bir kişi onların seviyeli olmadıklarını anlardı ama öte yandan Aşağı Vale'a sorunsuzca uyum sağlamak için fazla zariflerdi. İki arada kalan tuhaf bir türdüler. Artık Bastian'da olduğuma göre Rothlara Tüccar Bölgesi'ndeki masada bir yer edindirmek benim görevimdi. O iş şimdi saatçiyle başlıyordu

"Anlıyorum. Henrik'in bir kız yeğeni olduğunu bilmiyordum," dedi Simon.

"Bastian'dan Nimsmire'a yeni döndüm," dedim.

Gülümsemesi anlamlı bir şekilde genişledi. "Ah, Sariah."

"Büyük teyzemi tanıyor musun?"

"Elbette." Simon güldü. "Kaçışından bu yana uzun zaman geçmiş olsa da bu şehirde onu tanımayan çok az insan vardır."

Sözleri üzerine gözlerimi kıstım. Oğlu denizde öldükten sonra Sariah Rothların Bastian'da çok fazla düşmanları olduğu bir dönemde Nimsmire'da her ihtimale karşı kendi işini kurmasına izin vermesi için erkek kardeşi Felix'i ikna etmişti. Oğlu öldükten sonra Henrik'in teşviki üzerine taşınma hazırlıklarına başlamıştı. Sariah'nın söylediklerine göre, Henrik ailenin sorumluluğunu üstlendiğinde Sariah'nın onun omzunun üzerinden bakmasını istemişti. Ailemin ölümünün ardından Henrik yetiştirmesi gereken

dört yaşında öksüz bir kızla kalınca bir anda anlaşmanın bir parçası olmuştum.

“Sariah’nın Nimsmire’da kendisine güzel bir yer edindiğini duydum,” dedi Simon.

“Öyle.” Bu doğrudu. Sariah’ya çok saygı duyulurdu ve loncaya katılmaya can atmadığı için çok az rekabetçisi vardı. Her iki tarafa da kâr getiren teşebbüslerde uzmandı.

“Anneni de tanırdım.” Simon’ın ses tonu değişince başımı kaldırıp ona baktım. Ama onunla göz göze gelir gelmez, Simon ellerini önündeki kutuya koydu. Cama dokunmaktan kaçınıp sadece bronz çerçeveye dokunmaya özen gösterdi. “Bugün tam olarak ne arıyorsun?”

“Dayım bir saate ihtiyacım olduğunu ve şehirde senin dükkânında üretilenlerden daha kaliteli olmadığını söyledi,” diye karşılık verdim.

Yanımda duran Murrow’un dudakları seğirdi.

“Dayın haklı. Doğru yere geldin.” Vitrinin etrafında dolaşp gümüş saatlerle dolu bölümün önünde durdu. Murrow geri çekilip liderliği bana bırakmıştı ama dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. *En pahalı olanı seç*, demişti.

Eşsiz parçalardı ama altın gümüşten çok daha değerliydi. Simon ya kibar davranıyordu ya da Rothların kaliteli bir saat almaya gücünün yetmeyeceğini düşünerek küstahlık ediyordu.

Peşinden gitmek yerine olduğum yerde kalıp altın saatlerin olduğu vitrine dikkatle baktım. Tokası ve zinciri en karmaşık olanı arıyordum. Açıkçası saatler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Genellikle erkekler saat takarlardı ve Sariah bana bir saat vermemişti. Ama değerli taşları biliyordum ve vitrinde nadir bulunan açık mor tonlarında spinelle süslü sadece tek bir saat vardı.

“Şunu görebilir miyim?” Parmağımı ortada duran saatin üstünde olacak şekilde cama koydum.

Simon onaylar gibi bana bakıp cebinden çıkardığı anahtarla vitrini açtı. İşaret ettiğim saati çıkarıp önüme koydu. “Çok güzel

bir saat. Minesi Yuri Takımyıldızı resiflerinden çıkarılmış sedekten. Tacirin malları arasından bunu bizzat seçtim.”

Saati alıp tıkırt diye bir sesle açtım. Kapağı hızla açıldı ve içinde narin minesinin üzerinde kadranlar tıkırdıyordu. O kadar güzeldi ki bir insan elinden çıkmış olması imkânsız görünüyordu.

“Çok güzel,” dedim, onu hafifçe çevirince ışık, mineli yüzünde su gibi dalgalandı. Desenler eşsiz, renk canlıydı. Böyle bir saat bir lonca ustasının cebine aitti. “Bunu alacağım.”

Simon gözlüğünü burnundan indirdi. “Peki zincir?”

“Senin seçmeni istiyorum.” Gülümsedim. “Kimse saatçiden daha iyi bilemez.”

Simon başıyla onayladı. “Adını işlememi ister misin?”

“Evet.” Saati ellerine bıraktım. “Lütfen.”

Simon tekrar gözlüğünü takıp hafifçe yukarı itti ve arkasındaki masadan bir parça parşömen aldı. “Bryn mi demiştin?”

“Evet.”

İsmimin baş harflerini yazmasını izledim, B. R. Roth isminden kabuk değiştirir gibi kurtulmak istediğim anlar olmuştu. Ama yıllar içinde çalkantılı denizlerde bana destek olan şeyin o olduğuna inanmaya ya da öyle olduğunu ummaya başlamıştım. Nims-mire’daki kızların yaşamaya mahkûm oldukları hayata batmama engel olan tek şey belki de buydu. Onlar ailelerine avantaj sağlamak için evlenirken ben kendi kaderimi inşa edecektim.

Simon işini bitirince saatin etrafına kare şeklinde siyah saten sarıp onu ahşap bir kutuya koydu. “Üç yüz kırk bakır. Ellisi peşin. Kalanını sonra teslim edebilirsiniz.”

Murrow onu başıyla selamladı. “Parayı öğlen gönderirim.” Ceketinin cebinden deri bir cüzdanı çıkardı. Hızlı parmaklarıyla elli bakır saydıktan sonra cüzdanını kapatıp parayı vitrinin üzerinde itti.

Simon parayı aldı ve ağırlığını kontrol etmeye gerek duymadı.

“Saymak istemiyor musun?” Murrow sırtıttı.

“Eksikse seni nerede bulacağımı biliyorum.” Gözlerinde daha

önce olmayan bir pırıltı belirdi. Azarlamaya benzer bir tavidı. Bana Henrik'i hatırlattı. "Birkaç gün içinde hazır olur."

"Teşekkür ederim," dedi Murrow ve şapkasıyla selam verip kapıyı açtı. İçeri hücum eden gün ışığı vitrinleri ışıldatıp Simon'ın gözlük çerçevesinden yansıdı.

Basamaklardan inip sokakta Murrow'u bekledim. Beni beklemeden sırtarak yürümeye başladı. "Bu konuda iyisin." Sesi bana ulaştı.

"Hangi konuda?"

Murrow bana bir bakış attı. "Oyunda."

ALTI

Henrik'in talimatları yeterince kolaydı.
On dördüncü iskeleye git. Arthur'u sor. Ona teslimat için orada olduğunu söyle.

Bu, hem tek başıma evden çıkmak hem de Rothlar arasındaki yerim için mücadele edeceğimi Ezra'ya göstermek adına bir mazeretti. İşini elinden almak gibi bir amacım yoktu ama bir kenara itilmeyecektim. Nasıl direneceğimi biliyordum ve yapacağım şey tam olarak buydu.

Liman boyunca uzanan caddede yürürken kalabalık binaların numaralarını süzdüm. Ticarethanenin ötesindeki denizde iskeleler diziliyordu ve uzaktaki dik tepeyi tırmanıyorlardı. Nimsmire'da sadece iki iskele vardı ama burada o kadar çoktu ki sıraya bile dizilmemişlerdi. Gelişigüzel sokaklar gibi birbirlerinin etrafında dolaıyorlardı, bazıları çıkmaz yoldu ya da tamamen kayboluyorlardı.

Yollar, dükkânlar bugünlük kapılarını kapatırken içeri girip çıkan insanlarla doluydu, elma sepetlerinden kasalar dolusu demir kalıntılarına kadar birçok şey taşıyorlardı. Şehir şafağa kadar uyuy-

yacak ve sonra alım-satımla uğraşan insanlar yeni baştan başlayıp el arabalarını pazara ya da rıhtıma çekeceklerdi.

Sudaki en büyük iskeleye varınca kocaman çift kapının önünde durdum. Üzerlerinde hâlâ yüzüğü elinden alınan değerli taş tüccarı Holland'ın amblemi vardı ama pencereler kapkaraydı, bir zamanlar duvarları arasında yapılan işler son bulmuştu. Artık içi boş bir fıçı gibi iskelelerin girişinde duruyordu.

Kıyı boyunca başka binalar uzanıyordu. Şehir merkezinden uzaklaşırken elle yazılmış tabelaları inceledim, denizden esen rüzgârda harfleri soyulmuş ve solmuştu. Neredeyse okunaksız yazılar üçten yediye, dokuza ve sonra on beşe sıçradılar, görünürde bir düzenleri yoktu. On dört yazan bir tane bile iskele göremiyordum.

Bir küfür homurdandım. İskeleyi tek başıma bulamazsam, Henrik'in bana başka bir konuda güvenmesi düşük bir ihtimaldi. Ve Henrik'in bana bir sonraki işimi vermesi konusunda Ezra'ya, dayıma karşı çıkması için daha fazla sebep vermeyecektim. Ailedeki yerimi sağlama almamın tek yolu benden istenileni doğru düzgün bir şekilde yapmaktan geçiyordu.

Yolun ortasında durmuş kendi etrafımda dönerken, kolunun altına bir somun ekmek sıkıştırmış bir kadın köşeyi döndü. Yanımdan geçerken dikkatle elbisemi süzdü. O sabah giydiğim sade mor elbiseyi tekrar üzerime geçirmiştim ama yine de rıhtımda giymek için fazla şıktı ve dikkat çekiyordu.

"Affedersiniz." Bir adım öne çıkınca kadın hemen geri çekildi, neredeyse bana ekmeğiyle vuracaktı. "Özür dilerim." Boğazımı temizledim. "On dördüncü iskeleyi arıyorum."

Kaşlarını çatarken ağzı çarpıldı. "Yukarıda." Bir sonraki yokuşun tepesine omzuyla işaret edip yürümeye devam etti.

Elimdeki parşömen parçasına bakıp içimi çektim. Bu doğru olamazdı. Eğer bir iskeleyse suda olmalıydı ama yokuşun tepesindeki bina ters taraftaydı. Bacasının ağzı kararmıştı, çatı padavraları dökülüyordu ve penceresi yoktu.

Caddeyi dolduran insanların arasında ilerledim, yeni kırılmış

yönlerle dolu el arabalarından oluşan bir kafil  hızla üzerime gelince en yakındaki binaya sırtımı verdim. Tekerleklerden biri kaldırım taşlarının arasındaki boşluğa takıldı ve eteklerime çamur sıçrarken kenara çekildim. Homurdanarak eteğimi silkeleyip botlarımdaki suyu tekmeledim.

Cadde daralıp bir ara sokağa dönüştü ve çok geçmeden kendimi tek başıma buldum, güneş arkamda batıyordu. Sokak lambaları hâlâ s n kt  ama yokuşun aşağısındaki çırakların kapatmaya hazırlandıkları dükkânların vitrinlerinde hâlâ mumlar yanıyordu.

Tuğla duvarların arasında kalp atışına benzer bir ses yankılanınca durup suya doğru döndüm. Her zaman içimde olan izlen-diğim hissine kapıldım. Bir süre duraksadıktan sonra daha dik-katli bir şekilde dinleyebilmek için adımlarımın sessiz olmasına  zen göstererek tekrar yürümeye başladım. Azalan ışık mı yoksa tepedeki karanlık pencereler yüzünden mi bilmiyordum ama i im ürperdi ve birdenbire sokakların ne kadar تنها olduğunu fark et-tim. Bilmediğim bir şehirde yalnızdım ve her geçen dakika hava kararıyordu. Bir saat içinde tamamen karanlık olacaktı.

Güçlükle yutkunup hızlandım. Murrow benimle gelmeyi tek-lif etmemişti ve ona soracak cesaretim yoktu. Ezra'nın karşısında ondan bunu isteyemeyeceğim kesindi. Rothlardan birinin korun-maya muhtaç olduğumu düşünmesi ihtiyacım olan en son şeydi.

Deponun kuzeydoğu köşesinde bir tabela asılıydı, üzerindeki bir ve dört rakamları bir bıçağın ucuyla kazınmış gibi görünüyor-du. Caddeden bunu görmeme imkân yoktu ama aşağıdaki sudan ne kadar uzak olurlarsa olsunlar, yokuşa yayılan binaların muhte-melen hepsinin iskele yapısı olduğunu anlamaya başladım.

Parşömeni eteğimin cebine sokup bir kapı bulana kadar bina-nın yan tarafı boyunca engebeli kaldırım taşlarını takip ettim. De-mir perçinlerle çevriliydi ve görünürde bir sapı yoktu. Kapıyı tıkla-tırken soğuk demir eklemlerime batınca elimi sallayıp arkamdaki dar sokağa baktım. Kimse yoktu ama hâlâ birinin gözlerinin beni takip ettiğini hissediyordum.

Kimse kapıyı açmayınca daha sert vurdum ve bir anda kapı ardına kadar açıldı, neredeyse bana çarpacaktı. Kafasında yıpranmış yün bir şapka olan zayıf bir adam sinirle bana baktı ama gözleri alışırken sinirinin yerini merak aldı. "Evet?"

Bakışlarım adamın arkasındaki fenerlerle aydınlatılmış bir dizi uzun masanın olduğu karanlık depoya kaydı. Dışarı yayılan keskin kokudan anladığım kadarıyla bir tür kıymetli maden atölyesiydi. Paladyum olabilirdi. "Arthur'u arıyorum."

Adam neredeyse gülecekti, eli kapının kenarından kaydı. "Arthur mu?"

"Evet," dedim sabırsızca. Sokağın ucundaki lambalar teker teker titreyerek yanmaya başladı.

Bana baktıktan sonra kapının kapanmasına izin verdi ve beni sokakta tek başıma bıraktı. "Arthur!"

Adamın sesi duvarların ardında yankılanırken, üşüyen ellerimi eteklerimin ceplerine sokup bekledim. Mücevher ve diğer parçalar için eritilmeden önce metalleri arıtan böyle bir atölye saat imalatçıları gibi tüccarlara malzeme tedarik edebilirdi. Fakat buraya gümüş, altın ya da paladyum için gelmemiştim.

Henrik'in bana verdiği küçük, katlı zarfı cebimden çıkarıp ters çevirdim. Üzerinde herhangi bir yazı yoktu ve mühürsüzdü. İçinde önceki hafta limana uğrayan gemilerin ve taşıdıkları yükün bir listesi vardı. Bu tür bilgileri satın alan sadece üç tür insan vardı: Her limana neyin uğradığını bilmek isteyen tacirler, rakiplerini yakından takip etmek isteyen tüccarlar ve Rothlar gibi kendilerine ait olmayan şeyleri almaya çalışan insanlar. Arthur muhtemelen Bastian'da Rothlara seyir defterinin kopyaları için para ödeyen düzinelerce insandan biriydi.

Kapı tekrar açıldığında, karşımda siyah, kıvrıkcık saçlı bir adam belirdi. Bir omzumu kapı çerçevesine yaslayarak beklediğimi görünce suratını ekşitti. "Ne var?"

"Arthur sen misin?"

Gözleri orada başka birinin olmasını bekliyormuş gibi arkamdaki sokağı taradı. “Benim.”

Katlı parşömeni havaya kaldırdım. “Teslimat için buradayım.”

Henrik’in benden söylememi istediği sözleri söyledim ama kelimeler ağzımdan tamamen çıkmadan Arthur’un siniri huzursuzluğa dönüştü.

“Bu da ne?” diye homurdandı.

“Ben...” Gözlerim içerideki masalara kaydı. “Ödeme için buradayım. Henrik Roth için.”

Bir şeye karar veriyormuş gibi bana baktı. Hareket ettiğini anlayamadan beni sokağa itti, neredeyse üzerime basacaktı. Sokağın bir köşesinden diğerine baktıktan sonra beni bileğimden tutup yukarı çekti. Seyir defterinin kopyası parmaklarımdan kayıp ayaklarımdan dibindeki bir su birikintisine düştü.

“Ne yapıyor—” Kolumu çekmeye çalıştım ama Arthur dirseğıme ağrı girene kadar kolumu sıktı. Elbisemin kolunu sıyrırken küçük inci düğmeyi yerinden kopardı.

“Bu bir tür şaka mı?” Beni bırakınca geriye doğru sendeledim, neredeyse yere düşecektim. “Liman bekçilerinin bir numarası mı?” Yanıt vermemi beklemeden kapıya doğru döndü. “Defol buradan.”

Kolumu tuttum, kapı kapanmaya başlarken sokaktaki ışığın azalmasını izledim. Ama dayımın yanına ellerim boş dönmeyecektim. Fikrimi değiştirmeden önce tek elimle kapının kenarını yakaladım. “Bekle.”

Arthur bana doğru hızla döndü, eli havada öylesine hızlı uçtu ki yüzüme indirmeden önce yaklaştığını anlayamadım bile. Başım yana savruldu ve nefes nefese omzumu tuğla duvara çarptım.

Ağzıma yayılan acı gözlerimi sımsıkı kapatmama ve dilimde demir tadı almama sebep oldu. Kesik bir nefes almaya çalıştım, arkamda iki ayak sesi duydum ve onu iskelenin ağır kapısının sertçe kapanma sesi izledi.

Başımı kaldırıp bakarken gözlerim doldu. Ara sokakta yalnızdım. Çenemden aşağı ince bir çizgi hâlinde kan süzülürken bo-

ğazımdaki sızıyı yutkunmak zorunda kaldım. Titreyen ellerimle ağzımı sildim ve elbisemin koluna bakınca mor ketenin neredeyse kapkara lekelendiğini gördüm. Adamın elbisemin kolunu yırttığı yerde bileğimdeki düğme kaybolmuştu ve tırnaklarının beni çizdiği yerde kıpkırmızı bir iz vardı.

Ön kolumun pürüzsüz, solgun teni karanlıkta süt gibi parlıyordu, Arthur'un ne aradığını anlayınca huzursuzluk verici bir hisse kapıldım. Rothları simgeleyen işareti arıyordu.

YEDİ

Hayatım boyunca kimse bana vurmamıştı. Hiç kimse. Henrik'in boş çalışma odasında, masasının önünde dururken gözlerimi duvarda asılı portreye diktim. Çeneleri dik ve ağızları düz bir çizgi hâlinde olan dört Roth kardeş yaldızlı çerçevelerinden bana bakıyorlardı. Her biri orada ailenin diğer üyeleriyle yan yana olmayı hak ediyormuş gibi görünüyordu. Bunun gerçekleşmesinin ne kadar sürdüğünü ve *hangi* şartlar altında olduğunu merak ettim.

Murrow kapıdan içeri girip bana keskin sirke kokan ıslak, katlı bir bez verdi. Mutfakta neden kanamam olduğunu bilmek isteyen Sylvie'yle tartıştığını duymuştum.

Bezi şiş dudığıma bastırırken suratımı ekşittim. Ön kapıdan içeri girdiğimde Murrow'un bana verdiği çavdar viskisine rağmen ağzımda hâlâ kanın tadını alabiliyordum. Sanki yemek odasındaki masada şişe ve tek bir kadehle oturmuş beni bekliyordu.

Atölyenin kapısı açılmadan önce ayak seslerini duyduk ve Henrik önlüğü göbeğine bağlı bir şekilde karşımızda belirdi. Bana bakarken gözlerinde en ufak bir irkilme olmadı.

“Bryn. Dönmüşsün,” dedi sadece. Yüzümün perişanlığı dünya-daki en normal şeymiş gibi. Sabırla önlüğünün iplerini çekiştirip başının üzerinden çıkardıktan sonra duvara astı. “Ve? Nasıl gitti?”

Bez ağzımdan düştü ve oradaki pembe lekeye baktıktan sonra şaşkınlıkla önce Henrik’e, sonra Murrow’a baktım. Ne söylemem gerektiğine dair bir ipucu bekledim ama Murrow dikkatini şöminede titreyen ateşten ayırmadı.

“Bryn?” Henrik iki elini masasına koyup öne doğru eğildi. Meraklı gözleri gözlerimdeydi.

“İstediğini yaptım.” Konuşurken dudağımdaki kesik acı veriyordu. “Teslimatı istedim ama benden gitmemi istedi.”

“Öyle mi?” diye üsteledi Henrik.

“İsrar edince, adam... Arthur” –yutkundum– “işareti taşımadığımı görünce bana vurdu.”

Henrik doğrulup kollarını göğsünde birleştirirken altdudağını düşünceli bir şekilde büktü. “Anlıyorum.”

“Ödemeyi alamadım,” dedim, bezi masaya koyup kendimi Henrik’in duyacağı hayal kırıklığına hazırladım. Tam olarak korktuğum başıma gelmişti. Henrik bana güvenmezse ailedeki yerimi sağlama almam mümkün değildi ve bana verdiği ilk görevi berbat etmiştim.

Henrik’in kafası karışmış gibi alnındaki kırıksıklık derinleşti. “Ah, bunun için endişelenme.” Umursamazca elini havada salladı.

Onu okumaya çalıştım. Kızgın görünmüyordu. Şaşkın bile değildi. Hatta gözlerinde bir pırıltı gördüğümü söyleyebilirdim. Dans eden bir ışık parıltısıydı. Başım ağrıyor ve çenem zonkluyordu fakat ara sokaktaki adamın ya da ağzımın acısından çok daha fazla rahatsızlık verici olan şey dayımın yüzündeki ifadeydi. Neredeyse... *memnun* görünüyordu.

Bir kez daha gözlerimi Murrow’a çevirdim. Bu kez bana doğru küçük bir bakış atmayı başarsa da bir şey söylemedi. Gözleri arkamda bir yere odaklandı, omzumun üzerinden bakınca Ezra’nın sessizce çalışma odasının köşesinde durduğunu gördüm. Yarı göl-

gelere gömülmüştü, kömür rengi takım elbisesi karanlıkla bütünleşmiş gibi görünmesini sağlıyordu.

Güçlkle yutkunurken aniden tenim ürperdi. İçeri girdiğini bile duymamıştım.

Ceketi düğmeliydi, bizi izlerken bacak bacak üstüne attı. Kara gözlerini benden Henrik'e çevirdi ama konuşmadı.

"Sylvie'nin yarana bakmasını ister misin?" dedi Henrik, nihayet yüzümün hâlini kabullenerek.

Gözlerimi kırpıştırarak ona doğru döndüm. Bir an için dikkatini dudağıma çevirdi ama teklifine rağmen tamamen ilgisiz görünüyordu.

"Hayır," dedim hemen. Fazla sertçe. Burada anlayamadığım bir numara dönüyordu. Üç adamın birbirlerine bakışlarından aşikârdı. Ama hangi tarafta olduğumu anlayamıyordum.

"Teşekkür ederim, Bryn," dedi Henrik içtenlikle. "Çok yardımcı oldun."

Ona baktım, boş sözlerini farklı şekillerde birleştirip ayırarak anlam vermeye çalıştım. Eteklerimde kan lekesiyle eve girdiğimde ne beklemem gerektiğinden emin değildim ama böyle bir şey olmadığı kesindi.

"Yardımcı mı?" diye tekrarlardım. Murrow yanımda ağırlığını diğer ayağına verdi. "Adam bana vurdu."

Öfkene sahip çık, Bryn. Sariah'nın uyarısı tekrar zihnimde yankılandı. İki yanımda yumruklarımı sıkıp dilimin ucuna gelen küfrü yutkundum.

"Evet, bu çok talihsiz." Henrik dilini damağında şaklattı. "Keşke böyle bir şeyin olmasına gerek kalmasaydı."

Bunu söyleme biçimi dikkatimden kaçmadı. *Keşke bu olmasaydı*, dememişti. *Keşke böyle bir şeyin olmasına gerek kalmasaydı*, demişti.

Aklımdaki soruların sayısı her geçen dakika artıyordu ama Henrik'in beni süzen soğuk bakışlarında hiçbir yanıt yoktu.

“Morrow, sanırım yapman gereken bir iş var,” dedi ve parmağıyla arkasındaki kapıya işaret etti.

Morrow sessizce başını sallayarak karşılık verip topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı. Ayak sesleri koridorda ilerledi ve evin kapısı açılıp kapandı. Hava iyice kararmıştı, o yüzden nereye gittiğini bilmiyordum. Bu saatte sadece geceyi şehirde geçiren mürettebatın uğrak yerleri açık olurdu.

“Yatmaya gitsen iyi olur. Uyku sana iyi gelir.” Henrik’in nezaket çabası yetersiz kaldı. Endişe ya da içtenlikten yoksundu. Yine odama gitmemi emrediyordu.

Belki de onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Belki de limana gitmemi isteyerek bir hata yaptığını düşünüyordu. Her halükârda testinden geçememiştim ve telafi etmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ona bir süre daha baktıktan sonra kanlı bezi masadan aldım. Çalışma odasının kapısına açarken Ezra’nın yakıcı bakışlarının beni takip ettiğini hissettim fakat dayımın sesi beni durdurdu.

“Bryn?” Henrik’in sesi sessizliği bozdu.

Ona doğru dönüp konuşmamak için dişlerimi acı verici bir şekilde sıktım.

Dayım gözlerini ayaklarıma çevirdi. “Lütfen botlarınla ilgili bir şey yap,” dedi, her kelimesi bir balyoz gibi tepeme indi.

Ağzım açık bir şekilde bakakaldım, artık dilimin ucundaki küfürü yutmaya ihtiyacım yoktu. Nutkum tutulmuştu.

Erkeklerin üstesinden gelecek şekilde eğitilmiştim. Onları nasıl cezbedeceğimi ve ikna edeceğimi biliyordum. Büyük teyzem için bunu yıllardır yapıyordum. Fakat bu adam tamamen farklıydı. Öylesine kördüğüm olmuştu ki onu çözmenin bir yolu olmayabilirdi.

Gitmeme izin veriyormuş gibi başıyla onayladı ve karanlık hole çıkıp merdivene varana kadar kendimi adım atmaya zorladım. Merdiveni yarılamişken sesini tekrar duyunca olduğum yerde durdum. Tırabzanı kavrayıp yavaşça nefes aldım ve duvara yas-

lanarak dinledim. Ama ses boğuktu, üst katta pencereleri titreten rüzgâr onu bozuyordu.

Dikkatle geriye doğru bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve en sonunda merdivenin dibine ulaştım. Sylvie hâlâ mutfakta dolaşıyordu ve Henrik'in ofisinden yayılan ışık koridora taşıyordu. Gölgesinin yıpranmış ve eşit olmayan döşemelerin üzerinde dalgalandığını görebiliyordum.

"...sabaha kadar. Bu işi görür." Henrik, Ezra'yla konuşuyordu.

Bir adım daha attım, dinlerken gözlerim karanlıkta dolaştı. Masasındaki bir çekmece açılıp kapandı ve haznesini boşalttığı purosunun tıkırtısını duydum.

"Nasıldı?" diye sordu kulak tırmalayan bir sesle.

"İyiymiş," diye yanıtladı Ezra.

"İyi mi?" Henrik'in yine sabrı taşıyordu. Hatta sinirlendiği bile söylenebilirdi.

"İyiymiş," dedi Ezra. "Her şey anlattığı gibi oldu."

Sözlerini idrak ederken derin sesi kızgın demir gibiydi. Gördüklerini anlatıyor gibi konuşuyordu. Sanki oradaydı.

Damarlarım dondu, kalbim öylesine şiddetli atıyordu ki gümbürtüsünde konuşulanları duymak zordu. Ara sokakta hissettiğim varlık gerçektir. Biri gerçekten beni izliyordu ve o Ezra'ydı.

"Arthur kolunda işaret olup olmadığını kontrol etti ve onu göremeyince bunun bir tuzak olduğunu düşündü. Liman bekçisi hakkında bir şeyler söyledi ve Bryn onu durdurmaya çalışınca ona vurdu." Konuşmaya devam ederken merdiven boşluğunun duvarlarının üzerime geldiğini hissettim.

Oradaydı. Ezra orada beni izliyordu. Ve hiçbir şey yapmamıştı. Henrik'in bunu bilmesi daha sarsıcıydı. Kulağa planlanmış gibi geliyordu.

"Gece gündüz koleksiyon üzerinde çalışmanı istiyorum. Sergi için zamanında hazır olmasını istiyorum."

Sergi.

Yavaşça düşüncelerim bir araya geldi. Sergi bir tüccar yüzüğü-

nü garantileme sürecinin son adımıydı. Her loncada belirli sayıda yüzük vardı ve sadece tüccarlardan biri öldüğünde ya da loncadan atıldığında müsait olurdu. Bu nadir bir fırsattı ve kesin kuralları vardı. Boşta olan bir yüzük için rekabet eden herkesin öncelikle bir patronu sağlama alması gerekirdi ve o kişi sizi aday olarak gösterecek olan mevcut bir tüccardı. Sonra aday yüzüğü kimin alacağına dair oy kullanan loncaya bir koleksiyon sunardı.

Henrik'in Dar Boğaz'da ticaret yapmasına imkân tanıyan bir tüccar yüzüğü vardı. Şimdi İsimsiz Deniz için de bir yüzük istiyordu. Ama bunun limanın öteki tarafındaki kıymetli maden ustasıyla ne ilgisi vardı? Benimle ne ilgisi vardı?

"Sana söylemiştim, değil mi?" dedi Henrik, sesinde ani, küstah bir hafiflikle.

Uzun bir sessizlik oldu. "Söylemiştin."

Aramızdaki soğukluk, yerini kolayca kırılan, keskin buza bıraktı ve ateşin ışığının titremesini izlerken gözlerim doldu. Henrik beni iskeleye gönderdiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Beni Arthur'a tam olarak bu amaçla göndermişti. Ama neden?

Rahatsızlık verici bir his içimde düğümlendi ve ses çıkarmamaya özen göstererek ahşap basamakları yavaşça tırmandım. Odama doğru süzülürken tüm vücudum buz kesti, kapıyı kapatıp mumu yaktıktan sonra yüreğim ağzımda yatağıma gömüldüm.

Annem ve babam bir gece, bir iskeleden altı kasa değerli taş çalarken öldürüldüler. Özenle yapılmış bir plandı ama Henrik'in liman nöbetindeki vardiyasını kaçırmaması için para ödediği adamın yerini bir başkası alınca her şey tersine dönmüştü.

Dayım, annemle babamı değerli taşlar uğruna ölüme göndermişti ve bu gece beni de zarar görebileceğim bir yere göndermişti. Ölüme ne kadar yaklaştığımı fark ettim. Arthur liman nöbetçisiyle çalıştığımı düşünseydi beni öldürebilirdi. Belki de Arthur beni deniz yaratıklarının yemesi için karanlık bir suya atarken Ezra sadece izlerdi.

Uyuşmuş parmaklarımla botlarımın bağcıklarını çözüp onları

ıkarırken midemden yükselen safrayı yutkundum. Botlarım yere düştüler, mum ışığı çamurlu derinin üzerinde hareket etti. Yaralı yanağımdan bir damla gözyaşı süzölürken ayağı kalkıp botlarımı aldım ve kapıyı açtım. Onları karanlık koridora bıraktıktan sonra kapıyı kapatıp ahşaba baktım.

Sariah bana birçok kez söylemeye çalışmıştı. Ama ne demek istediğini yeni anlıyordum. İş ve aile tamamen farklı şeylerdi. Ve Rothların isimlerinden çok daha fazlası vardı.

SEKİZ

Botlarım neredeyse yepyeni görünüyordlardı. Geceliğimle kapının girişinde durup ahşap zemindeki botlarıma baktım. Yan yana kusursuzca duruyorlardı ve yeni bağcıklar takılmıştı, muskat rengi lekeli deri sabah ışığında güzelce parlıyordu.

Sariah'nın sunumla çok meşgul olmasının hep gösteriş olduğunu sanmıştım. Hatta tuhaf buluyordum. Ama şimdi mantıklı geliyordu. *Düzgün ve oturaklı*. Sariah bu loş ve rutubetli evde Rothlarla aynı kurallara uyarak büyümüştü ve o kuralları çiğnemenin sonuçlarının ne olacağını giderek daha az merak ediyordum.

Botlarımın yanında alçak bir taburede elbisem düzgünce katlanmıştı. Onu almak için eğildim ve menekşe rengi kumaşın önümde açılmasına izin verdim. Kan lekesi temizlenmişti ve bileğinden kopan düğmenin yerine neredeyse aynı görünen bir düğme dikilmişti. Her şey olması gerektiği gibiydi. Sanki önceki gece hiç yaşanmamıştı.

Bitişik odanın kapısı aniden ardına kadar açılınca koridora göz alıcı bir ışık doldu ve irkilip elbiseyi üzerime bastırarak geri çekildim. Ezra odasından çıkıp kapıyı arkasından sertçe kapattı,

merdivene doğru ilerlerken bana dönüp bakmadı bile. Ne zaman bir odaya girse Ezra'nın ortama sinen bir soğukluğu vardı ve geceliğimin içinde ürpermeme sebep oldu.

Gölgelerin arasında durup birinin tokatlanmasını izlemenin ne tür bir kalpsizlik gerektirdiğini bilmiyordum. Ara sokakta ağlayarak çenemden akan kanı silmemi izlediğini bilmek beni iyice çileden çıkarıyordu.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp botlarımı bağcıklarından tuttum. Kapımı kapatınca tuttuğum nefesimi verdim. Belki de Ezra sorununun çözüldüğünü, savının kanıtlandığını düşünüyordu. Uzun zamandır ortalıkta görünmeyen Nimsmire'dan gelen yeğeni burada istemediğini ve ailedeki görevinin sadece kendisine ait olduğunu açıkça belli etmişti. Belki de o ve Henrik'in dün gece çalışma odasında tartıştıkları entrika her neyse onu birlikte planlamışlardı. Ama Ezra beni tanımiyordu, Henrik de. Yıllarca iç eteklikler giyip saçıma tarak takmıştım ama yine de bir Roth'tum. İskeledekine benzer bir olayın tekrar yaşanmamasını istiyorsam, bir Roth gibi hareket etmeliydim.

Elbiseyi yatağa attım ve aynanın karşısına geçip ağzımın kenarındaki morluğu inceledim. Yüzüm bu sabah daha kötü görünüyordu. Henrik'e Sylvie'nin yardımını istemediğimi söylememe rağmen onu odama göndermişti ve kadın da mum ışığında elinden geleni yapmıştı. Ayrıca gece boyunca her saat başı odama getirdiği bezle kompres yapmamı söylemişti. Herhalde bu evde yeterince yara bere görmüş olmalıydı. Bu işin bir parçası olduğundan hiç şüphem yoktu. Henrik botlarımın kirli olmasından hoşlanmıyorsa, yüzümün hâli hakkında ne düşüneceğini hayal edebiliyordum. Bir yanımda bu düşünceden hoşlandı.

Hemen giyindim ve her şeyin düzgün olduğundan emin olmak için birçok kez aynada kendime baktım. Bu kez hareketli kahvaltı odasına indiğimde geç kalmamıştım.

Casimir, Murrow ve Ezra masadaki yerlerinin yanında bekliyorlardı. Odaya girince Casimir yanağıma bakıp morluğu inceledi.

“Birkaç gün ağrıyacak,” dedi Murrow. Ciddi meseleleri hafife almak onun tarzı gibi görünüyordu.

Ama gülmüyordum. “Evet, ağrıyacak.” Kelimeleri açıkça telaffuz edip gerekenden daha yüksek sesle konuşurken gözlerimi Ezra’ya diktim. Gözlerini kaldırmasını bekledim.

Hafifçe aşağı kıvrılan ağzının kenarları onu ele verdi. Bildiğimi biliyordu. Bu evde kimin müttefikim olduğunu bilmeyebilirdim ama düşmanımı kesinlikle belirlemiştim. Ve bunu bilmesini istiyordum.

Murrow parmaklarıyla sabırsızca sandalyesinin arkasında ritim tutarken, Sylvie masaya gümüş bir tepside peynir ve iki demlik çay koydu. Saate bakmak için cep saatini çıkarırken yelkovan yedinin üzerine gitti. Tam o anda holde Henrik’in ayak sesi duyuldu ve kendi saati elinde karşımızda belirdi. Yerine otururken saatini kapattı ve biz de onu izleyip sandalyelerimizi çektik.

“Herhangi bir mesaj var mı?” Çayına uzanırken Casimir’e baktı.

Casimir başını iki yana sallayarak yanıtladı. “Henüz yok.”

“Gelecek,” dedi Henrik neredeyse kendi kendine.

Bir şey çevirdiklerinde anlamaya başlamıştım ve bu o anlardan biriydi. Henrik iki gece önceki akşam yemeğinde ve dünkü kahvaltıda da aynı soruyu sormuştu.

“*Serpent*’la ne işin var?”

Casimir bir parça ekmek kopardı. “Görünüşe bakılırsa hem Violet Blake hem de Simon sözleşme için kapışıyorlar. Her şey sonuçlandığında hoş olmayacak.”

“Violet Blake,” dedi Henrik, gözlerinin ardında çarklar dönüyordu.

Bunu çözmek daha kolaydı. Simon saatçiydi, *Serpent* aile yemeğinde bahsi geçen gemiydi. Sözleşme muhtemelen bir ticaret anlaşmasıydı. Eğer Simon bir teklif verecekse, o hâlde loncadaki bir başka değerli taş tüccarı Violet Blake onun rakibiydi.

“O ikisinin arasında kalmak istemem,” diye ekledi Casimir. “Vi-

olet Blake ateşle oynuyor. Simon'la ters düşen kimse hikâyeyi anlatacak kadar yaşayamaz."

Bir lokma alıp dinlemeye devam ettim. Casimir'in tarif ettiği Simon tanıştığım saatçiye hiç benzemiyordu. Ama loncalarda tüm tüccarları içine çekecek kadar kirli iş döndüğünü bilecek kadar onları tanıyordum.

"İçimde Simon'ın Violet'i hafife aldığına dair bir his var. O güzel ipekler ve dantellerin altında bir yılan var," dedi Henrik düşünceli bir şekilde. "Her halükârda Simon ve Violet'in birbirlerini boğazlamasının bize yardımı dokunur. Ben bile bundan daha iyi bir plan yapamazdım."

Ezra dirseklerini masaya koyup fincanındaki çayını yudumladı, tabağındaki yiyeceklere dokunmamıştı bile. Her zamanki gibi sessizdi, Henrik'in sorularına tek kelimelik yanıtlar veriyordu ve kaşlarının biçimi kızgın görünmesine sebep oluyordu. Ama bu sabah gözleri her zamankinden daha sık bana kaydı.

Henrik defterine yazdığı şeyleri sırasıyla Casimir, Murrow ve Ezra'yla görüşerek o gün görülecek işleri gözden geçirdi. Dün gece hakkında tek kelime edilmemesine minnettardım. Kan lekesi bulaşmış elbisemle çalışma odasında dikilmek yeterince utanç vericiydi ve Henrik onu en az endişelendiren şeyin bu olduğunu açıkça belirtmişti.

Kahvaltılarını bitirince teker teker o günkü işlerinin peşine gittiler ve nihayet Henrik bana döndü. "Bugün benimlesin, Bryn."

Soru sormadan peçetemi katladım ve bitirmediğim yemeğimden kurtulduğuma sevinerek dayımın peşine takılarak kahvaltı odasından çıktım. Sıcak çay dudağımı acıtıyordu ve çiğnemek çenemdeki şiddetli sızıyı uyandırıyor. Zaten iştahım kaçmıştı.

Henrik'in peşinde mutfağın önünden geçip koridorun sonundaki henüz açıldığını görmediğim kara kapıya doğru ilerledim. Yeleğinin iç cebinden bir anahtar çıkarıp kilide soktu ve onu bir tıkırtıyla çevirdi. İçeriden ıslak taşın rutubetli kokusu geldi ve gözlerim dikdörtgen biçimli uzun odada dolaştı. Bir köşede parlayan

demir ocağının önünde eşit sıralar hâlinde üç çalışma masası dizilmişti, diğer köşede bir fırın vardı. Kirli cam tavandan loş mavi bir ışık süzülüyordu, yatay camların köşesi yosun ve isten karar-mıştı. Ocak ve fırının yaydığı sıcaklığın çıkması için pencerelerden birkaçı açık bırakılmıştı.

Sağdaki masanın ucunda Ezra, tepesinden bir önlük geçirip belinde bağladı.

Demek gün içinde gözden kaybolduğu yer burasıydı.

Henrik duvardaki kancadan bir başka önlük aldı ve odanın detaylarını incelerken kabaca onu üzerine geçirdi. Burası bir atölyeydi. Dışarı açılıyormuş gibi görünen bir kapı daha vardı ve demirci ocağının yanındaki duvar paslı çivilerde başlarından asılı her boy ve biçimde çekiçle doluydu. Odada göz alıcı olan tek şey onlardı, demir cilalanmış ve ısıldıyordu. Altlarındaki uzun raf diğer aletlerle —kazmalar, eğeler, el testereleri— doluydu.

“Hepimizin bir işi var, Bryn,” diye söze başladı Henrik, masaların arasından dolaşarak karşı köşeye geçti.

Gözümün ucuyla Ezra’yı izleyerek Henrik’i takip ettim. Demir ocağına kömür atarken arkası bize dönüktü, içeri girdiğimizi duyduğunu belli etmiyordu.

“Herkes gibi sen de geçimini sağlayacaksın.” Henrik bir dizi hassas terazinin önüne bir tabure çekip oturmamı işaret etti.

Masa değerli taşlarla doluydu. Obsidiyen, safirler, kaplangözü ve zümrütler küçük tahta tepsilerde ısıldıyorlardı. Terazinin diğer tarafında ham kesim yakuta benzeyen bir yığın duruyordu.

Kaplangözlerinden birini aldım. Pürüzsüzleştirildiği için taşın içindeki kara damarlar görölüyordu.

“Her gün kahvaltıdan sonra ağırlıkları kontrol edip onları not alacaksın,” diye Henrik sözlerine devam edip yanıma küçük bir defter bıraktı. Son kayıt sayfasını açıp bana tarihi ve etiketleri nereye yazmam gerektiğini gösterdi.

“Hepsi sahte mi?” diye sordum.

“Hepsi değil. Benzerlik yaratmak ve denetlemelerden geçmek

için gerçek taşları kullanıyoruz. Bazıları komisyon parçalarında kullanılıyor, diğerleri tüccarlara satılıyor. Ama hepsi para getiriyor.”

“Farkı nasıl anlıyorsun?”

Henrik sırtıttı. “Anlayamazsın. Amaç bu. Sahte taşları sadece bir mücevher bilgisi anlayabilir. Neyse ki onlardan çok az kaldı.” Parmaklarımdan kaplangözünü alıp masaya bıraktı. “Sariah’nın sana değerli taşları öğrettiğini sanıyorum?”

Başımla onayladım. Sariah küçüklüğümden beri değerli taşları bana titizlikle öğretmişti. İsimlerini, nasıl temizlenip kesildiklerini söyleyebilir ve her birinin saflığını bozan şeyi ve desenlerini tanımlayabilirdim. Henrik’le yaptığı anlaşmanın bir kısmının da bu olup olmadığını merak ettim.

“Güzel.”

Henrik yanıma oturdu ve ona soru sorduğumda ya da bir şeyi bana ikinci kez göstermesini istediğimde, şaşırtıcı bir sabırla bana süreci tek tek açıkladı. Atölyenin duvarları arasında Henrik hiç görmediğim kadar rahattı. İstikrarlı ve düşünceli hareketlerle çalışıp her adımı özenle bana anlatıyordu. İşin onun için önemli olduğu aşikârdı. Önceki gece bana işine gösterdiği önemin yarısını göstermemişti ve bu bana Bastian’da geçirdiğim birkaç günde onun hakkında öğrendiğimden daha fazlasını öğretti.

“Üç kez,” dedi. “Her zaman üç kez.” Parmağıyla her ağırlığın üç sütunda üçer kez yazıldığı sayfaya dokundu. “Tek bir taş kaybolursa haberim olur. Ağırlıklar tutarsızsa bundan da haberim olur.” Kaşlarını kaldırıp sözlerini anlamı bekledi.

Anladığımı görünce kalkıp renklere göre ayrılmış, uzun, düz cam tepsilerin olduğu masanın öteki tarafına geçti. Her boyut ve şekilde kesilmiş donuk maviler, cansız yeşiller, solgun kehribarlar vardı.

Henrik dikkatini cama verdi ve kaplangözünü teraziye koyarken onu izledim. Henrik’in sıcaklığı ve içindeki sert soğukun arasında hassas bir denge vardı. O kadar hızlı değişiyordu ki hoş-

nutsuzluğunun sivri kenarını hissedene kadar aradaki farkı anlamıyordum. Aldatıcı bir şekilde kör görünen ama kemiği kesecek kadar keskin olan bir bıçak gibiydi.

Tepsiye bir taş daha koyup işe başladım. Kendimi o bıçağın altında bulmak istemiyordum.

DOKUZ

Taşları tartmayı bitirdiğimde, Henrik bana bir tepsi daha sundu. Farklı boyutlarda kesilmiş, oldukça ikna edici sahte kırmızı beriller vardı.

Onu birkaç saat izledikten sonra temel süreci anladım. Geniş koleksiyonundan özenle cam kalıntılarını seçiyor, bozulmuş parçaları yeniden şekillendirmek için büyük bir hassasiyetle renkleri karıştırıyordu. Sonra yeniden ısıtılmaları için ocağa giriyorlardı, dışarı çıktıklarında ilk önce kocaman, parlak sıvı damlalarına benziyorlardı. Soğumaya başladıklarında Henrik onları titizlikle biçimlendirip ince uçlu aletlerle gerçekçi ham kesimlere dönüştürüyordu. Bir mücevher tüccarının stokundan çıkmış gibi görünüyorlardı.

Son derece belirgin sonuçlar ortaya çıkaran bu bir dizi belirli adım gerçekten inanılmazdı. Kusursuzlaştırmanın nesiller alacağı bir süreçti ve çocukluğunu büyükbabam Felix'in yanında bu atölyede işi öğrenerek geçirdiğini tahmin ettim.

Ağırlıkları doğru tutturmayı nasıl başardığını anlayamıyordum. Her sahte taş aynı birkaç malzemeyle yapılmış gibi görünüyordu

ama hepsinin ağırlığı farklıydı. Camın taklit ettiği taş hangisiyse bana verdiği her tepsi tam olması gereken yerdeydi. Hayret verici bir beceriydi ve ağırlıkları kaydederken attığım kısa bakışlarda henüz bunu çözememiştim.

Kırmızı berillerden birini aldım ve ocağın ışığına tutup hafifçe çevirdim. Cam ve gerçek taş arasında belirgin bir farklılık yoktu ve Ceros'taki bir zavallı bunun için bir kese dolusu bakır ödeyecekti.

Onu tepsiye bırakıp raftan kocaman bir kavanoz alan Henrik'e baktım. Siyah bir tozla dolu gibi görünüyordu. Gözlerimi kısıp kapağı açmasını izledim, en sonunda gözlerim masanın ötesinde yatan şeye odaklandı. Odanın öteki tarafında Ezra temiz bir bezle sivri bir çekicin başını parlatıyordu. Ama gözleri üzerimdeydi.

Aniden donmam masadaki terazinin sarsılmasına yol açtı ve Ezra hemen dikkatini kavanozdan siyah toz alan Henrik'e çevirdi. Bir sonraki saniyede Ezra'nın bana hafifçe başını salladığına yemin edebilirdim.

Omzumun üzerinden bakmadan önce içgüdüsel bir şekilde gözlerimi yere çevirdim. Henrik'in dişlerinin arasında uzun bir kazma vardı, telaşla kaşlarını çatarak tezgâhındaki alet kutusunda bir şey arıyordu. Ezra'ya baktığımda tekrar sırtını dönmüştü.

Hayal mi görmüştüm yoksa atölyenin loş ortamında gözlerim bana oyun mu oynamıştı bilmiyordum. Ama Ezra beni uyarıyor gibi görünüyordu. Üstelik tehditkâr bir yanı yoktu.

Biri atölyenin girişini tıklatınca irkildim ve Ezra işini bırakıp çekici duvara astı. Kapıya doğru gitmesini izledim, kimin geldiğini görecektir şekilde sadece birkaç santim araladı.

"Henrik," diye seslenip kapıyı biraz daha açtı.

Murrow koridorda durmuş, elindeki katlı parşömeni sallıyordu. Dudaklarında şeytani bir gülümseme vardı. "Burada."

Taburemde dönünce Henrik'in de yüzünde aynı kocaman, şeytani gülümsemenin olduğunu gördüm. "Pekâlâ" —kazmayı büyük bir gürültüyle masaya bıraktı— "herkesi çalışma odasına çağır."

"Noel'e haber yolladım," dedi Murow. Gülümsüyordu.

Henrik siyah tozla dolu kavanozu bırakıp hızlı parmak hareketleriyle önlüğünü çözdü. Atölyenin öteki tarafında Ezra da aynı şeyi yapıp kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

“Ee?” dedi Henrik bana bakarak. “Hadi gel.”

Şaşkınlıkla tabureden kalkıp onu takip ettim. Şöminenin yanı-
dığı çalışma odasından sesler geliyordu, Henrik hemen purosunu
alıp masasındaki kapalı zarfın karşısına oturdu. Yanında kahve-
rengi kâğıda sarılı küçük bir paket vardı. Ön kısmına Henrik’in adı
ve evin adresi düzgün bir elyazısıyla yazılmıştı.

Casimir koltuklardan birinde oturuyordu ve Murrow onun ar-
kasındaydı, Ezra her zamanki yeri olduğundan şüphelendiğim kö-
şeye yaslanmıştı. Yerimin neresi olduğundan emin değildim ama
Henrik’in aklında bir yer olduğundan emindim. Bu ailede her şe-
yin altında dile getirilmeyen beklentiler vardı.

Kimse beni yönlendirmeyince doğruca evde kendimi biraz
olsun rahat hissettiğim tek yer olan Murrow’un yanına gittim.
Odada müthiş bir sır varmış gibi sırtmaya devam etti ama yine
de kimse konuşmadı. Noel’in eve girdiğini duyana kadar Henrik
sessizce purosunu tüttürdü.

Gelmesi sadece birkaç dakika sürmüştü ve Tru ayaklarının di-
bindeydi, babası çalışma odasının kapısını kapatırken dışarıda
durdurdu. Noel diğer sandalyeye oturunca, Henrik nihayet gözlerini
mesajdan kaldırdı. Boğazını temizledikten sonra onu tekrar eline
aldı ve gümüş mektup açacağıyla balmumu mührü kırarken o hın-
zır gülümsemesi geri döndü.

Henrik’in gözleri mektubun içeriğinde dolaşırken herkes bek-
ledi, başını kaldırdığında gözlerinde bir ışıltı vardı. “Beş gün.”

Casimir duyulacak şekilde ellerini çırpınca suratımı ekşittim.
Odadaki herkesin yüzüne baktığımda hepsinin memnun olduğ-
nu gördüm. Memnun olmaktan öteydi. Fakat köşede duran Ezra
keyifsiz görünüyordu. Kutlama yapmayan tek kişi oydu.

“Bu yeterli bir süre mi?” diye sordu Noel. Alışılmadık biçimde
sırıtmak üzereydi.

Henrik umursamazca elini sallayarak soruyu geçiştirdi. "Elbette yeterli."

"Ama—" diye Noel söze başlayanca, Henrik lafını kesti.

"Endişelenme. Bryn hazır olacak."

"Ne için hazır olacağım?" dedim hiç düşünmeden. Casimir'in koltuğunun arkasını sıkıca kavradım ve Murrow yanımda kaskatı kesildi.

Çalışma odasına sessizlik çöktü ve Henrik mektubu bıraktı, purosunu tekrar ağzına sokup ellerini önünde birleştirdi. "Buraya sadece taş tartmak için geldiğini düşünmüyorsun, değil mi?" Güldü. "Hayır, senin için daha önemli işlerimiz var, tatlım. Oldukça itibarlı bir tüccarın evindeki akşam yemeğine resmen davet edildik. Birkaç gün içinde loncada onun desteğini alacağız."

Yavaşca anladım. Haklıydım. Henrik, Holland'ın tüccar yüzüğünün peşindeydi.

Küçük paketi aldı. "Bununla birlikte geldi." Onu bana uzattı.

ne çıkıp paketi ondan aldım ve herkes beni izledi, bekledi. Yutkunarak paketin kenarını kaldırdım ve en sonunda içindeki küçük kutu avucumdaydı. Kapağını kaldırdığımda, ışık przszltın yüzeyinde parladı.

Seçtiğim saatti, yüzüne adımla soyadımın baş harfleri *B.R.* işlenmişti.

"Saatçi," dedim neredeyse kendi kendime. Henrik, Simon'ın desteğine güveniyordu.

"Aferin." Henrik'in sözleri beğeniyle doluydu. "Murrow onu bylediğini söyledi."

Ateşin sıcaklığı mı yoksa dayılarımın gözlerini kısarak bana bakmaları yüzünden mi bilmiyordum ama terlemeye başlamıştım. "Hazır olacağımı söylerken neyi kastettin?"

Henrik ne eğildi. "Loncanın yelerinin çoğu yüzüklerini yaşlı aile yeleri ya da güçlü bağlantıları sayesinde edindiler. Ancak Simon loncanın en dipten yükselen tek yesi. En dipten."

Henrik bu yüzden Simon'ın desteğini alacağına inanıyordu. Aynı olduklarını düşünüyordu.

"Onu ancak aptal yerine koymayacağımıza inanırsa bizi destekler. Bu yemek, uğruna çalıştığımız her şeyi harekete geçirecek. Simon'm desteğini kazanırsak, o yüzüğü alabileceğiz. Ve Bastian'da ticaret yapma hakkını elde ettiğimizde, bizim için her şey değişecek." Gözlerini aniden Roth kardeşlerin duvardaki portrelerine çevirdi. O kadar hızlıydı ki bunu gördüğümde emin olamadım. Yerinde duramıyordu, neredeyse derisinin altında çözülecekti. İzlemek huzursuzluk vericiydi. "Sana güveniyoruz, Bryn."

"Ne için?"

Henrik mektubu yavaşça önüne koydu. "Farkında mısın bilmiyorum ama bu tür insanlar arasında olma konusunda pek tecrübeli değiliz. Ancak sen kibar, terbiyeli, genç bir kadınsın ve en kısa sürede pürüzlerimizi gidereceğini düşünüyorum."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemedim. "Anladığımı sanmıyorum."

"Bizi akşam yemeğine hazırlamanı istiyorum. Hiçbir detay gözden kaçmamalı. Hiçbir masraftan kaçınılmamalı. Simon'ı bize destek olmaya ikna etmek için bir gecemiz olacak ve bunu boşa harcamayız. Seninle benim akşam yemeği için giysilere ihtiyacı var. Ezra'nın da."

Hâlâ tek kelime etmeden köşede duran kuyumcuya baktım. Henrik'in planı karşısında şaşırılmış görünmüyordu ama ben şaşırmıştım. Henrik neden kuyumcusunu bir lonca üyesinin yemeğine götürmek istesin? Hiç mantıklı değildi.

"Ayrıca bu ailenin her üyesinin sergi için uygun giysilerle donatılmasını istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Gözlerine bakıp orada bir şey görmeye çalıştım. Talebinde bir çaresizlik vardı. Henrik'in bana ihtiyacı vardı ve bu avantajlı bir konumdu. İskelede olanlardan sonra buna ihtiyacım vardı. "Evet," diye yanıt verdim.

"Güzel." Henrik derin bir nefes verdi. "Elbisene biraz kan bulaşmasına değdi, değil mi?"

Kaskatı kesildim. Olanlar mide bulandıran bir yavaşlıkla zihnimde bir araya geldi, gerçekler hâlâ parçalar hâlindeydi. Murrow'un beni saatçiye götürmesinin sadece saat satın almaktan ibaret olmadığı aşikârdı. Beni Simon'm önünde bir havuç gibi sallıyorlardı. Ama elbisedeki kan... Elimi kaldırıp dalgın bir şekilde dudağıma dokundum. Beni Arthur'a göndermek de bana bir iş vermek anlamına gelmiyordu. Bunun da Henrik'in elindeki davetiyeyle bir ilgisi vardı.

Aklımı okumuş gibi ayağa kalkıp mektubu masaya bıraktı. "Aylardır bu desteği almanın bir yolunu arıyordum ama Simon'm Arthur'a desteğini sunacağına dair söylentiler dolaşıyordu. Genç bir kadına, özellikle de senin gibi güzel ve terbiyeli birine el kaldırdığı haberi dün gece yayılmaya başlar başlamaz, Simon'ın onunla ilişkisini kesmek zorunda kalacağını biliyordum. Simon'ın ne tür bir kenar mahalleden gelmiş olduğunun önemi yok, dedikodulara karışmış biriyle birlikte anılmak istemez." Henrik oldukça mutlu görünüyordu. "Şimdi işe koyulmanın vakti," dedi tüm dikkatini diğerlerine vererek. "Hepiniz ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz. Bunu yapmak için beş günümüz var."

Casimir, Noel, Ezra ve Murrow başlarıyla onaylayıp homurdanırken, midem düğümlendi ve bulantı boğazıma doğru yükseldi.

Beni kullanmıştı.

Bastian'a geldiğimde Henrik'in, kendi deyimiyle, benim için planları olduğunu biliyordum. Sariah bu kadarını anladığımdan emin olmuştu. Ama zarar göreceğimi bildiği hâlde beni o iskeleye göndermişti. Ve bunu kendi çıkarı için yapmıştı.

Gözlerim annemin bana tepeden baktığı duvardaki tabloya kaydı. Sarkaç gibi sallanan dayımın gazabı ve şefkati, tehlikeli ve değişken bir rüzgârdı. Sadece birkaç gün içinde bunu bizzat görmüştüm ve ailede tanık olduğumdan daha karanlık işler olduğunu biliyordum. Bu sadece başlangıçtı.

ON

Saatçiyi etkilemek için kaliteli giysilerden fazlası gerekecekti ve modacıya yaptığımız ziyaret sadece bir başlangıçtı.

Sıradan elbiseler ve ceketler için yetenekli bir terzinin hamarat parmakları fazlasıyla yeterli olurdu ama Sariah bana bir lonca üyesine yakışacak şekilde giysiler istiyorsam, terzinin yeterli olmayacağını öğretmişti.

Sariah'nın gardırobuna tüm Nimsmire hayrandı, her ilmik ve dikiş yeri kusursuz, her boncuk eşsizdi. Diğer kadınlar terziye giderken, o modacıya, en şık takım elbiseleri ve botları yaratan becerikli zanaatkârlara giderdi.

Tüccar Bölgesi'nde sadece bir tane vardı ve önceden dükkânı tüm öğleden sonrası için ayırtmak istediğimi belirten bir mesaj göndermiştim. Tüm aile için giysi siparişi vereceksek, modacının tüm dikkatini bize vermesine ihtiyacım vardı ve o sabahki gemilerle gelen kumaşları ilk seçen olmak istiyordum. Biraz cazibemi kullanırsam aksesuarları da seçebilirdim. Hayvan boynuzlarından ya da cilalanmış oniksten yapılmış düğmeler, altın ışıltısıyla parlayan iplikler.

Tüccar Bölgesi'nde kıvrılan caddeyi takip ederken yeni parlatılmış botlarım hızla tıkırdıyorlardı. En güzel elbiselerimden birini giyip zümrütle süslenmiş taraklarımla saçımı arkamda toplamıştım. Modacının beni ciddiye almasını istiyorsam bu işe uygun görünmeliydim.

Şehrin bu kesiminde neredeyse herkes denizin ve limanın kirlinden uzaktı, rüzgârın çarptığı kırmızı yüzlerin yerini pürüzsüz çehreler alıyordu. Tacirler denize yakın meyhanelerden bu kadar uzaklaşmazlardı. Buna nadiren ihtiyaç duyarlardı.

Davet geldiğinden beri aileye bir telaş hâkimdi, Ezra hemen sergide loncaya sunacakları parçalar üzerinde çalışmaya başlamıştı. Sahte mücevherler ya da herhangi bir hile olmayacaktı. Bunlar usta bir kuyumcunun eserleri, loncayı Henrik'in tüccar yüzüğüne değer olduğuna ikna etmek için ortaya çıkarılan en iyi iş olacaktı. Dayım, Ezra'ya çok güveniyordu ve bu fazlasıyla şaşırtıcıydı. Kan bağı olmayan biri için ailenin kaderi onun ellerindeydi.

Henrik tüccar yüzüğünü ele geçirirse her şey değişecekti. Yeterince zaman, para ve tanınmanın ardından, Rothların kötü şöhreti hafızalardan silinecekti. Henrik bir tüccar olarak ticaret yapmaya hak kazanacak, Ceros'un dışında kendi envanterini kuracaktı. Bu büyük büyükbabam Sawyer ve büyükbabam Felix'in hayallerini süsleyen bir şeydi. Fakat Holland'ın gözden düşmesi ve Dar Boğaz'ın etkisinin artmasıyla İsimsiz Deniz'de rüzgâr değişince yeni bir güç bulmak gerekmişti. Henrik, istediğini elde ederse önümüzdeki kış Bastian'ın saflarında yükselecekti.

Yürürken eteğimin cebindeki bakırlar şingirdadı ve parmaklarımla saatimin pürüzsüz yüzeyini kavradım. İsmimin baş harflerinin altına işlenmiş olduğunu görmek bir çapa gibiydi. Sanki bu yapmak üzere olduğum şey için bana güç veriyordu. Önümüzdeki birkaç gün içinde Rothları kibarlaştırıp kabul görülebilir hâle sokmak benim görevimdi.

Zenginler parayla olduğu kadar kimlerle görüştükleriyle de ilgilenirlerdi çünkü doğası itibarıyla ikisi birbirleriyle bağlantılıydı.

Şimdiye kadar Rothlar istediklerini elde etmek için kaba kuvvete başvurmuşlardı. Fakat burun kırmak ya da çıraqlara rüşvet vermek toplumun bu kesimine yanaşmalarına yardımcı olmazdı.

Karşımda pürüzsüz beyaz cephesiyle diğerlerinden ayrılan yüksek bir bina belirdi. Çift kanatlı kapının her iki tarafında iki büyük fener yanıyordu, erken bir saat olmasına rağmen alevleri titriyordu.

Komite. Durup taş duvara oyulmuş Bastian mührüne baktım. Komite, loncanın oturumları yaptığı buluşma yeri idi. Birkaç hafta sonra sergi evi olacaktı ve lonca üyeleri tüccar yüzüğünü alacak kişi için oy kullanacaklardı. Rothlar o kapılardan içeri girdiğinde herkesin dikkatini çekeceklerdi. Bundan emin olacaktım. Henrik'in güvenini kazanmak ödülüm olacaktı. Bana ne kadar güven duyulursa, kendi işimi kurmama o kadar yaklaşabilirdim. Kendi gücüm ve güvenliğim.

Katlı parşömeni cebimden çıkarıp Murrow'un bana çizdiği kabataslak Tüccar Bölgesi haritasına haritasına baktım. Önümüzdeki haftalarda bu sokakları ve sahiplerinin isimleriyle birlikte dükkânları ezberlemem gerekecekti. Her detayın önemi vardı ve bu bilgilere ne zaman ihtiyacımın olacağını öngörmem mümkün değildi. Hepsi Henrik'in bana verdiği görevin bir parçasıydı ve İsimsiz Deniz'in her yerinde geçerli olan bazı şeyler olsa da, Bastian'daki loncaların kendi küçük sırları vardı.

Gözlerim Murrow'un karmakarışık elyazısıyla Fig Sokağı yazdığı küçük bir ara sokağa kayınca duraksadım.

Fig Sokağı'nın sonunda çürüyor.

Etrafımdaki işlek mahalleye bakıp Fig Sokağı yazanı bulana kadar binaların köşelerindeki mavi tabelalara göz gezdirdim. Sokaktaki açıklığa doğru ilerledim, dükkânların arasında kaldırım bitip dar bir patikaya dönüşüyordu. Her iki tarafında daha kısa sokak lambaları diziliydi ve tuğla duvarlar boyunca birkaç pencere dağılmıştı. Ama vitrinler buraya kadar ulaşmıyordu. Gerçek bir patikadan ziyade Tüccar Bölgesi'nin öteki tarafına çıkan bir kestirme

yola benziyordu. Ara sokaktaki kıvrım beni anacaddeden uzaklaştı-
tırınca onu gördüm.

İki tuğla duvarın arasına ahşap çerçeveli bir bina dikilmişti ve
kapısı tahtalarla kapatılmıştı. Yüksek pencerelerin camı havadaki
tuz yüzünden bulanıktı ama üzerinde asılı tabela hâlâ okunaklıydı.

Eden'in Çayevi

Durdum, botlarımın tabanları yumuşak toprağa battı. Aşağı
Vale'da gördüğüm bazı vitrinler gibi köhne ve unutulmuştu ama
annemin çayevi hâlâ buradaydı, Tüccar Bölgesi'nin gölgelerine so-
kulmuştu.

Yavaşça ona doğru yürüdüm ve camdan içeri bakabilmek için
ellerimi gözlerimin kenarlarına yaklaştırdım. Annem öldüğünden
beri el değmemiş gibi görünüyordu. İçerideki masaları ve sandal-
yeleri, duvar boyunca uzanan ahşap oyma bölmeleri görebiliyor-
dum. Tavandan donuk avizeler sallanıyordu.

Çürümek doğru kelimeydi. Sandalyeleri kaplayan kumaşı yer
yer güveler yemişti, barın arkasındaki büyük ayna gümüş sırnı
kaybediyordu. Karanlıkta çürümeye bırakılmış batık bir geminin
içi gibiydi.

"Çok yazık." Bir ses duyunca irkildim ve pencerede arkamdaki
kadının yansımasını gördüm.

Elimi göğsüme batırıp ona doğru dönmeye çalıştım. "Anlaya-
madım?"

Kadın sadece birkaç adım ötede duruyordu, ellerini ipek etek-
lerinin üzerinde nazikçe birleştirmişti. Kıpırmızı elbisesinin ya-
kası ve manşetleri narin siyah tüylerle süslüydü, kıvrımlı dudakla-
rında aynı kırmızı tonda bir ruj vardı. Gözlerini gözlerime dikerek
bir kedi gibi beni izliyordu.

"Buranın açılmamasının hep çok yazık olduğunu düşünmü-
şümdür," dedi kadın, gözleri pencerelerin üzerindeki tabelaya kay-
dı. "Bir iki kez onu satın almaya çalıştım ama sahibi kabul etmedi."

Kadın yanımdan geçip pencereden içeri bakarken, eteğinin altından parlak siyah botunun burnu göründü. Işıldayan siyah saçları tepesinde örülüydü ve üzerinde safirlerden yapılmışa benzeyen yarım bir çember vardı. Bir deniz fenerinin parlayıp sönmesi gibi güneş ışığı vurdukça ışıldıyorlardı.

“Seni daha önce gördüğümü sanmıyorum.” Beni incelerken yeşil gözleri parladı.

Bu kadın her kimse varlıklı olduğu aşikârdı. Ne kadar önemli olduğunu bilmeden, ona gerekenden daha fazla bilgi vermeyecektim.

“Nimsmire’den buraya yeni geldim. Adım Bryn,” dedim, Roth ismini ağzıma almamaya özen göstererek elimi uzattım.

Kadın bana doğru süzülürken kırmızı dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. “Seninle tanışmak güzel, Bryn.” Elim tu-
tup sıktı, o esnada gözleri ağzıma odaklandı. “Görünüşe bakılırsa burada bir sorunla karşılaşmışsın.”

Hâlâ tenimi lekeleyen yara bereleri hatırlayıp elimi yüzüme götürdüm. Ama kadın bana dik dik bakmadı, ara sokakta bot sesleri duyulurken dikkatini arkamızdaki pencereye verdi. Sesleri duyup arkama bakınca iki adamın patikadaki kıvrımı geride bıraktıklarını gördüm. Aylak aylak dolaşırken bizi fark etmediler bile, bir tartışma başlangıcına kendilerini kaptırmışlardı.

“Ben...” Arkamı dönünce kelime dilimden uçtu.

Bir saniye öncesine kadar orada olan kadın gitmişti, kan kırmızısı elbisesi çoktan köşeyi dönüyordu.

Ayak sesleri kesildi ve boş ara sokağın sessizliğinde tek başıma kaldım. Adını öğrenememiştim bile.

Mavi eteklerimi ellerimle düzelterip çayevinin tepesinde asılı tabelaya baktım. Kadın haklıydı. Tüccar Bölgesi’nin bir ara sokağında çürümeye terk edilmesi çok yazıktı. Henrik, burayı açmaya tenezzül etseydi, harika bir işletme olabilirdi.

Tabelaya bakarken gözlerimin ardında alev gibi bir düşünce belirdi, hayal gücümün fırçası çayevini renklendirerek canlandırdı.

Kristal avizelerde parlayan mumları hayal ettim. Pencereelerde kadife perdelerin asılı olduğunu düşündüm. ay fincanlarının hafif şingirtısı ve kapı ziliinin tiz sesi.

Belki... zihnimde düşünceler birbirini kovaladı.

Belki de ailede kendi işimi kurmama gerek yoktu. Annemin geride bıraktığı işi devralabilirdim.

Aralarında bir yer edinene kadar Rothlar için bir yabancı olacaktım. Sariah bana küçüklüğümden beri vazgeçilmez olmanın en iyi korunma yöntemi olduğunu öğretmişti. Henrik beni bu yüzden Arthur'a göndermiş ve Simon'ı cezbetmek için bir yem gibi oltaya takmıştı. Henüz bana *gerçekten* ihtiyacı yoktu.

Belki çayevinin kapıları Henrik'in batıl inancı yüzünden kapalıydı. Belki de zihninde burası kız kardeşi için bir tür anıttı. Ya da Bastian'ın göbeğinde çürüyen bu cevher beni bekliyordu.

ON BİR

Bu nasıl yapıldığını bildiğim bir şeydi. Modacı top kumaşları sergilerken dükkânın uzun masasının önünde durdum. Hızlı ellerle çalışıp her şeyi yan yana dizip incelemem için farklı renklerle tüvit, yün ve silk tafta örnekleri çıkardı. Arkasındaki tezgâhta duran bir demlikten çayın dumanı süzülüyordu ve porselen bir tabakta pastaneden alınmış yarımaya şeklindeki çörekler diziliyordu. Bu iş tüm gün sürecekti ve modacı hazırlıklıydı, stoku yanında ve her şeyin hazır olduğundan emin olmuştu.

İlk gelen Tru'ydu, elinde çay fincanıyla kumaşlara çok yaklaşıncaya, adam sert bakışlarıyla oğlanın üzerinde neredeyse bir delik açacaktı. Modacılar mallarını fazlasıyla korurlardı ve kumaşlarının yanında bir mum bile yakamazdınız. Bot yapımı için kesilmiş deriler bile duvar boyunca uzanan cam vitrinlerde kilit altındaydı. Bu dükkândaki malların toplam değerini tahmin etmek imkânsızdı.

“Pekâlâ, hangisi olacak?”

Masa boyunca ilerleyip kumaşları inceledim ve köşelerine dokundum. “Bu olsun.” Elimi koyu mavi tüvide koydum. Bu Henrik için olacaktı. Gözlerindeki kasveti aydınlatıp dengeleyecek bir

şeye ihtiyacı vardı. “Ve bu.” Bir sonraki, Murrow için harika bir ton olduğunu düşündüğüm zümrüt yeşiliydi. Yeşil giysiler içinde koyu kahverengi saç yoğun kestane rengi gibi görünecekti ve sergide ona bakacak birçok genç hanım olacaktı.

Ama Ezra... onu gözlerimin önünde canlandırırken elim bir kumaştan diğerine gitti. Solgun teni, kuzguni saçları ve yoğun kısık bakışlarıyla alımlı ama suratsızdı. Bu renkler ona yakışmazdı. Bir kostüm giymiş gibi görünürdü.

Hayır, onunki obsidiyen olacaktı. Koyu mürekkep gibi bir siyah.

Yünün kenarını açıp elimin üzerine koydum, onu hayal ederken tenimin altında korlar varmış gibi ürperdim. Bu renk gri gözlerini iyice yakıcı gösterecekti.

Gözlerimi kırıştıtarak görüntüden kurtuldum ve beni ısırılmış gibi kumaşı bırakıp yumruğumu sıktım.

“Bir sonraki?” Modacı bıçağı elinde tutarak bekledi.

Kumaşları teker teker seçip birleştirerek Rothların her birini birer satranç taşı gibi zihnimde giydirdim. Birlikte harika görüneceklerdi.

Henrik, Ezra’yı ve beni saatçinin evindeki akşam yemeğine götürecekti ama ailedeki herkes için resmi giysiler istemişti. Birçok yükümlülükten ilki, demişti. Rothlar kendilerini nasıl takdim edeceklerini biliyorlardı, kimse yokken bile giysileri, botları ve saatleri tertemizdi. Fakat görgülü topluluklar için giyinmek tamamen farklı bir şeydi. Gömleklerinin ne kadar beyaz olduğunun önemi yoktu, dayılarım, kuzenlerim ve Ezra kurtlar gibi davranıyorlardı ve lonca bunu bir kilometre öteden anlardı. Henrik onlar tarafından kabul görmek istiyorsa medeni olmayı öğrenmek zorundaydı. Bu biraz zaman alacaktı, o yüzden başlayabileceğimiz yerden, giysilerden başlamak en iyisiydi.

Modacı hemen kumaşı kesmeye başladı, kumaş bıçağını dikiş yerinden temiz çizgiler hâlinde kaydırıp kullanmayacağımız kumaş toplarını kenara koydu.

“Hepsi akşam yemeği giysileri mi olacak?” Ölçü almak amacıyla kullanılabilecek uzunlukta bir parça ipliği dişile kopardı.

“Evet.” Vitrine gidip caddeyi izledim. Murrow ve Ezra geç kalmışlardı. “Neredeler?” diye mırıldandım kendi kendime.

“Burada olacaklar,” dedi Tru, fincanına üçüncü küp şekeri atarken.

Cep saatimi çıkarıp baktım.

“Botlar?” diye sordu modacı, hâlâ kumaşı kesiyordu.

“Her şey,” diye karşılık verdim. “İpek kravatlar. Ceketlerin astarının da ipek olmasını istiyorum.”

Adam başıyla onayladı. Erkek takım elbiselerini daha önce de görmüştüm ve Henrik hiçbir masraftan kaçınmamamı söylediği için öyle yapacaktım.

“Peki ya sizin için hanımefendi?” Modacı beni tepeden tırnağa süzdü.

Elimi uzatıp yanımdaki açık kahverengi kumaş rulosuna dokundum. Büyük teyzem Nimsmire’daki modacıya her gittiğinde ona eşlik ederdim ve her zaman erkek takım elbiseleri için ayrılmış kumaşları giydiğimi ve saç örgülerimi serbest bıraktığımı hayal ederdim. Sariah’nın bana diktirdiği aptalca elbiselerden ya da takmam için ısrar ettiği ağır mücevherlerden hiç hoşlanmazdım. Yanlış tüyleri takan bir kuştum ve istediğimi yapabilseydim, etek yerine ceket giyerdim. Ama Sariah beni kumaş pantolon içinde görmektense, sokakta çıplak yürümemi tercih ederdi. İsimsiz Deniz’deki en kaliteli tüvitler ve yünleri bulunduran bir dükkânda, bir hanımefendiye yakışır bir şey seçmeliydim.

İçimi çektim. Henrik’in istediği imaj buysa sofistike bir gece elbisesine ihtiyacım vardı. İnsanların yadırgamasına sebep olacak kadar gösterişli olmayan, ilgi çekip iyi bir izlenim bırakacak kadar etkileyici bir elbise olmalıydı. Diğer kumaş rulolarının önünde durup düşündüm. Organze fazla süslü, saten fazla ateşli olurdu. İpek herkesin tercihiydi ama unutulmaz olmalıydım. Benden istedikleri

buydu. Ve insanlara istediklerini vermek konusunda iyiydim. Bu sadece bir sunum meselesiydi.

“Bu olsun,” dedim, bir şifon rulosuna bakarak. Soluk altına yakın, sıcak gümüş tonundaydı. Kumaşı alıp kollarımın arasında tuttum.

Terzi başıyla onaylayıp kumaşın bir parçasını tenimin yakınında tuttu. “İyi bir seçim.” Gözlerini arkamdaki kapıya çevirdi ve kapı açılırken tepesindeki çan çaldı.

Ezra basamaklardan çıkarken güneş arkasındaydı, şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti ve açık saati elindeydi.

“İşte buradasın,” dedim ona dik dik bakarak.

Geç kaldığını ima etmeme aldırmadı. Aksine doğruca Tru’nun yanındaki demliğe gidip ceketini çıkarmaya tenezzül etmeden kendisine bir fincan çay doldurdu.

“Ölçülerini alması gerekiyor.” Şifon rulosunu modacıya verdim ve onu, seçtiğim diğer kumaşların yanına koydu.

Ezra içini çekerek karşılık verip kaba parmaklarıyla ceketinin düğmelerini çözdü. “Çabuk olsa iyi olur.”

Onu işinden alıkoymuştum ve görebildiğim kadarıyla Ezra’nın kendisini rahat hissettiği tek yer atölyeydi. Yüzünün asık olmadığını gördüğüm tek an aletlerin asılı olduğu duvarı arkasına alıp demir ocağının başına geçtiği zamandı.

“Gerektiği kadar zaman alacak,” dedim tekdüze bir sesle.

Bana soğuk bir bakış attıktan sonra ceketini Tru’nun oturduğu sandalyeye atıp oğlanı onun altına gömdü. Sonra yeleşini çıkardı. Altına giydiği beyaz gömleğinin kesimi usta bir elden çıkmıştı. Vücudunu sararak kusursuzca oturuyordu.

“Bu tarafa gelin.” Modacı ondan ahşap çerçeveli boy aynasının karşısında durmasını isteyince, Ezra istemeye istemeye itaat edip sırtını masaya döndü.

Modacı, Ezra’nın kemerinin arkasındaki bıçağı görünce kaskatı kesildi ve ağzı dümdüz bir çizgi hâlini aldı. Ezra adama aldırmayıp pantolon askılarını kollarından indirip belinden sallanmalarına

izin verdi. Adamın mezurayı alıp Ezra'nın geniş omuzlarını ölçmesini izledim. Ezra'nın bedeni adamı rahatlıkla örtüyordu ve ondan en az bir baş daha uzun boyluydu.

Ezra kıpırdamadan durup gümüşü çizgili ellerini iki yanında tuttu. Yara izleri gömleğinin kolları altında kaybolan ışıltılı şeritler gibiydi.

"Klapalar?" Modacı bana baktı.

"Çentikli," diye yanıtladım.

"Düğmeler pirinç mi olsun?"

Aynada adamla göz göze gelip başımı eğdim. "Bir tüccara pirinç düğme verir miydin?"

"Hayır, hanımefendi."

"Boynuz. Ya da deniz kabuğu," dedim sert bir tonla.

Adam mahcup bir şekilde başıyla onayladı. Modacı aptal değildi. Kim olduğumuzu biliyordu. Yoksul işi ve sofistike düğmeler arasındaki farkı bilmediğimizi düşündüğü için bizi kandırmasına izin vermeyecektim.

Adam ölçüleri not alırken, Ezra sabırsızca bekledi, istenildiğinde kollarını yukarı kaldırdı ve etrafında döndü. Modacı gömleğinin eteğine uzanınca sinirlendi. "Kendi gömleğimi pantolonumdan çıkarabilirim," diye homurdanıp pantolonunun beline soktuğu yerden çekip çıkardı.

Gömleğini kaldırıncı bir parça solgun ten belirdi ve modacı, Ezra'nın kalça ölçüsünü aldı. Bakması rahatsızlık verici olduğu kadar güzel bir yaratıktı. Ama neredeyse farkında olmayan bir hâli vardı, sanki sessiz varlığının girdiği her odayı nasıl doldurduğunun farkında değildi. Daha iyi yetiştirilmiş olsaydı Nimsmire'daki her ailenin mükafatı olabilirdi.

Aynaya bakınca Ezra'nın beni izlediğini fark ettim. Beni ona bakarken yakalamıştı. Gözlerimi kırıştıırıp yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için başımı çevirdim.

Kapının üzerindeki çan çaldı ve Murrow yolun yarısını koşarak gelmiş gibi kıpkırmızı bir suratla içeri daldı.

“Tertipli ve zamanında anlayışına ne oldu?” Ona dik dik baktım.

“Özür dilerim,” dedi Murrow, bana göz kırparak. “Kuzey tarafında işim vardı.”

Ceketine uzanırken gözlerindeki neşe kayboldu. Elini dışarı çıkardığında Henrik’in deri ciltli hesap defteri elindeydi. Boğazını temizledi. “Ezra.”

“Ne?” Arkasını dönmeye tenezzül etmeyip terzinin göğüs ölçüsünü almayı bitirmesini bekledi.

Murrow gözlerini bana çevirdi. Neredeyse gergin görünüyordu. “Az önce hesabı yaptım.”

Ezra kollarını indirip nihayet arkasını döndü. “Ee?”

“Örtüşmüyor,” dedi Murrow keyifsizce.

Ezra’nın bakışları keskinleşti. “Kimin hesabı hatalı?”

Murrow, koltuktan kocaman gözlerle izleyen Tru’ya döndü. “Tru’nunki.”

Ezra’nın çenesi kasıldı ve Tru, bakışlarının altında sinip kamburunu çıkardı.

“Çık dışarı,” dedi Ezra.

Modacı hemen itaat etti, tüy kalemmini bırakıp arka odaya açılan kapıdan dışarı çıktı. Adam gider gitmez, Ezra platformdan inip Tru’nun önünde durdu. Oğlan çoktan ayağa kalkmıştı.

Ezra kollarını göğsünde birleştirdi. “Neden hesap örtüşmüyor, Tru?”

Tru boğazını temizleyip ellerini ceplerine soktu.

“Üç kez kontrol ettin mi?”

Tru yutkundu. “Hayır.”

Murrow ve Ezra masanın üzerinden bakiştılar. Arka odada modacının çekmeceleri açıp kapattığını duyabiliyordum.

“Neden?” Ezra’nın sesi toklaştı.

“Unuttum,” diye yanıtladı Tru.

“Unuttun.”

“Bir hata yapmış.” Şaşkınlıkla onlara baktım. “Bu bekleyebilir mi?”

“Hayır, bekleyemez.” Ezra sanki anlaşılmaz bir şey söylemişim gibi bana baktı. “Buraya gel,” dedi tam önüne işaret ederek.

Tru tereddüt edince ensemdeki tüyler diken diken oldu, oda-
daki ürkütücü sessizlik nedeniyle gerildim. Ezra’nın yüzündeki
sakinlik havadaki gerginlikle örtüşmüyordu. İkisinin arasında bir
mağara vardı ve hepimizin ona düşmek üzere olduğunu hissettim.

Tru, Ezra’nın karşısında durup derin bir nefes aldı ve sonra ba-
şını kaldırdı. Ellerini ceplerinden çıkardı, beklediğini anladığımda
çok geçti. Kendisini hazırlıyordu.

Öne doğru küçük bir adım attım. “Ne yapıyor—”

Ezra elini havaya kaldırıp o kadar hızlı indirdi ki çığlık boğazı-
ma takıldı. Eli, Tru’nun yüzüne uçup onu yana savurdu ve oğlan
geriye doğru sendeleyip sandalyeye çarparken, öne atıldım.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım, masanın etrafını dolaşırken
sesim titredi.

Tru’nun kızarmış yüzünü ellerimin arasına alıp pencereden ge-
len ışığa doğru çevirdim. Gözleri dolmuştu, altdudağında ince bir
çizgi kan vardı. Elinin tersiyle sildi ama Ezra’nın elinin indiği te-
ninin altında kızarıklık çoktan şiddetleniyordu. Yüzünün bir tarafı
tamamen moraracaktı.

Damarlarım fokurdadı ve oğlanı bırakıp Ezra’ya döndüm. İki
elimle göğsünü sertçe ittim, o kadar şaşırmış görünüyordu ki arka-
sındaki aynanın üzerine düşeceğini sandım. Bana bakarken göz-
leri kocaman oldu ve Bastian’a geldiğimden beri ilk kez taktığı taş
maskenin altındakini gördüm.

“Bryn.” Yanımda Murrow’un sesini duydum ama umursama-
dım. Hiddetli bakışlarımı Ezra’ya dikmiştim.

“Ona tekrar dokunursan o izi *yüzüne* işlerim.” Dişlerimi sıkı-
rak konuştum.

Ezra afallamış görünüyordu, kendisini toparlaması zaman aldı.

Elini dağınık saçının arasında gezdirip bana baktı, gözleri gözlerimin üzerinde hızla gidip geldi.

Ama yavaşça nefes alırken, maske yüzüne geri döndü ve gözlerinden hiç eksik olmayan her zamanki boşluk onları iyice kararttı.

“İşimiz bitti mi?” dedi tekdüze bir tonla.

Ezra kocaman gözlerle arkamızdaki kapının girişinde duran modacıyla konuşuyordu.

“Evet,” diye yanıtladı adam tereddütle.

Ezra bana doğru bir adım attı, o kadar yakın duruyordu ki etrafına yaydığı karanfil ve kapkara çay yapraklarının kokusunu alabiliyordum. Beyaz gömleğinde birkaç damla kan vardı. Tru’nun kanı.

Eli yaklaşınca nefesim kesildi. Kaburgalarımın ardında ciğerlerim düğümlendi, etrafımdan uzanıp yeleğini ve ceketini sandalyenin sırtından alırken nabzım hızlandı. Gözlerini benden ayırmadan onları giydi.

“Ver onu bana,” dedi Murrow’a elini uzatarak.

Murrow, Henrik’in defterini eline tutuşturunca, Ezra nihayet yanımdan geçti. “Hadi gidelim.”

Tru çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı, sokağa inen basamaklarda Ezra’yı takip etti.

Tuttuğum nefesimi verdim, kızgın gözyaşlarım gözlerime batıyordu.

Murrow pencereden Ezra’nın gözden kaybolmasını izledi. “Daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum,” dedi.

“Ne?” diye çıkıştım.

Bana şaşkın bir bakış attı. “Bastian’da o korkunç herife elini sürdükten sonra ayakta kalan tek kişi olabilirsin.”

ON İKİ

Sevgili Sariah,

Büyük teyzemin ismi tuhaf ve yabancı gelene kadar parşöme-
ne baktım. Son iki gündür bu mektubu yazmaya çalışıyor-
dum ama ne söylemek istediğimi bilmiyordum.

Nimsmire'dan herhangi bir haber gelmemişti ve bir süre de ge-
leceğini sanmıyordum. Sariah hiçbir zaman böyle biri olmamıştı.
Bana veda ederken söylemesi gereken her şeyi söylemişti. Veda
ederken söylemek istediği diğer her şey çekmecemdeki mektupta
yazılıydı ama onu henüz açmamıştım. Açabileceğimden emin de-
ğildim.

Bastian'a vardığımdan beri geçirdiğim günler bana sürekli an-
lattığı hikâyelerin birer yankısı gibiydi. Yine de dayılarımın acıma-
sızlığını ve soğukluğunu hafife almıştım. Bu ev ayaklarımın altın-
da sarsılan bir zemin gibiydi.

Nimsmire'da da kendimi hiçbir zaman evimde gibi hissetme-
miştim ama o kocaman boş malikânenin düzenini ve sessizliğini,
teyzemin söylediği kısa ve öz sözleri özlediğimi fark ettim. Geç-

miŖe baktığımda, gitmek için sabırsızlanarak o kadar çok vakit geçirmiştim ki zarif akşam yemeklerinin düzenlendiğı salonların loŖ köşelerinde kaçamak birkaç öpücük dışında kalbimi kimseye kaptırmamıştım.

Bastian'dan önceki hayatım bana hep Rothlara dönüş yolunda uzun bir mola gibi gelmişti. Artık istikametime ulaştığıma göre, hiçbir yere ait olmayabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Biri yatak odamın kapısını tıkladınca irkilip tüy kalemi düşürdüm. Ayağı kalkıp yazılmamış mektubu örtmek için kâğıtlarımı karıştırırken kalem eğimli masada yuvarlandı. Saklayacak bir şey olmadığını fark ettim ama bu evdeki her şey bir sır gibiydi.

Kapıya doğru ilerleyip açınca karşımda Henrik'i buldum. Ellerinde küçük ahşap bir kasa vardı ve Ezra'nın kasvetli gölgesi arkasında duruyordu. Kaşlarımı çattım.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Henrik.

Sesi her zamanki gibi olmasa da sabırsızdı. Heyecanlıydı ve bu beni ânmda tedirgin etti. Geri çekilip eşiğı geçmelerine izin verdim, pencereye doğru ilerleyen Ezra'nın gözleri bir an için çıplak ayaklarımda gezindi. Her zamankinden daha sinirli görünüyordu, Henrik'in o öğlen modacıda olanları duyup duymadığını merak ettim. Ezra'ya bağırıp onu ittiğimden beri onu görmemiştim. Bunu düşünmek bir kez daha kanımı kaynattı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da aynı şeyi düşünüyordu.

"Yapmanı istediğim bir şey var," diye söze başladı Henrik, sandığı küçük masama bırakarak.

Ezra'nın karşısındaki duvara yaslanıp aramıza mümkün olduğunca mesafe koydum. Odamda olmasından, eşyalarımın bakmasından hoşlanmıyordum. Bu evdeki kendime ait tek yeri işgal etmesinden hoşlanmıyordum.

"Hiç anahtar kullanmadan kilit açtın mı?"

Gözlerimi kırıştıtarak Henrik'e baktım. "Ne? Hayır."

Sinirle nefesini verdi. "Böyle olacağını tahmin ediyordum." Yanıtım onu gerçekten hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Neden anahtar kullanmadan kilit açmayı bilmeliyim?” Vereceği yanıtı korktuğumu fark ettim.

Henrik ahşap kutunun üstüne hafifçe vurdu. “Saatçinin evindeki akşam yemeğinde, bir ara çalışma odasının yolunu bulmana ihtiyacım var. Çekmecesinin kilidi bununkine benzeyen bir masa var ve o çekmeceyi açman gerekiyor.”

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Ciddi olamazdı. “Bir şey *çalmamı* mı istiyorsun?”

“Hayır.” Neredeyse gülecekti. “Simon bizim katıldığımız bir akşam yemeğinden sonra herhangi bir şeyin kaybolduğunu anlarsa onu kimin aldığını bilir. Ben sadece içinde ne olduğunu öğrenmeni istiyorum. Bir tür defter ya da ticaret kayıtları olmalı.”

“Bunu yapamam,” diye ofladım. “Ya yakalanırsam?”

Henrik şaşkın görünüyordu. “Bryn, senden yapmanı istediğim şey bu.” Basitçe söyledi. Sanki ondan duymayı istediğim tek yanıt buymuş gibi. Öyleydi. Bu ailede adama hayır diyebilen biri yoktu.

“Ama... Simon’ın desteğini almak istediğini sanıyordum.”

“İstiyorum,” dedi. “Aynı zamanda hazırlıklı da olmak istiyorum. Uzlaşmacı olmazsa elimde ona karşı bir koz olmalı. Simon loncayı kandırmış olabilir ama işletmesinin sandıkları kadar temiz olmadığını biliyorum. İşler istediğim gibi gitmezse, ona karşı kullanabileceğim bir şeye ihtiyacım var.”

Kalbim hızlandı, ellerimi arkamda kenetledim. “Ne aradığımı bile bilemem.”

“Bir isim,” dedi. “Sadece bir isim.”

Derin bir nefes verip Ezra’ya baktım. Ama benim yanımda olacak en son kişi oydu. “Hangi isim?” diye mırıldandım.

Henrik gülümsedi. “Holland.”

“Mücevher tüccarı mı?”

“Eski mücevher tüccarı,” diye düzeltti. “Simon hâlâ onunla çalışıyor. Tek yapmam gereken bunu kanıtlamak. Eğer o defterde onun ismini bulursan, bu benim için yeterli olur.”

Lonca, Simon’ın hâlâ Holland’la çalıştığını öğrenirse, bu ona

yüzüğüne mal olurdu. Henrik bu olasılığı ona karşı kullanmak için bir koz istiyordu ama o yemek sırasında loş bir çalışma odasındaki kilidi anahtarsız açabilecek bu ailedeki en son kişiydim.

“Aileyi o yemeğe hazırlamam için bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Giysiler. Görgülü davranışlar. O tür şeyler.”

“Elinden sadece bunun geleceğini fark etmemiştim.” Henrik durup bana değer biçti. “Bunu *yapamayacağını* mı söylüyorsun?”

Sözleri canımı acıttı. Hem de çok. Sariah’nın yetiştirdiği şımartılmış, süslü kız ve damarlarımda dolaşan Roth kanı arasındaki uçurumu ortaya koyarak kendimi köşeye sıkıştırmıştım. Bebek gibi giydirilmiş bir genç kadından fazlası olduğumu görmelerini çok istiyordum ama karşılarında durmuş kolaylıkla kırılabilen biri gibi davranıyordum. Odanın öteki tarafında Ezra, aklımdan geçen her düşünceyi duyabiliyormuş gibi beni süzdü.

Yutkundum. Bu ailede hiçbir zaman hanımefendiler ve beyefendiler olmadı. Sadece Rothlar vardı. *Jasper*’dan indiğimde bulmayı beklediğim tam olarak buydu.

“Bunu yapabilirim,” dedim ciddiyetle.

Her görev bir fırsattı. Her biri beni ailedeki payıma yaklaştırıyordu. Henrik benden bir kilidi kurcalamamı istiyorsa bunu yapacaktım. Bir yağmur fırtınası esnasında Tüccar Bölgesi’ndeki çatıların tırmanmamı istiyorsa tırmanacaktım.

“Güzel,” dedi Henrik. “Ezra sana bilmen gereken şeyleri gösterecek. Üstesinden gelebileceğine eminim.”

Gözlerimi sessizce pencerenin kenarında duran Ezra’ya çevirdim. Henrik’in bakışları ikimizin arasında gidip geldikten sonra topuklarının üzerinde döndü. Dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Birbirimize dik dik bakarken, birdenbire odamın duvarları dalmaya, hava ısınmaya başladı. Ezra imkânsız bir şekilde hareketsiz duruyordu, gözlerini bile kırpmıyordu.

“Bunu yapabilecek başka biri yok mu?” diye sordum.

“Henrik’e sormak ister misin? Buyur sor.” Ezra köşedeki tabureyi çekip kabaca masanın yanına koydu. Oturunca tereddüt

ettim, gözlerim odanın etrafında dolaştıktan sonra yanındaki sandalyeye oturdum.

“Buna kilit pimi deniyor ve neredeyse hepsi aynı şekilde çalışıyor.” Kutuyu bize doğru kaydırarak işe koyuldu.

Dişlerimi sıkıp ona buz gibi bir bakış attım. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Sanki temiz bir gömlek giymek Tru’ya yaptığı şeyi silebilirmiş gibi. Saatler önce kafasını koparmaya hazırdım ve hâlâ ona kızgındım. Kızgın değilmiş gibi yapamayacaktım.

“İçinde her biri farklı yükseklikte beş tane anahtar pimi var,” diye devam etti. “Kilidi çevirebilmek için hepsini hareket ettirmelisin.”

Bana bakıp bekledi. Ben hiçbir şey söylemeyince derin bir nefes verdi. “Dinle, bu işi bitirebilir miyiz?”

Onun da burada olmak istemediğini görebiliyordum. Haklıydı. Henrik’in istediği şeyi ne kadar çabuk bitirirsek, odamdan o kadar çabuk çıkıp beni yalnız bırakabilirdi.

Dikleşip dikkatimi kilide verdim. “Onları göremeden nasıl doğru pozisyona getireceğim?”

Ezra taburede kımıldadı ve eli bana doğru uzanınca irkilip geri çekildim. Tepkime aldırmadı, parmakları yüzümün yanından geçip kulağımın arkasında saçımın içine girdi.

Orada bulunduğu iki tokayı çıkarırken donup kaldım. Yüzümden geriye doğru tutturduğum bukle omzuma düştü ve Ezra ona baktıktan sonra tokaları aramızda tuttu.

Göğsüm daralırken nefes almakta zorlandım. “Firketeler.”

“Diğer her şey kadar işe yararlar,” dedi birini bırakırken.

Dokunuşunu, tenimde bıraktığı yanma hissini hâlâ hissedebiliyordum. Ama dikkatini tekrar sandığa vermişti.

“Her ihtimale karşı saçında fazladan tokaya ihtiyacın olacak. Önce onu bu şekilde bükeceksin.” Metali sivri olacak şekilde bük-tü. “Solaksın, o yüzden diğer elinde kullanacaksın.”

“Solak olduğumu nereden biliyorsun?” Şüpheyi onu süzdüm.

“Gözlerim var.” Bük-tüğü tokayı kilidin açıklığına soktuktan

sonra düz tokayı altına yerleştirdi. "Böyle." Bana gösterdikten sonra tokaları çıkarıp denememe izin verdi.

Ona dokunmamaya özen göstererek tokaları parmaklarından aldım ve sandığı kendime doğru çektim. Yaptığı şeyi taklit ettim, önce bükülmüş tokayı kilide sokup sonra düz olanı altına yerleştirdim.

Tokanın ucunu arkadan öne doğru bastırıp metaldeki açıklıkları buldum. "Anahtar pimi nasıl bir şeye benziyor?"

"Diğerlerinden daha fazla direnç gösterecek. Daha sert." Kendisini işe kaptırınca sesindeki pürüz ve gerginlik yumuşadı. "Onu bulunca yerine oturana kadar tokayı kullanarak hafifçe it. Tıkırtısını duyacaksın."

Gözlerimi masanın kenarına dikip diğerlerinden daha ağır bir pime ulaşana kadar kurcalamaya devam ettim. Birkaç deneme gerektirdi ama en sonunda kilitteki tokayı yeterince kaldırıp hafif tıkırtıyı duyabildim.

"Güzel. Bu basit olan. Şimdi aynı şeyi bir sonraki için yap."

Firketeyi indirip öne doğru ittim ama içindeki metal duvar pürüzsüzdü. "Onu hissetmiyorum."

Ezra bana doğru yaklaşınca karanfil kokusunu aldım. Ceket. Saçları. Koku gittiği her yerde onu takip ediyordu. Dilimde tadını alabiliyordum.

Hemen geri çekilip aramıza mesafe koydum.

Uzanıp elini elime koydu ve parmak uçları eklemlerimin üzerinde kayıp hareketlerimi yönlendirmeye başladı. Teninin sıcaklığı midem taşlarla doluymuş gibi hissetmeme yol açtı.

"İşte." Firketeye açı vererek onu yukarı itince ucu bir sonraki oyduğu buldu.

Ezra elimi bıraktı ve ben firketeyi kaldırmaya çalışınca aşağı inip diğer firketeyi de düşürdü. "Kahretsin," diye homurdandım.

"Alıştırma yapman gerekecek. Tekrar dene."

"Deniyorum." Ona imalı bir bakış attım.

İkinci fırketeyi parşömen istifinin üzerine atıp dirseklerini masaya yasladı. "Söylemek istediğin bir şey varsa söyle."

Gözleri yüzümde dolaşırken elbisemin yakasından yukarı sıcaklık yayıldı. "Pekâlâ. Ona vurmaman gerekirdi. O bir çocuk."

Ezra ofladı. "Artık çocuk sayılmaz. On yaşında."

"Kesinlikle çocuk."

"O yaşta ne yaptığını bilmiyorum ama bana şekerli çay ikram edilmiyordu ve oyuncaklarla oynamıyordum," dedi duygusuzca.

Gözlerimi kıstım. Nimsmire'da yetiştirilmemin beni yumuşak yaptığını kastediyordu. Hassas. Bazı şeyleri neden o şekilde yaptıklarını anlayamayacağımı ima ediyordu. Her şey aynı kapıya çıkıyordu: Onlardan biri değildim. "Çocuk olsun ya da olmasın, birine sırf söylediğini yapmadığı için vuramazsın."

Ezra başını iki yana sallayıp anlayamadığım bir şey homurdandı.

"Ne?"

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrin yok," diye çıkıştı.

"Senin de yok. Gülünç olduğumu düşündüğünü biliyorum. Burada olmayı hak etmediğimi düşünüyorsun. Bana baktığında Nimsmire'da şekerli çay içerek büyümüş bir kız görüyorsun." Sözlerini ona karşı tekrarlarken sesim yükseldi. "Bunu yapamayacağımı sanıyorsun."

Ama Ezra kızgın görünmüyordu ve bu bana kendimi iyice aptal hissettirdi. Gözlerini bana çevirip sakince konuştu. "Böyle düşünmüyorum."

"O hâlde ne?" diye çıkıştım.

Bir süre bir şey söylemeden gözlerini yüzümde gezdirdi ve sandalyemi itip kalkmak istememe sebep oldu. Bana doğru yaklaşıp gözlerimin içine baktı. "İpek eteklerin altında saklanan bir kız görüyorum." Nefesini verdi. "Neyi görmelerinden çekindiğini merak ediyorum."

Boğazımdaki acıyı yutkundum. Birçok kez onun gibi yüzlerce adam tanıdığımı düşünmüştüm ama yanılmış olabileceğimi dü-

şünmeye başlıyordum. Ezra bana baktığında içimde huzursuzluk verici bir his oluştu. Sanki istediğimden fazlasını görüyordu.

Sadece Tru'ya vurduğu için kızgın değildim. Arthur'un bana vurmasına seyirci kaldığı için de kızgındım.

"O ara sokakta olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. "İskeleye gittiğim akşam."

Ağzı bocaladı ve bir süre dudaklarını birbirine bastırmasını izledim. "Orada olmamam gerekiyordu," diye homurdandı.

"Ne?"

"Dinle," dedi Ezra birden. "Sana bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Birinin onu duymamasına özen gösteriyormuş gibi sesini alçak tuttu. "Ailenin bu insanlar için farklı bir anlamı var, Bryn."

Altdudağımı acı verici bir şekilde ısırdım. Daha önce adımı hiç söylememişti. Söylemediğinden emindim çünkü göğsümde çiçeklerin açtığını hiç hissetmemiştim. Berbat, kaba ve acımasızdı. Fakat Ezra'nın suda batan ama asla dibe vurmayan bir taş gibi hissettiren bir yanı daha vardı.

"Pekâlâ..." Gözlerini kilide çevirip firketeyi aldı ve bana uzattı. "Tekrar dene."

ON ÜÇ

Kahvaltıdan sonra kapıda bir kol dolusu bitmemiş ceketler ve pantolonlarla beliren modacı, tüm gece çalışmıştı. Saçı şapkasının altından fırlamıştı, uykusuzluktan gözlerinin altı karar-mıştı ama onu kütüphaneye geçirir geçirmez işe koyuldu.

Giysilerin uygun olup olmadığını kontrol ettikten sonra teyellerin üzerinden detaylı bir el işçiliğiyle geçecekti. Bir modacı sadece aldığı ölçülere bel bağlamazdı. Kumaşın vücuda nasıl oturduğunu görene kadar hiçbir dikişe son hâlini vermezdi.

Eşyalarını düzenlerken gözlerinin odada nasıl dolaştığı dikkatimden kaçmadı. Muhtemelen lonca üyelerinin yozlaşmış evlerinde çalışmaya alışıktı, ne de olsa para paraydı. Gururunun cüzdanını doldurmasına engel olmasına izin verirse aptallık etmiş olurdu, şimdiden Tüccar Bölgesi'nde Henrik hakkında dedikoduların dönüp dönmediğini merak ettim. Simon davetini gizli tutmayı başardıysa bile bu uzun sürmeyecekti.

"Önce oğlanı göreceğim," dedi giysilerin arasındaki en ufak ceketini bulurken. Tru'nun ceketiydi.

Çalışma odasından dışarı eğilip Tru'ya seslenirken sesim merdivende yukarı doğru yankılandı.

Kahvaltıdan sonra Henrik'e atölyede yardım etmek için geldiğinde ona dikkatle bakmamaya çalışmıştım ama gözlerinden biri morarmış ve yanağı şişmişti. Sylvie ona bir kurabiye verdiğinde, sadece tek tarafıyla çiğnemesine bakılırsa sanırım ağzının içinde de kötü bir yara vardı. Ama Tru şikâyet etmedi ve ben de yarasına dikkat çekerek onu utandırmak istemedim. Öte yandan Tru ceketinin düğmelerini iliklerken modacı keskin gözlerle oğlanın yüzünü inceledi. Her ne düşündüyse dile getirmekten kaçındı.

Tru pencerenin önünde durup modacının yeni yeleşini üzerine geçirmesi için kollarını iki yana açtı. Dikişler tamamlanmamış olsa da adam kusursuz bir iş çıkarmıştı. Tru'nun ufak tefek yapısına rağmen kesim üzerine tam oturuyor ve onu on yaşından daha büyük gösteriyordu. Sırada ceket vardı ve uzunluğu karşısında şaşırmış görünen Tru içgüdüsel bir şekilde kuyruğu bacaklarından uzaklaştırdı.

"Bu komik görünüyor," diyerek çenesinin altında yakasını düzeltti.

"Komik görünmüyorsun." Güldüm. "Yakışıklı görünüyorsun." Beyaz gömleğini lekelemeden önce ellerini itip düğmelerini ben ilikledim. Işıқта, gözü atölyede olduğu kadar mor görünmüyordu ama yine de canı acıyor olmalıydı. Modacının çalışma odasına gitmesini bekledikten sonra kısık bir sesle konuştum. "Sana o şekilde davranmasına izin vermemelisin, biliyorsun."

Tru bana şaşkın bir bakış attı ve manşet uzunluğunu ölçmek için kollarından birini çıkardı. "Nasıl?"

"Dün Ezra'yla olanları kastediyorum." Çenemle açık kapıya doğru işaret ettim, Ezra'nın çekicinin tüm evde yankılandığını duyabiliyordum. Kilitle işimiz bittiğinde evden çıktığını duymuştum ve neredeyse sabaha kadar dönmemişti.

Tru hâlâ şaşkın görünüyordu. "Ama toplamı saymayı unuttum."

Ona boş gözlerle baktıktan sonra içimi çekip omuzlarının duruşunu kontrol etmek için kendi etrafında döndürdüm. Akıllarını kaçırmışlardı. Hepsi. Tru bile Ezra'nın yaptığı şeye kızmamıştı. Dün gece odamda bana söylediği sözleri hatırlayınca ürperdim. *Ailenin bu insanlar için farklı bir anlamı var.*

"Baban yüzün için ne söyledi?" diye sordum, sesimin sert çıkmamasına özen göstererek.

Tru omuzlarını silkti. "Bir dahaki sefere toplamı kontrol etmemi söyledi."

Dudak büktüm. "Peki annen?"

Yanıt vermeye istekli olmadığı tek soru buydu. Dümdüz karşıya, pencereden dışarı baktı.

Sylvie dışında evdeki tek kadın olmasına rağmen onu gördüğüm birkaç seferde bana tek kelime etmemişti. Aile yemeğinde Anthelia ve diğerleri arasında bir gerginlik hissetmiştim. Nezaketli olsa da aralarında bir mesafe vardı. Sariah onunla, Tru'yla ya da Jameson'la hiç tanışmamıştı, o yüzden Anthelia'nın anne babamı tanıdığından emin değildim. Ama Anthelia, Rothlardan biriyle evliydi ve bu da başlı başına bir çılgınlık gibi görünüyordu.

Tekrar ona doğru döndüm. "Biliyor musun, anne babamı hatırlamıyorum," dedim yüzüne dikkatle bakarak. "Öldüklerinde Jameson kadardım."

"Biliyorum," dedi Tru kısıp bir sesle.

"Onlar hakkında benden daha fazla hikâye duyduğuna eminim. Belki bir ara bana anlatabilirsin."

"Eden halam hakkında konuşmamızdan hoşlanmıyor," diye fısıldarken oğlanın ağzının bir tarafı yukarı doğru çarpıldı. Bu hareketi canını yakmış gibi suratını ekşitti.

Kaşlarımı çattım. "Henrik mi?"

Tru başıyla onayladı.

Henrik'in anne babamdan bahsettiğini bir kez bile duymamıştım. Tru'nun yüzünde dile getirmedeği şeyi aradım.

"Auster'dan da," diye ekledi.

“Auster.” Ona dikkatle baktım. “Sariah’nın torunu mu?”

Tru başıyla onaylayıp fısıldadı. “Eskiden senin odanda kalırdı ama uzun zaman önce kaçtı. Pencereden dışarı çıkıp bir daha geri dönmedi.”

Murrow odamda kalan kişinin gittiğini söylerken bunu kastediyordu. Sariah, Auster’dan birkaç kez bahsettiğinde, ondan ölmüş gibi söz etmişti. Ama düşününce büyük teyzem torununun öldüğünü hiçbir zaman söylememişti.

Aklıma çalışma odasının duvar kâğıdındaki solgun nokta geldi. Belki de duvardan indirilen onun portresiydi.

Israr edersem içimde Tru’nun bana daha fazla şey söyleyeceğine dair bir his vardı ama diğerleriyle başının daha fazla derde girmesine sebep olmayacaktım. Ceketin omuzlarını silkeleyip ona son kez tepeden tırnağa baktım.

“İşim bitti mi?” Ânında neşelendi.

Ona gülümsedim. “İşin bitti.”

Tru yeleşini çıkarıp odadan dışarı çıktıktan sonra atölyenin kapısının açılıp kapandığını duydum. Murrow çoktan çalışma odasının dışında sessizce parşömenleri okuyarak bekliyordu. Saçı her zamanki gibi bakımsız sayılabilecek hâldeydi ve pantolonu çok kısaydı ama göze oldukça hoş görünüyordu. Onda üç dayımı da görebiliyordum ve yüreğimin derinliklerinde bir yerde, anneme benzeyip benzemediğini de merak ediyordum. Fakat annemin yüzü ayırt edebileceğim kadar iyi bildiğim bir yüz değildi.

“Sıra sende,” dedim içeri gelmesini işaret ederek.

Okumayı bitirdikten sonra bana baktı. “Bir dakika. Şunu...”

“Hemen,” dedim ona tek kaşımı kaldırarak.

Murrow homurdanarak sayfaları Henrik’in masasına koyduktan sonra kütüphanenin açık kapılarından içeri girdi. Modacı çoktan yeşil ceket tutuyordu ve Murrow gönülsüzce prova yerinde durup kollarını içine soktu. Ceket giyer giymez düzeltip modacıyı başıyla onayladı. Yeşil yün ona yakışmıştı.

“Neden yeni giysilere ihtiyacımız olduğunu hâlâ anlamıyo-

rum,” diye homurdandı. “Ne fark eder? Para paradır. Yeterince paramız olduğu sürece, sorun olmaz.”

“Çok fark eder,” diye karşılık verdim. “Bu insanların paraya ihtiyacı yok. Onlar için önemli olan imaj. Eğer ortama uygun giyinmezseniz ait olamazsınız. Onlardan biri gibi davranacağınıza inanmazlarsa, Rothları asla loncaya davet etmezler.”

Murrow’ın çenesi kasıldı. Yanıtımdan hoşlanmadı.

Onu dikkatle inceledim. “Loncaya katılmak istemiyor musun?” diye sordum.

“İstemiyorum. Ya sen?”

Bu soruya hazırlıksız yakalandım. Bu evdeki hiç kimse herhangi bir konuda ne düşündüğümü sormazdı. Ama Murrow gerçekten bilmek istiyormuş gibi gözlerimin içine bakıp bekledi. “Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Sanırım Henrik’in bir tüccar yüzüğü edinmesi hakkında ne düşünmem gerektiğini bilecek kadar her şeyi anlamıyorum.”

“Ama loncaları, nasıl işlediklerini biliyorsun.”

Omzumu silktim. “Sariah, Nimsmire’da loncalarla yakın çalışır ama o bir tüccar değil. Onlar bile bir Roth’la ilişkilendirilmek istemiyorlar.”

“Simon bunu bir şekilde başardı.”

“Saatçi mi?”

“Kuzey Ucu’nda benzer bir iş yürütürdü. Tüccar bir aileden gelmiyor ama bir şekilde loncaya girmeyi başardı.”

“Ona baktığında, bunu anlayan mümkün değil,” dedim.

“Onlara benzeyebilir ama o hâlâ Kuzey Ucu’ndaki pislik herif. Onunla ters düşen biri sağ çıkmaz. Denize tüm ailemizin toplamından daha fazla ceset atmıştır.”

Bu itiraf üzerine gözlerim kocaman oldu ve ellerim ceketinin yakasında durdu.

Murrow güldü. “Sakın bana bu tür şeylerden bahsedemeyecek kadar nazik olduğunu söyleme. Sır değil.”

İma ettiği Şeyden hoşlanmadığım için ona dik dik baktım. "Henrik, Ceros'tan tüccar yüzüğünü nasıl edindi?"

Murrow gömleğinin kollarını çekip uzunluğunu kontrol etti. Manşetlerin bileklerine kusursuzca düştüğünü görünce şaşırdı. "şansı yaver gitti."

"Nasıl?"

Murrow duraksadı ve modacının dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Biri çok uygun bir anda ondan bir iyilik istedi. Tekrar aynı şansa sahip olup olmayacağını bilmiyorum."

"O hâlde neden bu plana razı oluyorsun?"

Murrow neredeyse tekrar gülecekti. "Henrik ne düşündüğümü bilmek isterse bu bir ilk olur. Burada işler öyle yürümüyor. O sadece Ezra'yı dinler."

Ne demek istediğini sormak istedim ama bu evdeki sınırları zorlamaktan korkmaya başlamıştım. Parayı doğru saymadığı için Tru'nun gözü morartıldıysa, çok fazla soru sormak başıma ne tür bir bela açardı? "Dn Ezra, Tru'yu incittiğinde, bu yüzden mi tek kelime etmedin?"

Murrow dalgalı saçlarının altında gözlerini kısarak tepeden baktı.

"Bir şey yapman gerekirdi." Ceketini olması gerekenden daha sertçe düzelttim.

Ama gözlerinde neşeden eser yoktu. "Ezra ona bir iyilik yaptı, Bryn."

Geri çekilip kulaklarıma inanamıyormuş gibi ona baktım. Akıllarını kaçırmışlardı. Hepsi. "Bu da ne demek oluyor?"

Murrow başını yana eğip sesini alçalttı. "Ezra gözünü morartmasaydı, Henrik ona daha kötüsünü yapardı. Anlamadığın konularda varsayımda bulunma."

Ceketinin son düğmesini iliklerken modacı geri dönünce, geri çekilip adamın kumaşın düzeltilmesi gereken yerlerine iğneler takmasını izledim.

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrin yok.

Ezra'nın kastettiği buydu. Henrik'e gerek kalmadan Tru'nun yaptığı hatayla ilgilenerek oğlanı korumuştı. Ve eve Tru'yla birlikte dönmüştü. Belki de hatayı bizzat söylemek için.

Murrow'un direkt Henrik'e gitmek yerine hesap defterindeki sorun hakkında neden Ezra'ya geldiğini düşünmek aklıma gelmemişti. Henrik'in yapabileceği şeyden Tru'yu korumak için Ezra'ya gitmişti. Ve Ezra, oğlanın cezalandırıldığına dair ortada bir kanıt olduğundan emin olmuştu. Tru bu yüzden ona kızgın değildi. Belki de babasının olanlardan rahatsız olmamasının sebebi buydu. Minnettar olabilirdi.

Kurallar ve sonuçlar vardı. İkisini keskin bir sınır ayırıyordu. Ama belki de bazen bu evde şiddet merhametti.

ON DÖRT

Simon'ın evindeki akşam yemeğinin yaklaştığı günlerde dayılarım giderek sessizleştiler, hepsi Henrik'in emirlerini özenle yerine getirmekle meşguldü. Henrik kendinde gibi görünse de onda da eksik bir şeyler vardı. Sanki akşam yemeğinin önemi ona yük oluyor gibiydi. Gergindi.

Yemek masasının etrafında sessizce bekledik, en sonunda Henrik gelip sandalyesini çekince herkes onu izledi. Noel ve Anthelia masanın üzerinden bakiştılar, Anthelia kıpırdanıp duran Jameson'ı kucağına almaya çalışırken, Noel uzanıp çocuğı ondan aldı. Oğlan babasının kucağına yerleşip başparmağını ağzına soktu ve ânında sakinleşti. Sürekli başka insanların kanma bulanıyor olabilirlerdi ve bu ailenin dinamiklerini anlamıyor olabilirdim ama aralarında hoş bir şefkat vardı ve bu Tru'ya olan şeyin iyice kafamı karıştırmasına sebep oluyordu. Bana kalırsa hepsi delilikti. Onlara göreyse sadece bir hayat biçimiydi.

Peçetemi kucağıma serip ellerimi masanın kenarına koyduğum anda Henrik adımı söyledi.

"Pekâlâ, Bryn." Henrik derin bir nefes alıp birkaç saniye önce-

sine kadar orada olan hafifliği bastırdı. "Akşam yemeği hakkında bilmemiz gereken şeyler ne?"

Neyi kastettiğinden emin olmadığım için gözlerimi ona diktim.

"Akşam yemeği," dedi biraz sabırsızca. "Kendimizi aptal yerine koymak istemiyorsak, bilmemiz gereken ne var?"

"Ah." Henrik'e ve diğerklerine bakarken dikkatli bakışlar altında ezildim. Ezra bile yanıtımı bekliyordu. Yutkunup masaya göz gezdirdim. "Öncelikle, peçeteler."

Henrik başıyla onayladı. "Pekâlâ, ne olmuş onlara?"

"Yemek yerken hepiniz peçetelerinizi masada bırakıyorsunuz. Kalkana kadar onları düzgünce kucağınıza sermelisiniz."

"Pekâlâ." Henrik peçetesini alıp titizlikle dizlerinin üzerine sererek söylediğimi yerine getirdi. Masadaki herkes onu taklit ederek aynı şeyi yaptı. "Başka?"

"Ekmek. Onu bıçağınızla kesmiyor, elinizle koparıyorsunuz."

"Bu hiç mantıklı değıl," diye Murrow yanımda homurdandı ama Henrik ona sinirle bakınca çenesini kapattı.

"Dirsekleriniz masaya dokunmamalı," diye devam edip her zamanki gibi dirseklerini tabağının iki yanına koyan Ezra'ya küçük bir bakış attım. Kımıldamayınca Henrik çenesiyle ona işaret edip itaat etmesini emretti. Ezra sinirle nefesini verdikten sonra sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Çok hızlı yiyor ve fazla büyük lokmalar alıyorsunuz. Tabağı bomboş bırakmamalısınız, aksi takdirde ev sahibi masadan aç kalktığınızı düşünür."

Henrik dikkatle dinledi, düşündüğünü görebiliyordum. Aklından planını geçiriyordu. Ama loncalar topluluğuna kabul edilmek istiyorlarsa, bu ekiple sofrada adabından daha fazla yapılacak iş vardı. Yaptıkları her şeyi, söyledikleri her şeyi değıştirmeliydiler.

Yemek boyunca bu şekilde devam ettik ve Sylvie holden bizi izleyip önlüğünün kenarına saklanarak kıs kıs güldü. Yanakları kızarmıştı, onların hareketlerini düzeltmemi izlerken tavuk gibi gıdaklıyordu. Tek bir itirazın gelmemesine şaşırdım. Anthelia bile

uyum gösterdi, Tru zorlandığında bıçağı doğru elinde tutmasına yardım etti.

Yemekten sonra, dayılarımın puolarından tüten sığırkuyruğu dumanı her şeyi hayali bir parlaklığa bürüdü. Evin güzelliğini görmeye başlamıştım. Pürüzlü duvar kâğıtları ve gıcırdayan döşemelerinin altında bir tarih vardı. Efsaneler ve masallar. Gündüz soğuk ve karanlıktı ama gece sıcaklık ve mum ışığıyla canlanan Rothların evi tırtıklı kenarlarını yumuşatıyordu.

Mutfağın uzun tezgâhındaki zar sesi holden yankılandı ve onu dayılarım ve kuzenlerimin kahkahaları izledi. Kapının girişine girdince onları oyun için temizlenmiş geniş, dikdörtgen kasap tahtasının etrafına dizilmiş bir hâlde buldum.

Duvar boyunca uzanan tezgâhta küçük beктаşıüzümlü kekler ve ufak kakule ekmeklerinin olduğu tabaklar vardı. Nimsmire’da kırsal ikramlar olarak görülürlerdi, abartılı vitrinleri süsleyen içi kremayla doldurulmuş pastalar ya da altın tozu serpilmiş çikolatalara kıyasla asla tercih edilmezlerdi. Ama burada çok değerliydi.

Bana kendimi evimde gibi hissettiren zarlardı. Üç Dul büyük teyzemin ve Nimsmire’daki Tüccar Bölgesi’ndeki herkesin sevdiği bir oyundu. Köpüklü şampanya ya da şarap şişeleriyle salonlarda ya da geniş evlerin balkonlarında toplanıp gecenin geç saatlerine kadar oynarlardı. Rothlar gibi insanlar ve loncalar arasındaki ince çizgi buydu. Kumar aydın topluluklar arasında yasak bir zevk, herkesçe bilinen bir sırdı. Hepsi oynar, para kazanıp kaybederlerdi ama sadece müstakil evlerin duvarları arasında. Bu tür şeyler gündüz vakti uygun değildi.

Noel üç zarı alıp ellerini birleştirerek Anthelia’ya göz kırptı. Karısı kocaman demir sobanın önünde duruyordu ve gülümseyince ânında olduğundan daha genç göründü. Yüzü canlandı. Noel zarları attı, duvara çarptıktan sonra tezgâha dağıldılar. Herkes nefesini tuttuktan sonra tekrar bağırdılar ve Noel homurdanıp acısını dindirmek için tabaktaki keklerden birini aldı.

Rothların normal bir aile gibi tatlılarını neden masada yeme-

diklerini bilmiyordum ama herhalde sebebi normal olmamalarıydı. Ne zaman aile yemeğine katılsam, mutfağa Nimsmire'daki ailelerin salona davrandıkları gibi davranıyorlardı.

Henrik kollarını göğsünde birleştirip duvara yaslandı, Tru ona bir hikâye anlatırken sabırla onu dinledi. Bulunduğum yerden, oğlanın yanağındaki morluğu göremememe sevindim. Kocaman, ıslıl ıslıl gözleriyle herhangi bir oğlan çocuğuna benziyordu, limanda olan bir şeyi anlatırken ellerini hararetle hareket ettiriyordu.

Henrik kapıdan onları izlediğimi görünce bana yer açmak için duvarda kenara kaydı. Tabaktan bir kek alıp onların arasına sıkıştım. Tru kahkaha atınca Henrik de güldü, dayımı bu şekilde görmek tuhaftı. Ezra ve Murrow, Tru'yu Henrik'in insafına bırakmaktansa oğlana bir tokat atmanın daha iyi olduğunu düşünmüşlerdi ama dayım mutfakta farklı biriydi. Sanki akşam yemeği biter bitmez, herkes nihayet rahat bir nefes vermişti.

Casimir, Jameson'ı kucağına almıştı, oğlanın karmakarışık koyu renk buklelerinin üzerinden Murrow'la konuşuyordu ama bir süre sonra çocuk tutamayacağı kadar kıpırdanmaya başladı. Casimir, Jameson'ın yere inmesine izin verdi, çocuk keklerden bir tane almak için küçük ellerini tezgâhın kenarına uzatınca Sylvie nazikçe ellerini uzaklaştırdı.

Henrik, Sylvie arkasını dönene kadar gözünün ucuyla onları izledi, sonra tabaktan bir tane kek alıp çaktırmadan onu Jameson'a verdi. Oğlan küçük ağzını kusursuz bir O şeklinde açarken, Henrik onu kapıdan çıkarıp hole doğru itti. Bir gürültü daha kopup Murrow bağırarak zarları alınca kendimi gülerken buldum.

Bu ailenin bir temposu vardı. Bir kalp atışı. Dışarıdan bakınca kabaydılar. Hatta canavar gibiydiler. Ama ısıltılı pullarının altını görmeye başlıyordum.

"Yarın için hazır mısın?" dedi Henrik, duvara tek omzu yaslı şekilde bana doğru döndü.

"Evet," diye yanıtladım, neredeyse ânında. Bunun ne kadar

doğru olduğundan emin değildim ama üzerine çok fazla düşünmek istemiyordum.

Henrik onaylarcasına gülümsedi. "Eden da öyleydi." Sesi uzaklaştı. "Her zaman korkusuzdu."

Onu dikkatle izledim. İlk kez annem hakkında konuştuğunu duyuyordum. Adını dudaklarında duymak beni biraz huzursuz etti. "Korkusuz değilim," dedim.

Henrik'in dalgın bakışları arkamdaki loş holde bir yere odaklandı ve beni duyduğuna dair bir belirti göstermedi. Düşüncelere dalmış görünüyordu. Ya da anılarına.

Annemle babam büyükbabamdan kısa bir süre sonra ölmüşlerdi ve Henrik yaptıkları işin mimarı olmuştu. Belki de bu yüzden onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu.

Derin bir nefes alıp sorma cesaretini kendimde topladım. "Modacıyla konuşmaya gittiğimde Tüccar Bölgesi'ndeki çayevini gördüm."

Henrik birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra bana odaklandı. "Öyle mi?" Birdenbire rahatsız olmuş gibi göründü, bundan bahsetmenin bir hata olmasından korkuyordum.

"Ne zamandır o şekilde tahtalarla kapalı?"

Ellerini ceplerine sokup kaskatı kesildi. "Yıllardır."

Tru'nun, Henrik'in Eden hakkında konuşmaktan neden hoşlanmadığını söylediğini şimdi anlıyordum. Tüm tavrı değişti ve ilk geldiğim gün karşılaştığım, eklemleri kanlı adama dönüştü.

"Neden orayı açmadın?" diye sordum daha kısık bir sesle.

Henrik kaşlarını çatı. "Çayevi Eden'ın planıydı. Kendi işini kurma vakti geldiğinde orayı satın almasına yardım ettim. Aptalca bir fikir olduğunu düşündüm ama dükkânı ona bir düğün hediyesi olarak verdim, sonra o ve Tomlin kendi paralarıyla orayı dekore ettiler."

"Neden bir çayevi açmak istedi ki? Başka bir şey için paravan mıydı?"

Henrik başını iki yana salladı. "Hayır, sadece bir çayeviydi.

Eden, ailenin daha saygın bir işe girişmesini istiyordu. Sariah da bunu istiyordu.”

Gözlerine bakıp oradaki ışıkta neyin dans ettiğini görmeye çalıştım. Eden’dan bahsetmenin onu üzdüğünü görebiliyordum. Belki de her şeyin ardındaki amaç buydu – bir tüccar yüzüğüyle aileyi meşrulaştırmak. Henrik bir bakıma Eden’ın dileğini yerine getiriyor olabilirdi.

“O gittikten sonra orayı açmak pek mantıklı gelmedi,” dedi Henrik.

“Neden satmadın?”

Henrik’in etrafındaki hava değişince nefesimi tuttum. Henrik’le ilgili en büyük sorun ruh hâlinin sınırlarının nerede olduğunu bilmememdi. Öfkesi ve iyi mizacı arasında sert bir erime noktası vardı.

“İyi bir fikir olduğunu düşünüyordum,” deme riskini göze aldım. “ayevi, Rothları loncalara sevdirmek için harika bir yol olabilir.”

Elindeki puroyu tüttürüp dumanın dudaklarından çıkmasına izin verdi.

“Bahse girerim Bastian’da bir çayevinde buluşmak istemeyen bir tane bile tüccar yoktur. Tüccar yüzüğünü istiyorsan, orası başlamak için güzel bir yer.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle düşünüyorum.”

“Bana kendin için bir şey istiyorsun gibi geldi.”

“Neden olmasın? Ailedeki herkesin bir işi var.”

Henrik bunun üzerine duraksadı. “Herkes kendi işini *hak etti*,” diye düzeltti.

Henüz kendimi kanıtlamadığımı ima ediyordu, haksız değildi. Ama bu akşam yemeğinin üstesinden gelip Simon’ın Rothları desteklemesini sağlarsam, bu her şeyi değiştirecekti.

Ben karşılık veremedem Henrik mutfağa doğru dönerek sohbetin bittiğini açıkça belli etti. Ama gözlerinin ardında düşüncelerin pırıldadığını görebiliyordum. Tüccar yüzüğünü elde etmek ona is-

tediği her şeyi verecekti. Fakat loncaya katılacaksa bir suçlu gibi düşünmeyi, viskiye bulanmış meyhanelerden dedikodu toplamayı, pis işler yapmayı ve tüccarların hesap defterlerinden bilgi çalmayı bırakmak zorundaydı. En azından bunları saklamakta daha iyi olmalıydı.

“Yarına gerçekten hazır mıyız?” diye sorup konuyu değiştirdi.

Başımınla onayladım. “Hazırız.”

Purosunu son kez tüttürdükten sonra kül dolu haznesine bakarak dumanı burnundan verdi. Henrik ailenin değişmesini istiyorsa, kendisi de değişmek zorundaydı ve henüz bunu anlamasını nasıl sağlayacağımdan emin değildim. Her erkeğin olduğu gibi, Henrik’in de bir yapısı vardı. Sadece onu iyice incelemek için sabırlı olmalıydım.

“Pekâlâ,” dedi Sylvie son servis tabağını koyarak. Yarımay şeklinde, üzerleri altın rengi pişmiş ktır ktır meyveli kurabiyelerdi. Kurabiyeler tezgâha koyulur koyulmaz, Henrik diğerlerine katıldı ve zarlara alıp avucunda salladı.

Aile büyük bir ilgiyle kasap tahtasının etrafını sardı ve Casimir herkese birer kadeh çavdar viskisi daha doldurdu. Loş koridora çıkıp atölyeye giden dar yolu takip ederken sesleri uzaklaştı. Kapıyı üç kez tıklattım ve birkaç dakika sonra açıldı.

Ezra içeride duruyordu, başka birini görmeyi bekliyormuş gibi tepemden arka tarafa baktı. “Ne var?”

Eteğimin cebinden iki firkete çıkardım. Yanıt vermek yerine onları aramızda tuttum ve tokaları görür görmez kapıyı iyice açtı. Ezra topuklarının üzerinde dönerken içeri girdim ve kapı arkamda kapanıp kilit yerine oturdu.

Ezra demir ocağının başına döndü, örsün yanına gidip masadaki tokmağı aldı. Kenarına narin, karmaşık desenler dövülmüş geniş bir bileklik üzerinde çalışıyor gibi görünüyordu.

Koridorun ucundan gürültü çınladı. Kulağa Henrik kazanıyor gibi geliyordu. “Sen oynamıyor musun?” diye sordum, masanın etrafını dolaşıp tam karşısında kilitli sandığın beni beklediği yere

geçtim. Gecenin geç ve sabahın erken saatlerini atölyede geçirerek her fırsatta alıştırmaya yapıyordum.

Ezra gözlerini kapalı kapıya çevirdi. "Hayır."

"Şifonyerindeki zarları gördüm," diye onunla dalga geçip aramızdaki buzları eritmeye çalıştım. Tru'ya davranışını onaylamasam da onu bunu yapmaya iten şeyin barbarlık olmadığını artık anlıyordum. Ama Ezra bana hâlâ uzak duruyordu.

"Zar atarak yeterince şey kaybettim," dedi daha kısık bir sesle.

Bunu söyleme biçimi beni çok etkiledi. Para hakkında gelişigüzel bir söz ya da şaka değildi. Sözlerinde bir ağırlık, bir gerçek vardı.

Başımı hafifçe eğdim. "Bana söyleyebilirdin."

"Neyi?"

"Tru'ya neden vurduğunu," dedim. "Acımasızlık etmek istediğin için oğlanın canını yaktığını düşünmeme izin verdin."

Eli önlüğünün cebindeki küçük kazmayı buldu ve tekrar taburesine oturdu. "Ne fark eder? Yine de ona vurdum."

"Arada fark var," dedim, umduğumdan daha yüksek sesle.

Ezra bana bakarken, aramızdaki boşluk yoğun bir sessizlikle doldu. Sürekli doğru ve yalan arasında gidip geliyor gibi görünüyordu. Hangi yanının gerçek olduğunu bilmiyordum.

"Arthur'un atölyesinde olmaman gerektiğini söylerken neyi kastettin?"

Ezra derin bir nefes alırken önlüğünün altında gömleği göğsünde gerildi. Ses bir gemiye vuran dalga sesi gibiydi. "İşler kontrolden çıkarsa müdahale edecektim."

Ona işlerin kontrolden çıktığını ve bunun kanıtı olarak yüzümde bir iz taşıdığımı söylemek istedim. Ama Ezra'nın yaşadığı dünyada *kontrolden çıkmanın* çok farklı bir anlama geldiğini kendime hatırlattım.

"Orada olmaman gerektiğini söylerken ne demek istedin?" diye bu kez daha kısık bir sesle sordum.

Cevap vermeye karar vermesi biraz zaman aldı. "Henrik, Ar-

thur'un Simon'ın desteğini yitirmesini istedi, o yüzden neler olacağını bile bile seni oraya gönderdi. Seni takip etmemden hoşlanmadı ama neyse ki planı işe yaradı. Simon olayı işitti..."

"Murrow," diye fısıldadım. O yüzden meyhaneye gitmişti. Olayı anlatmak için.

Göğsümün tam ortası daraldı ve masada yumruğumu sıktım. Murrow da bu işin içindeydi. Hepsi bu işin içindeydiler. Ertesi sabah Simon olayı işitmiş ve bunun üzerine Rothlara davetiye yollamıştı.

Gözlerimi demir ocağındaki alevlere diktim. Henrik'in ne işler çevirdiğini çözmüştüm ama Murrow'un da işin içinde olması beni üzdü. Bu evde yanımda olduğunu sandığım tek kişi oydu.

"Müdahale etmiş olsaydım, şu anda muhtemelen daha kötü bir durumda olurduk."

Biz. Bundan neyi kastettiğinden emin değildim. Aileyi mi? Kendisi ve Henrik'i mi? Kendisi ve beni mi?

Bir şey söylememi bekledi ama söylemedim. Ne söyleyebilirdim ki? Hem sinir bozucuydu hem de hiç şaşırtıcı değildi. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

En sonunda tıkırtı başladı, gürültüye minnettardım. Ezra'nın işini yaparken çıkardığı ses evde sürekli yankılanıyordu ve iç rahatlatıcı olmaya başlamıştı. Ama şimdi beni asıl geren şey sessizlikti.

İşe koyulup bana öğrettiği şekilde ilk firketeyi büktüm. Kilidi tekrar tekrar kurcalayıp tıkırdatarak her açıldığında onu yerine oturturken hiç konuşmadık. Artık kas hafızam gelişmişti ama Simon'ın kilidi biraz farklı olabilirdi. Ezra'ya göre hepsi farklıydı.

"Gözlerini kapatarak dene," dedi Ezra.

Tıkırtı çıkarmayı bıraktığını fark etmemiştim. Masanın öteki tarafında ayakta durmuş, iki eliyle ona yaslanarak beni izliyordu.

Tereddüt edince, çenesiyle sandığa işaret etti. "Dene."

Ellerimdeki firketelere baktım, onları ışığa doğru çevirirken yapmam gerekeni bir kez daha aklımdan geçirdim. Gözlerimi ka-

patıp önümdeki kilide dokundum ve kaşlarımı çatarak çalıştım. Bu kez rahatlıkla kendini bırakmayınca ellerim doğru açrı bulmaya çalıştı, en sonunda firketeleri kilitten çıkarıp beni yönlendirmeleri için sadece onlara güvenerek tekrar denedim. Daha uzun sürdü, her aşamayı daha yavaş yapmak zorunda kaldım ama mandal serbest kalınca ânında gözlerimi açtım.

Ezra'ya baktım, belli belirsiz başıyla onayladı, dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Kuyumcunun soğuk ve sert görünümünü hafifçe çitirdadı. Altında ne yattığını iyice merak etmeye başlamıştım.

Dudaklarımda kocaman bir gülümseme belirdi. Ezra'dan bundan başka onay almayacağımı fark ettim.

Üzerinde çalıştığı gümüş parçasının kiskacını açıp çevirdikten sonra istikrarlı, sakinleştirici bir ritimle tıkırtı bir kez daha başladı. Ben de kilidi tekrar kurcalamaya başladım, gece ilerlerken yükselen ay atölyeyi soluk mavi bir ışıkla doldurdu ve mutfaktaki zar sesleri kesildi.

Henrik'in çalışma odasının kapısı açılıp kapandı ve dikleşip tekrar kilitle oynamaya başladım. Akşam yemeğinde Henrik'in gözlerinde farklı bir bakış, daha önce görmediğim bir saygı vardı. O kimseye güvenmeyen bir adamdı. Ama bu konuda bana güveniyordu.

ON BEŞ

İtiraf etmeliydim ki gece elbisesi muhteşemdi. Odamdaki çerçeveli boy aynasının karşısında durup ellerimi şifonun üzerinde gezdirdim. Uzun, şeffaf kollarla birleşen, vücuduma oturan gümüş rengi korsenin belimi incelttiği yerde etekleri kalçalarımın salınıyordu. Şifonun üzerine ışıltılı bir iplikle uçan yapraklar işlenmişti. Su perilerinin balosunda giyilmeye uygun bir elbiseydi. Modacı çok iyi bir iş çıkarmıştı ve bundan sonra iyi iş çıkarma sırası bendeydi.

Aynada gördüğüm görüntü geçmişe, Nimsmire'a bakmak gibiydi. Tam anlamıyla Sariah'nın istediği gibi biri olmuşum. Dayısı için rol yapmaya hazır, güzelce giyinmiş bir bebektim. Ama eksik olan Sariah'nın evinin rengârenk boyalı duvarlarıydı, cilalı ahşap mobilyaları ve yerleri kaplayan renkli kilimleriydi. Etrafımı saran oda karanlık ve gölgeliydi ve mum ışığı neredeyse tanınmaz hâle gelene kadar yüzümde oynadı.

Bu gece aynada gördüğüm kız olmadığımı kendime hatırlattım. O tüm hayatım boyunca devam eden özenle planlanmış bir

tiyatro oyununun karakteriydi. Bu gece Rothların nezaketi simgeleyen üyesi Bryn'dim.

İşıltılı elbisenin altında içim karanlık bir heyecanla dolup taşıyordu. Bir yanım annemin yerini almaktan hoşlanıyordu. Nims-mire'da yaldızlı raflarda sergilenen güzel şeylerin arasında olmaya asla uyum sağlayamazdım. Çok fazla dikenli olan bir güldüm. Ama burada bir yerim vardı. Rothlarla vakit geçirdikçe gerçekten bir yere ait olabileceğime dair umutlarım artıyordu.

Ayakkabılarımın tokalarını bağladıktan sonra saçımı topuz yapıp özenle birkaç tutamı yüzümün çevresinde serbest bıraktım. Alt katta asılı portredeki anneme benzemiyordum. Kıvrımlarım yoktu ama elbise vücudumu olduğundan daha biçimli gösteriyordu. Renk tenimde buz gibi görünüyordu ve şifonun ham kesif kenarları üç çilin çentikli bir takımyıldız gibi dağıldığı köprücük kemiklerimde uçuşuyordu. Daha ziyade Fig Sokağı'ndaki hayalet gibi belirip kaybolan kadına benziyordum. Kadın annemin çayevini zarifleştirecek ve loncaların uğrak yeri yapacak türden bir müşteri olurdu. Simon'ın evinde kartlarımı doğru oynarsam, Henrik'in aklını çelmek için ona söylemeyi planladığım şey tam olarak buydu.

Ağır, siyah kadife pelerini koluma atıp alt kata indim. Çalışma odasının kapıları açıktı ve her zamanki gibi şömine yanıyordu. Fakat masanın başında oturan adam yeniydi.

Henrik üzerinde kaliteli mavi ceketle hesap defterinin üzerine eğilmiş tüy kalemiyle bir şeyler karalıyordu.

"Dikkat et," dedim sırtarak. "O gömleğe bir damla mürekkep bulaştırırsan asla çıkaramayız."

Başını kaldırıp beni tepeden tırnağa süzdü ve bir an için üzgün göründü. Ama konuşurken çatık kaşları gevşedi. "Güzel görünüyorsun."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Tüy kalemi bırakıp şöminenin üzerindeki rafa gitti ve mumların arasından küçük bir kutu aldı. Kutuyu ellerinin arasında açıp

masanın etrafından dolaşarak bana doğru gelirken, ılık kutudaki nesnelerin üzerinde parladı.

Küpelere bakarken dudaklarım aralandı. Öylesine pürüzsüz ve parlak bir gümüşten yapılmışlardı ki yüzeyinde kendi yansımamı görebiliyordum. Metal kanatlarını açmış uçan iki kuş şeklinde biçimlendirilip yıldız safirlerle süslenmişti.

“Çok güzeller,” diye fısıldadım.

“Pekâlâ, tak bakalım.” Henrik bekledi.

Kutunun içinden küpeleri alıp ellerimde tuttum.

“Sergide loncaya sunacağımız koleksiyonun parçaları.”

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman oldu. “Bunları Ezra mı yaptı?”

Henrik arkama baktı ve arkama dönünce Ezra’yı bir portre gibi kapının girişinde dururken buldum. Hareketsizleştım, ellerim küpelerin üzerinde kapandı. Kömür rengi ceketı vücuduna tam oturmuştu ve esmer hatlarını daha etkileyici gösteriyordu. Tüm gün demir ocağının önünde çalışmasına rağmen nedense her zaman üzerinde düğmeleri ilikli ve ütülü bir gömlek olurdu ama *bu* Ezra bir şaheserdi.

Bana yan gözle bakıp gömleğinin yakasını çekıştirdi. Utanmıştı ve bu düşünce beni mutlu etti. Onu bu şekilde görmek hoşuma gitti.

“Aferin.” Henrik memnuniyetle ona baktı. “Sanırım bu işin üstesinden gelebiliriz.”

Bir ona bir bana baktı ama gözlerimi hâlâ Ezra’ya dikerek bana bakmasını bekliyordum. Pes etmeyip gözlerini masanın üzerine dikti, ta ki elimi açıp küpeleri kulaklarıma takana dek. Kuşlar narin gümüş bir zincirde çenemin biraz aşağısında sallanıyorlardı.

“Bryn, yemeğın sonuna doğru iznini isteyip masadan kalkacaktır.” Henrik planı tekrar gözden geçirdi. “Simon’ın çalışma odasının kapısı salonun açıldığı holün sonunda. Yemek odasına girerken onu göreceksin.”

Dinlerken başımla onayladım, hâlâ Ezra’nın arkamdaki varlığının etkisindeydim.

“Masa pencerenin tam karşısında ve Ezra’nın bana anlattığına göre kilitleri seni pek uğraştırmayacak.”

Ezra hiçbir şey söylemedi ama onun nereden bildiğini merak etmeme engel olamadım. Belki Henrik’in onu da yanımıza almasıyla bir ilgisi olabilirdi.

“Bir isim ve tarih arayacaksın, hepsi bu. Topamlarla ilgilenmene gerek yok. Ve *hiçbir şey* alma.”

“Anlıyorum.”

Henrik masanın etrafını dolaşıp Ezra ve benim önümde olacak şekilde kenarına oturdu. “Bir şey daha var.” Duraksadı. “Simon’ın oğlu Coen’e özel ilgi göstermeni istiyorum.”

Ezra yanımda kaskatı kesilirken, şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

“Babasının üzerinde oldukça söz sahibi ve Simon öldüğünde tüccar yüzüğü oğluna miras kalacak. Senin için uygun bir eş ve bu aile için çok iyi bir müttefik olur.”

Rengimin solduğunu ve üşüdüğümü hissettim. “Benden...” Anladığımdan emin değildim. “Bizi evlendirmek mi istiyorsun?”

“Neden olmasın? Oğlu sana deli gibi âşık olursa, Simon loncada bizi desteklemeyi kabul eder.” Eliyle elbiseme işaret etti. “Bu hâlinle oğlanın ilgisini çekmekte zorluk yaşayacağını sanmıyorum. Öfkene rağmen aklı başında olabileceğini biliyorum.”

O kadar şaşırdım ki ne diyeceğimi bilemedim. Bu fikir utanç vericiydi. Aşağılayıcıydı.

Boynumdan yukarı çıkan ısı geçtiği yeri dağladı. Henrik beni aile işine dahil etmek istediğini söylediğinde böyle bir şey beklememiştim. Hatta Nimsmire’dan ayrılmak için sabırsızlanmamın tek sebebi buydu.

Yanımda Ezra taş gibi duruyordu. Henrik’i fırtınalı gözlerle izlerken çenesindeki kas seğirdi.

Henrik konuşmanın bittiğini ifade eder gibi ellerini birleştirdi ama o hole giderken, ben olduğum yere çakılıp kaldım. Ezra da kımıldamadı, omuz omza orada durup tek kelime etmeden ateşe

baktık, en sonunda elini kaldırıp kravatını kurcaladı. Sateni öylesi-
ne sert çekti ki yırtılacak gibi göründü.

“Kes şunu,” diye çıkıştım ve ona doğru dönüp elini ittim.

Ezra elimi uzatıp kravatın ucunu çekince irkildi ve geri çekil-
meye çalışınca onu olması gerekenden biraz daha sertçe kendime
doğru çektim. Kesik kesik soluyordum. Elbisenin yapısı sebebiyle
kaburgalarım baskı altındaydı ve dudaklarımın titremesine engel
olmak için onları ısırarak zorunda kaldım. Kızgındım. Kendimden
utanıyordum. Mahcuptum.

Kötü bağlanmış kravatı çözüp tecrübeli ellerle baştan başlar-
ken, Ezra yüzüme baktı. Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için de-
rin ve ölçülü bir nefes aldım. Sariah istediği için bu şekilde yüzler-
ce kravat bağlamıştım. Beni kocamı giydirmem için eğitiyordu ve
yaşlı bir kadının hayali olduğu için uyumlu davranıyordum. Nasıl
olsa Bastian’a geldiğimde bu tür şeyler sona erecekti. Ama işte
buradaydım ve tasmamdan tutulmuş, bir müzayede platformuna
doğru götürülüyordum. Yine.

“Bundan haberin var mıydı?” Sesimi yükseltmemeye özen gös-
terdim.

Vereceği yanıttan korkuyordum. Bunu önemsemek daha kor-
kutucuydu.

Bu kez gözlerini benden ayırmadı. “Hayır.” Tok bir sesle konu-
ştı.

Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım ve parlak sateni parma-
ğıma dolayıp ucunu düğümün içinden çektim. Bir damla gözyaşı
dökmektense kendimi ateşe atmayı tercih ederdim.

İşim bitince düğümü düzeltmek için parmaklarımı Ezra’nın
düğümlediği yakasının içine soktum. Ama eklemlerim boynunun
boşluğuna değince ellerim durdu ve parmaklarımın tersinin ya-
vaşça teninde gezinmesine izin verdim. Olması gerekenden daha
yavaş.

Ezra yutkundu, gömleğinin altında göğsü yükselip alçaldı. Ona

bakmaya cesaret edemedim. Ellerimin gömleğinden kaymasına izin verip ceketinin omuzlarını silkeleyerek kendimi toparladım.

Holün ucunda dış kapı açıldı ve şöminedeki alevler şiddetle hareket edip Ezra'nın yüzünü aydınlattı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından bir adım geri çekildi ve bu kez onu durdurmadım. Topuklarının üzerinde dönüp yaralı ellerini ceplerine soktu, kapının boş girişinde durdum ve eteklerimin üzerinde parmaklarımı birbirlerine o kadar sıkı kenetledim ki kemiklerimin kırılacağını sandım.

Kapıyı açık tutup basamaklardan inerken, Henrik sokakta bekliyordu. Tartışmanın anlamı yoktu. Bir planı vardı ve onu uygulayacaktı. Bu gece Bryn Roth'dum. Henrik'in sevimli, görgülü yeğeni, saatçinin oğlu için uygun bir eş olacaktı. Yarın kendimi o mezardan çıkarmak zorundaydım.

ON ALTI

Saatçinin kapısının üzerinde yıldızlardan oluşan bir çemberin içinde altın bir tokmak vardı.

Henrik kapıyı dört kez tıkladırken sakinleştirici, derin bir nefes aldım. Omuzlarımı geriye atınca bir alt basamakta duran Ezra'nın sıcaklığını beklenmedik biçimde yakın buldum. Henrik kapı açıldığında ortada olmamı istiyordu, en zarif gülümsememi takınırken midemin ekşidiğini hissettim.

Ezra, Aşağı Vale'dan Tüccar Bölgesi'ne yürüdüğümüz yol boyunca konuşmamıştı. Henrik ezberlemem için Simon ve oğlu hakkında bana bilgi verirken temposunu bozmadan bizi takip etmişti. Islak kaldırım taşlarının parıltısını izleyip pelerininin altında kollarımı etrafıma dolarken onu dinliyormuş gibi yaptım.

Henrik kollarını düzleştirip manşetlerini yerine oturttu ve ben de ceketinin eteğini düzelttim. Artık gergin görünmüyordu. Yüzündeki heyecan tüm duruşunu değiştiriyordu.

Henrik sıkı bir denetim altında bulundurduğu camdan bir dünyada yaşıyordu. Her zaman ilerisini düşünüp farklı senaryolara hazırlanırdı ve bu sık sık şaşırmasına engel olurdu. Şimdi bile

kapının açılmasını beklerken sakın ve kendine hâkimdi, hepimize ve işine hükmeden demir yumruklu aile reisinden eser yoktu. Simon'ın kandırılıp kandırılmayacağım öğrenmek üzereydik.

Kapı açıldı ve şık siyah yelekli bir hizmetkâr bizi içeri almak için geri çekildi.

Adamın arkasında ellerini birleştirmiş bir şekilde bekleyen Simon, bana içtenlikle gülümsedi. Ona baktığımda Murrow'un bahsettiği Kuzey Ucu katiline dair en ufak bir belirti göremiyordum.

"Henrik." Kibarca gülümseyerek dayımı karşılayıp elini sıkmak için öne çıktı. "Davetimi kabul etmenize çok sevindim. Lütfen içeri buyurun." İçeri doğru geçmemizi işaret edince eşikten geçmek için eteklerimi yukarı kaldırdım.

Mermer zemin öylesine parlatılmıştı ki ışık yerden durgun bir su gibi yansıyor ve oymalı tırabzanı olan ahşap merdiven tepemizde dönerek yükseliyordu. Ev güzeldi, bir lonca üyesine yakışırdı ama Ezra etkilenmiş görünmüyordu. Abartılı girişe doğru düzgün bakmadan içeri girdi.

"Yeğenimle zaten tanışıyorsun," dedi Henrik, beni takdim eder gibi geri çekilerek. Beni saatçinin dükkânına gönderen oydu ve adamın oğluyla beni evlendirmeyi o zaman düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Tanıştık." Simon başıyla onayladı.

"Halamla birlikte yaşadığı Nimsmire'dan yeni döndü," dedi Henrik. "Sariah'yı hatırlarsın."

Sariah'nın adı geçer geçmez kısa ama hissedilir bir duraksama oldu, Simon'ın yüzündeki belli belirsiz değişim dikkatimden kaçmadı ama çok geçmeden tuhaf ifade mum ışığında değişti.

"Elbette." Elime uzanınca, parmaklarımı avucuna koyup başımı hafifçe eğerek selam verdim. "Seni tekrar görmek çok güzel, Bryn. Saatini teslim aldığını ve hoşuna gittiğini umuyorum?"

"Teslim aldım." Nezaketle gülümsedim. "O kadar güzel bir parça ki bu elbisenin bir cebi olsaydı, onu şu anda yanımda taşıyor olurum."

Simon güldü. "Onu taktığını görmek için sabırsızlanıyorum." Henrik'e baktı. "Eşsiz bir zevki var."

"Kesinlikle," diye Henrik ona katıldı.

"Kuyumcuyla olan korkunç meseleyi duydum," dedi Simon kısık bir sesle, gözlerini yanağında gezdirerek. Beni incelerken yüzüm yandı. Fark edilmemesi için morluktan kalan son izleri kapatmaya çalışmışım ama dikkatle bakıldığında hâlâ görülebiliyordu.

"Evet. Çok talihsiz bir olay." Henrik dilini damağında şaklattı. "Ama Arthur'un bir centilmen gibi iş yapmadığını söylememe gerek yok."

Simon homurdanarak karşılık verdi.

"Ezra'yı da tanıyorsun," diye devam etti Henrik.

"Elbette, tanıyorum. Nasılsın, evlat?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Ezra, Simon'ı tanıdığından bahsetmemişti.

"İyiyim," diye Ezra kibarca yanıtladı. O da uyumlu davranıyordu ama duruşunda bir katılık vardı. Tedirgindi.

"Asla uzun cümleler kurmaz, değil mi?" Simon takıldı.

Henrik güldü. "Hayır, kurmaz."

Ezra yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ikisine bakış atarken eğleniyor gibi görünmüyordu.

"Pekâlâ, içeri geçelim mi?" Simon yanıt beklemeden arkasını dönüp ahşap panelli koridordan geçirdi bizi.

Geçtiğimiz kapıları inceledim, bronz tokmaklı iki kapıya ulaştınca, Henrik o tarafa doğru hafifçe elini kaldırdı.

Çalışma odası. Onu zihnimde işaretledim. Akşam yemeği bittiğinde oraya girmenin bir yolunu bulmalıydım.

Karşımızdaki oda ateşin ışığıyla parlıyordu ve biz içeri girerken ışık koridora taşıyordu. Dikdörtgen salonun her iki tarafında kocaman iki şömine vardı ve duvar kâğıdı altın bir tonla ışıldıyordu. Şık mobilyalar ve her köşeye yerleştirilmiş gümüş aksesuarlar parlıyordu, elde örülmüş halı ayakkabılarımın altında yumuşacıktı.

Henrik, Simon'ın toplumun basamaklarını tırmandığını söylerken abartmamıştı. Bu ev Nimsmire'da gördüğüm evler kadar güzeldi.

Odanın diğer ucundaki ateşin etrafında bir grup adam toplanmıştı, biz içeri girerken sohbetleri bölündü. Simon'ın onları tekrar fikir edinmeleri için davet ettiğinden şüphelendim. Loncadan destek görmediği ve sergide oy alacağına inanmadığı sürece Rothlara destek vermeyi kabul etmeyecekti. Bu gece bir grup seyirci için performans gösterecektik.

Simon boğazını temizledi. "Size Henrik Roth, yeğeni Bryn Roth ve kuyumcusu Ezra Finch'i takdim etmek istiyorum."

Gözlerimi Ezra'ya çevirdim. *Finch**. Daha önce kimsenin soyadını söylediğini duymamıştım ve sormak aklıma gelmemişti. Her şeyi bir anda anlarken, elimi kulaklarımdan sallanan küpelerden birine götürdüm. Kuşlar – onlar ispinozdu.

"Çok güzeller." Sarı saçlı yana taralı adam bana doğru yaklaşıp gözlerini kısarak küpeleri inceledi.

"Ezra'nın eserleri," dedi Henrik gururla.

Ona doğru döndüler ama yine de Ezra bir şey söylemedi. İlgi görmekten hoşlanmamış gibi duvarın dibinde durdu.

"Sizi temin ederim ki iletişim kurma konusundaki beceriksizliğini yeteneği fazlasıyla telafi ediyor." Şeytani bir şekilde sırtan Henrik'in bıyıkları kıvrıldı.

Adamlar gülerken sesleri sıcak odayı doldurdu ve suratımı ekşiterek hafifçe geri çekildim.

"Bence sohbet etmenin birinin kişiliğini değerlendirmek için yeterli olmadığı konusunda hepimiz hemfikir olabiliriz," dedim Henrik'e bakarak. Hâlâ gülümsüyordum ama kahkahalar yavaşça yok oldu.

Henrik'in gözlerinin içine bakarken, bocalayan sırtışımdan neyi kastettiğimi anladığını görebiliyordum. Bu odada herkesten daha çok güç sahibiydim ve bunu kullanmaktan çekinmeyecektim. Simon'ı cebine atmak için beni kullanmak istiyorsa kullanabilirdi.

* (İng.) İspinoz. —çn

Ezra'yı ve işini sergileyerek kuyumcusunu da kullanıyordu. Ama onunla dalga geçmesine izin vermeyecektim.

"Çok doğru." Henrik boğazını temizledi.

Sarışın adam bana gülümsedi. "Aramızda bir leydinin olması hoş bir değişiklik."

"Katılıyorum," dedi Simon. "Medeni olmamızı sağlar."

Diğerleri çıkışmamdan hoşlanmış görünüyordlardı ama Henrik beni süzerken gözlerinde şüpheli bir ifade belirdi. Bakışlarını Ezra'ya ve sonra bana çevirip gözlerini kıstı.

"Eserlerini çok iyi biliyorum," dedi adamlardan biri, elini Ezra'ya uzatarak. "Bastian'da şimdiye kadar seni bilmeyen bir tüccar olduğunu sanmıyorum."

Ezra adamın elini sıkıp başıyla takdir etti.

Teknik olarak Henrik'in Bastian'da satılacak bir parça üretmesi gerekiyordu. Ticareti Dar Boğaz'daki Ceros'la sınırlıydı. Ama anlaşılan kuyumcusu hakkında haberler yayılmıştı.

Simon parmaklarını şaklatınca, işlemeli küçük kadehlerin olduğu gümüş tepsi taşıyan bir kadın yanımda belirdi. Henrik birini alıp bana verdi ve Simon'ın sırtı dönükken bana soğuk bir bakış attı. Rolünü çok iyi oynuyor, ona söylediğim her şeyi hatırlamaya özen gösteriyordu ama haddini bildirmemden hoşlanmamıştı. Her an köpekdişlerini çıkarıp beni ısıracaktı gibi görünüyordu.

"Henrik, Peter'la tanışmanı istiyorum." Simon şömineye doğru geçmesi için onu yönlendirdi ve öne doğru çıkarken Henrik'in gülümsemesi dudaklarına geri döndü.

Değer biçme başlamıştı. Bizi tartıyorlardı.

Henrik sohbete dalarken bir adım geri çekildim ve kendimi Ezra'nın yanında dururken buldum. Elinde bir kadeh köpüklü şarap vardı ve şaşırtıcı bir şekilde ortama yabancı görünmüyordu.

"Bunu sakın yapma," dedi ağzının içinde.

"Neyi?"

İçkisinden bir yudum aldı. "Ne olduğunu biliyorsun. Beni korumana ihtiyacım yok."

Kadehimi dudaklarıma götürüp ateşe baktım. Korunmaya ihtiyacı olmadığını biliyordum ama Ezra hakkında konuşurken Henrik'in gözlerindeki ifadeden hoşlanmadım. Belki de evden ayrılmadan önce Henrik'in söylediği şeyler yüzünden kızgındım. Ama sadece bu değildi. O anda içimden Ezra'yı şiddetle korumak gelmişti.

Oda genç bir adam kapıdan içeri girerken değişip sessizleşti.

"Ahl" dedi Simon. "Coen."

Adamlar kenara çekildiler ve Simon'ın oğlunu gördüm. Yakışıklı ve zayıftı, kocaman mavi gözleri ve yüzünden geriye doğru taranıp bir kulağının arkasına soktuğu açık kahverengi saçları vardı.

Boğazımda yakıcı bir his bırakan üç gergin yudumla köpüklü şarabı içtim.

Simon başıyla bana işaret edip oğlunu odanın öteki tarafından yönlendirdi. Kadehimle oynamamak için kendimi zor tuttum. "Coen, bu Bryn."

Coen, karşımda durup değer biçer gibi beni baştan aşağı süzdü. Yüz göz üzerimdeymiş gibi hissettim. "Tanıştığımıza memnun oldum." Elini aramıza doğru uzatırken dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Coen'in elini tuttum. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedim sesimin titrememesine özen göstererek.

Beklediğim gibi biri değildi. Henrik birbirimiz için iyi birer eş olacağımızı söylediğinde, Henrik'in işine yatırım yapacak kadar parası olan yaşlı bir adam hayal etmişim. Ama Coen benden en fazla birkaç yaş büyük olabilirdi.

"Ezra'yı hatırlıyor olmalısın," dedi Henrik.

Arkamda durdu, omuzları ceketinin içinde öylesine dikti ki diğerlerini patlatabilirmiş gibi görünüyordu. "Elbette." Coen, daha sonra Ezra'ya elini uzattı.

Ezra tereddüt ettikten sonra pes edip genç adamın elini sıktı.

Dişlerimi sıkmaktan çenem sızlıyordu. Ezra oldukça rahatsız görünüyordu, zoraki bir gülümseme takınmaya bile gerek görme-

mişti. Burada olmak istemiyordu ama yüreğimin derinliklerinde, burada olduğu için minnettardım.

“Coen, Bryn’e eşlik eder misin?” Henrik düşüncelerimi böldü ve adamların çoktan yemek odasına doğru hareket ettiklerini fark ettim.

“Benim için bir zevk olur,” diye yanıtladı Coen, girebilmem için kolunu kaldırarak.

Ezra’nın önümüzde kemerli girişte gözden kaybolduğunu gördüm ve o gider gitmez Coen’e zoraki bir şekilde tekrar gülümse dim.

Henrik sohbete dalmıştı, samimi tavırları bu tür bir ortamda işe yarar bir beceriydi. Ama dikkatinin hâlâ üzerimde olduğunu görebiliyordum. Geleceğe yatırım yapıyordu.

Mesele Coen’in ilgisini çekmekten fazlasıydı. Dayım torpiliyle arasında kan bağı olmasını istiyordu. Tüm parçaları yerlerine yerleştirmişti ve zamanla hepsini istediği gibi hareket ettirecekti.

ON YEDİ

Eve dönmek gibiydi.

Simon'ın abartılı akşam yemeği masası kurulmuştu ve kristal avizelerde titreyen mumların altında bir dizi hizmetkâr misafirlerle ilgileniyordu. Mumların ateşi dans ederek duvarlara kırık renkler vuruyordu ve sandalyelerin etrafında toplanırken gürleyen seslerle odanın sıcaklığı artıyordu.

Coen sandalyemi çekip oturmamı beklerken, Rothların evinde kimsenin sandalyemi tutmaya tenezzül etmediği ilk gecemi hatırlayıp gülmemek için kendimi zor tuttum. Nimsmire'da görerek büyüdüğüm gelenekler bu evin her yerindeydi ve benim için tanıdıktı. Güvenliydi. Ama bana büyük teyzemin çatısının altında her zaman hissettiğim kapana kısılmışlık hissini hatırlatıyordu. O âna kadar Bastian'a geldiğimden beri böyle hissetmediğimi fark etmemiştim. En azından bu geceye kadar.

"Ceros'taki ticaretinin gelişimi hakkında çok iyi şeyler duydum." Simon sırtını sandalyesine yaslayıp sohbeti Henrik'e yönlendirdi.

Henrik kendisine gösterilen ilgi karşısında rahat görünüyordu

ama bu midemin düğümlemesine sebep oldu. Masadaki diğer adamlar ona dikkatle baktıkça, Henrik'in aptalca bir şey yapması ya da söylemesinden daha çok endişelendim. "Bunu duyduğuma sevindim. Bastian'da da aynı gelişimi göstereceğimden hiç şüphem yok."

Suratımı ekşittim. Fazla cüretliydi. Gelişigüzel iş konuşması için fazla iddialı bir yanıtı ama Simon hatasını bağışlamış gibi görünüyordu. "Holland'la işimiz zordu. Sanırım kadının ardında bıraktığı boşluğu doldurmanın iyi bir fikir olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Ama Holland'ın tüccar yüzüğü için birden fazla aday olacak." Diğer adamlara bir bakış atması dikkatimden kaçmadı. Bu adamlar para kaybetmemek için kendilerini korumak isteyeceklerdi ve eğer Simon desteğini sunacaksa, bu onlara fayda sağlayacak biri olacaktı.

Hizmetkâr tabağının yanındaki kadehini doldururken, Henrik başıyla onayladı. Etrafına özgüven saçıyordu. "O mücevherler sergi için hazırladığımız koleksiyonun sadece küçük bir bölümü."

"Şimdiden bir koleksiyon üzerinde çalışıyorsunuz." Simon sırtıttı. "Kendinden çok emin olmalısın."

Sözlerinde bir kötülük arasam da bulamadım. Simon, Henrik'in küstahlığından hoşlanmış görünüyordu.

Dayım omuzlarını silkti. "Ezra'nın yeteneği her geçen yıl gelişiyor. Önünde parlak bir gelecek var."

"Çok şanslısın," diye karşılık verdi Simon kadehini kaldırarak. Bu kez bir hakaret sezdim ama ne olduğunu anlayamadım.

Coen, yanımda bana doğru eğilince sohbete odaklanamadım. "Babam Bastian'a yeni geldiğini söyledi." Babasının gür sesi yüzünden onu zar zor duyabiliyordum.

"Evet, yeni geldim," diye gülümseyerek yanıtladım. "Nims-mire'da büyük teyzemin yanında büyüdüm."

"Bildiğim kadarıyla Bastian'da yetiştirilmemiş tek Roth sensin."

Haklıydı. Kuzey Ucu'nda büyüdüyse ve Henrik ve Simon bir zamanlar aynı çevrelerde gezindilerse bunu bilirdi. Ama soyadımı

bu kadar rahatça kullanması bana cesurca geldi. Sesinde en ufak bir kınama olmaması hoşuma gitti. Coen de babası gibi içtendi.

Benimle konuşurken direkt yüzüme bakıyordu ve bir yandan içimi rahatlatırken öte yandan da gardımı almama sebep oluyordu. "Burası hoşuna gitti mi?"

"Çok... büyük. Alışık olduğumdan daha büyük."

Hizmetkâr bize ulaşınca, Coen sessizleşip kadının içkisini tazelemesini bekledikten sonra sözlerine devam etti. "Neden Nims-mire'da kalmadın?"

Kadehimi alıp önümde tuttum. "Aile işimiz burada. Dayımın bana ihtiyacı vardı."

Yanıtım Coen'in hoşuna gitti. Tek kaşını kaldırıp başıyla onayladı. "Aile en kalıcı mirastır, değil mi?" Bunu öylesine inanarak söyledi ki başımı kaldırıp ona baktım.

Ev ve gelenekler tanıdık olabilirdi ama bu saatçi ve oğlu, tanıdığım iyi yetiştirilmiş adamlardan değillerdi. Dürüst ve meselenin özüne inen insanlardı ve onlardan hoşlanmama engel olamadım. Henrik'in onların arasında iyi bir yere gelebileceğini düşündüm.

Coen, babasından bahsedip Kuzey Ucu'nda işlerini nasıl kurduğunu anlattı. Simon'a saygı duyduğu aşikârdı. Hatta onu seviyordu. Bu düşünce Henrik'in buraya geliş amacından ve bu işteki payımdan pişman olmama sebep oldu. Fakat amcamın yüzüğünden daha fazlası vardı. Eğer evlendirilmekten kurtulup kendi işimi kurmak istiyorsam, vicdanımın sesini dinleme lüksüne sahip değildim.

Masanın ucunda, Henrik'in tam karşısında oturan Ezra, nazikçe sülününü kesip küçük lokmalar aldı. Ortama uygun olmayan tek kişi oydu, adamların sorularına tek kelimelik yanıtlar veriyordu ve dirseklerini masaya koymak üzereyken kendisini her yakaladığımda kaskatı kesiliyordu. Perişan görünüyordu ve ona neredeyse acıdım. Ama asıl endişe verici şey ona bakmaktan kendimi alamamamdı. Her birkaç dakikada bir gözlerim ona kayıyordu ve Ezra farkında değilmiş gibi yapsa da farkındaydı. Gözlerimi ona

her diktiğimde omuzlarını geriye atıyor ya da gergin bir şekilde elini saçında gezdiriyordu. İlk servisin sonuna doğru saçları gözlerine girmeye başladı.

Kalabalığın sesi yükselmeye başladı ve tüccarlar ona odaklandılar. Son eserleri hakkında sorular sordular, elmas broşlar için bir dizi karmaşık kalıp döktüğünü duymuşlardı. Ezra kibarlığını bozmadı ama sohbet etmekle hiç ilgilenmediği belliydi ve Henrik her geçen dakika fark edilir biçimde hayal kırıklığına uğruyordu. Ezra rolünü oynamıyordu ve burada işimiz bitince Henrik'in nasıl bir tepki vereceğini düşünürken suratımı ekşittim.

"Çok ilginç bir adam, değil mi?" dedi Coen birdenbire, beni Ezra'ya bakarken yakaladığını fark ettim.

Bakışlarımı aşağı çevirip tabağımdaki kızarmış patatesle oynadım. "Tanıştığınızı bilmiyordum."

"Evet, yıllardır tanışıyoruz. Babamın atölyesinde büyüdü."

Çatalım tabağıma çizdi. "Simon'ın yanında mı çalışıyordu?"

Coen başıyla onayladı. "Dökümcülüğü bizim demirhanemizde öğrendi. On iki ya da on üç yaşına kadar orada çıraklık yaptı."

Ezra ve Simon arasında bir geçmiş olduğunu anlamıştım ama bu bir sır gibi duruyordu. "Henrik'le çalışmaya nasıl başladı?" diye sordum hiç düşünmeden. Merakımı fazla gösteriyordum ama kendime engel olamadım. Ezra hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Sorum Coen'in ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Beni süzdü, muhtemelen şimdiye kadar bunu neden öğrenmediğimi merak ediyordu. Yanlış bir davranıştı ve Coen'in dikkatinden kaçmadı. "Dayın kurnazlığı sayesinde babamı alt etti."

Simon'ın az önceki imalı sözü birdenbire anlam kazandı. O hikâyenin insanların yansıttığından daha fazlası vardı ve ben bundan başka bir açıklama duyamayacaktım. "Üzgünüm," dedim. "Simon iyi bir adama benziyor."

Coen masanın ucuna doğru bir bakış attı. "Öyledir. Çok mü-

tevazı bir şekilde başladık ama oldukça talihsiz yıldızlardan kendi kaderini yarattı.”

Gözlerinde gururlu bir ifade vardı. Mütevazı başlangıçtan söz ederek kartlarını açık oynamak isteyip istemediğini merak ettim. Henrik’in aklında bizi evlendirmek olduğunu biliyor olmalıydı. Hatta babası bile bu işin içinde olabilirdi.

“Bizim yıldızlarımızdan bahsetmeme gerek olduğunu sanmıyorum,” dedim.

Coen sırıttı. “Hayır, gerek yok. Bu şehirdeki herkes ailenin adını biliyor.” Biraz daha yaklaştı. “Ama sen bir Roth’a benzemiyorsun.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Bu yüzden mi yanıma oturmayı kabul ettin?”

Coen güldü. “Yanma oturmam söylendiği için oturdum. Ama buna sevindim.”

Neyi kastettiğini gizlemedi. Henrik, Coen’in dikkatini çekmekte zorlanmayacağını biliyordu ve haklı çıkmıştı. Belki de Tüccar Bölgesi’ndeki genç kadınlar gözlerini onunki gibi bir geçmişe sahip birine dikmemişlerdi. Ya da içindeki zanaatkâr güzel şeylerden hoşlanıyordu.

“Yakında, sanırım.” Henrik’in sesi aramızdaki büyüyü bozdu. “Çayevi uzun zamandır boş duruyor. Vakti geldi.”

Gözlerimi masaya çevirdim. Henrik sandalyesinde rahat görünüyordu, söylediğim gibi bir iki lokma dışında tabağı boştu. Emir alabiliyordu demek ki.

“Birkaç hafta içinde onu açmayı düşünüyorum.”

Yüzümdeki öfkeli bakışı hissedebiliyordum, göğsümde çıkardığı fırtınaya ben bile şaşırmıştım.

“Lonca konusunda şansını açabilir,” dedi Simon. “Bastian’daki her tüccar çay içer.”

Bakışlarımı kaçırmaya özen gösterip kadehimden derin bir yudum aldım. Henrik çayevini açacaktı. Annemin çayevini. Bunun beni neden şaşırttığını ya da neden bu kadar kızdırdığını bilmi-

yordum. Ne de olsa bunu ona ben teklif etmiştim. Ama fikrimi ona söylediğimde beni umursamamıştı ve şimdi kendine pay çıkarıyordu.

“Sen iyi misin?” Coen tavrımdaki değişikliği fark edince kaşlarını çatı.

“İyiyim.” Masaya göz gezdirdim. Ezra yemek başladığından beri ilk kez bana bakıyordu. O da fark etmişti.

“Yeni bir işle meşgul olduğumu duydum,” dedi Henrik. “*Serpent*.”

Yemeğimden bir lokma daha alıp dinledim. *Serpent*, Ezra’nın ve dayılarımın bahsettiği gemiydi.

Simon kendini beğenmiş bir ifadeyle sandalyesine yaslandı. “Ah, evet. O sözleşmeyi Violet Blake yapacaktı ama bildiğin gibi buna izin veremezdik.”

“Kesinlikle,” diye Henrik ona katıldı.

İsmi tanıyınca Coen’e doğru eğilip sesimi alçalttım. “Violet Blake kim?”

Şaka yapıyormuşum gibi gülümsedi. “Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

“Bastian’da yükselişte olan bir değerli taş tüccarı. Bu şehirdeki tüm para onun işine akıyor ve bu yüzden diğer tüccarların hoşuna gitmemeye başladı. O sözleşmeyi yapsaydı, loncanın üyelerinden daha fazla güce sahip olacaktı. Ama babam ondan daha fazla fiyat verdi.”

“Anlıyorum.” Loncalar, müttefiklik ve rekabet arasında bocalayan bir dengeyle işlerini yürütürlerdi.

“Bu iyi bir şey. İnsanların babamla ters düşmemeyi öğrenmeleri gerekir.” Coen bunu neşesizce söyledi ama Murrow’ın Simon’la ilgili söyledikleri aklıma geldi. Kuzenime göre, Simon’a ters düşenler kendilerini rıhtımda süzülürken buluyorlardı.

Adamlardan biri Coen’e bir soru sorup dikkatini çekince çatalımı bıraktım. Masadakiler yemeklerini yemeye devam ederlerken çalışma odasına gidip döneceksem harekete geçmeliydim. Hemen.

Köpüklü şarap kadehimi kavrayıp içindeki içkiyi döndürdüm ve onu hafifçe eğip masanın kenarını süzdüm.

“Ah!” İçkiyi kendime doğru devirip kucağıma dökülmesini izlerken nefesimi tuttum.

Coen sandalyesinden fırlayıp bana peçetesini verdi, onu alıp sıvıyı emmesi için şifona bastırdım. “İşte.” Bana doğru uzandı ama ayağa kalkıp ondan uzaklaştım.

“Çok üzgünüm,” diye haykırp lekeleri silmeye çalıştım.

“Kit.” Coen, bir hizmetkârı yanına çağırdı ama elimi kaldırıp bana doğru acele eden kadını durdurdum.

“Beni merak etmeyin.”

“Ama elbiseniz,” dedi kız. “Yardım etmeme izin verin, hanımefendi.”

“Sadece biraz köpüklü şarap.” Güldüm. “Bana lavaboyu gösterir misiniz? Biraz kendimi temizlemem gerekiyor.”

Eteklerimi tutup hizmetkârın peşinden dışarı çıkarken, Henrik neşeyle beni izledi. Kadın beni geldiğimiz yoldan salona doğru götürdü ve çalışma odasının kapılarını görünce rahat bir nefes verdim.

“İşte burası.” Lavabonun girişinde durdu. “Yardıma ihtiyacınız olmadığından emin misiniz? Seve seve...”

“Eminim.” Onu elimle uzaklaştırdım. “Sadece sakarlık ettim. Teşekkür ederim.”

Hizmetkâr isteksizce başıyla beni selamlayıp yemek odasına dönünce, lavabonun kapısını ardına kadar açıp işitilebilir bir gıcırıtıyla kapanmasına izin verdim.

Ayak sesi duymayınca koridorda sessizce ilerledim. Çalışma odasının kapısı kapalıydı ama tokmağı rahatlıkla çevirip çıt çıkarmadan içeri girdim.

Küçük oda kapkaranlıktı, şömine soğuktu ama dolunay pence-reyi hafif bir ışıkla dolduruyordu. Hiç vakit kaybetmeden saçım-daki fazladan iki firketeyi çıkarıp eteklerim hışırdayarak masanın

etrafını dolaştım. Püsküllü deri sandalyeye oturup parmağımın ucuyla kilidin ağzını bulduktan sonra firketeleri içine soktum.

Nefesimi duyabiliyordum, nabzım zonkluyordu. Kilidin içindeki firketeler Henrik'in kasasındakiler kadar çevik değillerdi. İlk denememde yerlerine oturmayı reddettiler.

Tekrar denedim. Firketeleri hareket ettirirken uçları çentikleri sıyırdı ve ilk firketenin yükseldiğini hissedince nefesimi verip bir sonrakine geçtim. Teker teker tıkırdadılar ve altdudağımı ısırarak nihayet firketeleri çevirip kilidi açtım.

Bronz mandal aniden açıldı, bir hesap defteri bulmak için çekmeceyi yokladım. İçindeki kâğıtları ya da mührü hareket ettirmeye özen gösterdim, küçük ellerim çekmecenin içinde nazikçe hareket etti. Ama bir defter yoktu.

Ellerimi kucağıma indirip etrafıma baktım ve en sonunda duvarda kapalı bir dosya dolabı gördüm. O da kilitliydi. Ama bu farklıydı. Yuvarlaktı, daha büyük bir anahtar yuvası vardı ve mandalı daha ayrıntılı görünüyordu.

Çekmeceyi yavaşça kapatıp kilitledim ve sandalyeyi eskisi gibi yerleştirip odanın öteki tarafına geçtim. Anahtar deliğine bir firkete sokup kilidi yokladım. Diğerine benziyordu ama bunda daha fazla çentik, hareket ettirmem gereken daha fazla mekanizma vardı. Boğazımdaki sızıyı yutkunup nefesimi düzenlemeye çalıştım. Ellerim terden ıslanmış ve titriyordu.

Firketeleri anahtar deliğine sokar sokmaz işe koyuldum, tenimde soğuk bir ter tabakası belirirken derin bir nefes alıp aynı hızda vermeye çalıştım. Hizmetkâr her an beni kontrole gelebilirdi. Kapı açılırsa yaptığım şeyi gizlememin yolu yoktu.

Ezra'nın söylediği gibi gözlerimi kapatıp gerçek bir tempo olmadan firketelerle kilidi kurcaladım. Belki de titreyen ellerimin bir mucizesiydi, kilit nihayet açılınca gözlerimi de açtım ve sessizce haykırdım.

Dolabın kapağını açar açmaz elimi içeri uzanıp Henrik'in yanından hiç ayırmadığı defterin boyutunda deri ciltli bir defter

bulana kadar kâğıtları karıştırdım. Onu çıkarıp ay ışığına doğru tuttum, sayfaları çevirip mümkün olduğunca hızla okudum. Sol sütunda ismi görünce donup kaldım. Aynı elyazısıyla tekrarlanıp duruyordu.

Holland.

İçime bir sessizlik çöktü ve hemen defteri kapatıp yerine koydum. Henrik artık ihtiyacı olan her şeye sahipti. Simon'dan yakında gelecek destek, ona karşı kullanabileceği bir silah, loncayı etkilemek için bir kuyumcu ve pazarlık kozu olarak kullanabileceği bir yeğen.

Yavaşça dolabı kapatıp kilitlenmesine izin verdikten sonra firketeleri saçıma taktım. Dayım ne yaptığını biliyordu. Loncaya giden yolu ustalıkla inşa etmişti. Ama artık benim de elimde bir koz vardı.

ON SEKİZ

Sehir soğumuştı ve karanlık sokakta ilerlerken üşüdüğüm için pelerinimi etrafıma doladım. Üçümüz binaların cephelerinde hareket eden gölgelerden ibarettik, Simon'ın evinden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemiştik. Henrik o kadar hızlı yürüyordu ki ona yetişmekte zorlanıyordum, Aşağı Vale'daki kemerli geçidi arkamızda bırakana kadar bekledikten sonra dayanamayıp sordu.

“Ee?” dedi temposunu bozmadan. “Onu bulabildin mi?”

Eteklerimi sıkıca kavradım, ayakkabılarımın sesi yankılanıyordu. Dayımın hiddetini üzerime çekmemin birçok yolu vardı. Birincisi akşam yemeğinden önce Ezra hakkındaki sözü için onu azarlamamdı. Tepkisini gördüğüm anda sonuçları olacağını anlamıştım ama ne zaman olacağından emin değildim. Diğer hesap defteriydi.

Gecenin geri kalanı boyunca Coen'i dinler gibi yaparken kelimeleri zihnimde tekrarlayıp durmuştum. Parçaları zihnimde birleştirirken, genç adamın sözleri zihnimin derinliklerinde bir uğultudan farksızdı. Kullanılmaktan hoşlanmıyordum ve evine adımımı attığım andan beri Henrik'in yaptığı buydu. Ama Hol-

land'la ilgili bilgi bana bir miktar güç vermişti – *Jasper*'dan indiğimden beri elime geçen ilk güçtü ve onu kullanacaktım.

“Orada değildi,” dedim.

Henrik olduğu yerde durup bana doğru döndü. “Ne?”

Duruşumu hiç bozmadım, parmaklarım göremeyeceği şekilde pelerininin etekleri altında büküldü. Gözlerini kısarak bana bakarken karanlığa minnettardım. “Defteri buldum ama Holland’ın adı geçmiyordu.”

Henrik bana baktı, aklından bir sürü şey geçtiği aşikârdı. Elini kaldırıp gür bıyığında gezdirdikten sonra gözlerini yere dikti. Onu böylesine şaşkın görmek hoşuma gitti. “Gözünden kaçırmış olmalısın,” dedi neredeyse kendi hâlinde.

“Birkaç kez kontrol ettim. Holland’la iş yapıyorsa, rakamları defterinde bulundurmuyor demektir.”

Henrik tepkisini kontrol etmek için elinden geleni yapıyordu ve bunun kimin yararına olduğundan emin değildim. Aramıza uzun bir sessizlik çöktü ama kalbim gümbürdüyordu. Şüpheyi bana bakacağını sandığım anda içini çekti.

“Kahretsin,” diye homurdandı. Ellerini beline koyarken nefesi soğukta buhar oluşturmuyordu. Yeniden formüle ediyordu. Karmaşık zihninin haritasında yeni bir plan bulmaya çalışıyordu.

“Üzgünüm,” dedim kısıp bir sesle, sesimin içten çıkmasına özen gösterdim. İlk kez avantaj bendeydi ve kıvrandığını izlemek güzeldi.

“Sorun değil. Bu gece iyi iş çıkardın.” Elini omzuma koyunca bir anlık şefkat gösterisi karşısında hazırlıksız yakalandım. Başımı kaldırıp ona bakmamı beklediğini anlayana dek eline baktım. Başımı kaldırıncaya yanağımın solan morluğa nazikçe dokundu. Hareketinde babacan bir koruyuculuk vardı.

“Göründüğümünden dayanıklıyım.”

“Biliyorum.” Bunu ciddiyle söyledi. Gözleri karanlıkta arkama odaklandı. “Bence işareti almasının vakti geldi.”

Arkamı dönünce Ezra’yı arkamızda buldum. Takım elbise-

si gece gibi karaydı, gömleğinin yakası ve manşetleri parlıyordu. Ama yüzü kemerli geçidin gölgesinde gizliydi.

“Yapılmasını istiyorum. Bu gece,” dedi Henrik.

Ezra başıyla onayladı.

Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken midemdeki düğüm geri döndü. Ouroboros’tan bahsediyordu. Her Roth’un taşıdığı dövmeden.

Bunun üzerine Henrik topuklarının üzerinde dönüp caddede önümüzde ilerledi. Ezra beni beklemeden onu takip etti. Rüzgâra karşı pelerinimin kapüşonunu indirdim ve kalp atışlarım nihayet yavaşlarken karanlıkta giderek küçülmelerini izledim. Bana inanmıştı. Sözüme güvenmişti. Ve artık bana, onayının en önemli mührünü, işareti vermeye hazırdı.

Kararı kesindi. Bunu hissedebiliyordum. Geri dönüşü olmayan bir noktaydı.

Eve vardığımızda, Murrow meyhanede ve Casimir de limandaydı. Açık kapıların önünden geçip Ezra’nın gözden kaybolduğu atölyeye giderken mutfak bile sessizdi. Henrik kendisini çoktan ateşin yandığı çalışma odasına kapatmıştı, muhtemelen Simon’ın desteğini açıklamadan önce avantaj elde etmenin yeni bir yolunu düşünüyordu.

Atölye önceki gece olduğundan daha soğuktı, demir ocağındaki korlar güçsüzce parlıyordu, Ezra’nın çalışma masasına bakınca narin yapraklara benzeyen incelikte biçimlendirilmiş gümüş parçaları gördüm.

Eserlerini incelememden hoşlanmamış gibi cila bezini üzerlerine attı ve raflarından birine gidip küçük ahşap bir kutu aldı.

“Bundan emin misin?” diye sordu.

Pelerinimi omuzlarımdan çözüp kollarıma düşmesine izin verdim. “Başka seçeneğim var mı?”

“Muhtemelen yok.”

Nabzım düzensiz atıyordu, gözlerimi dövmenin yapılacağı dirseğimin iç kısmına çevirdim. Küçüklüğümden beri Sariah’nın

dövmesine hayrandım ve sayısız kez kolumun iç kısmında o dövmenin olduğunu hayal etmiştim. Her zaman bir dönüm noktası olacak gibi gelmişti. Bir hak. Kendi soyumdan kimsenin olmadığı bir şehirde çocukken, bu düşünce yüreğimi coşturuyordu. Bir geleceğim bile yoktu. Ama burada Rothlarla inşa edebileceğim bir şey vardı. İnanmak istediğim buydu.

Bir bakıma Rothların işaretini taşıyacağım günü sabırsızlıkla beklemiştim. En azından o zaman kim olduğumu bilecektim.

“Tam olarak neyi değiştirecek?” diye düşüncemi yüksek sesle dile getirirken, elim Ouroboros’ların birazdan belireceği yerde gezindi.

Ezra kutuyu masaya bıraktı. “Bu şehirde koruma söz konusu olduğunda, bir cüzdan dolusu paradan sonra en iyi şey budur.”

Dalgın bir şekilde elimi uzatıp dudağımda hâlâ iyileşen yaraya dokundum. Henrik için ödeme almaya gittiğimde Arthur’un aradığı işaret oydu. Kolumda o dövme olsaydı, bana el sürmeye cesaret edemezdi. Sariah’nın bana elbiseler ve mücevherler hakkında her zaman söylediği şeylere rağmen, Rothlarm dövmesi sahip olduğum tek zırhtı.

“O hâlde evet. Eminim,” dedim elbisemin kolunun düğmelerini çözerken.

Ezra yanan bir mumu masaya bıraktıktan sonra kutuyu açtı. İçindeki malzemeler düzgünce dizilmişti – düz kısımları sivri uçlarına ters duran farklı boyutta birkaç iğne, bir şişe mürekkep ve kare şeklinde bir ahşap blok vardı.

Ezra aramıza temiz bir bez açtı ve sanki bunu binlerce kez yapmış gibi malzemeleri sırayla üzerine koydu. Ama yaralı, nasırlı ellerinin küçük fırçayı almasını izlerken huzursuzdum. Mürekkebin kapağını kaldırıp küçük fırçayı içine daldırır daldırmaz keskin bir koku yayıldı. Sonra tahta bloğu çevirip öteki tarafa oyulmuş Ouroboros’ları gözler önüne serdi. Güzel bir tür düğüm hâlinde birbirlerine dolanmış kuyruklarını yiyen iki ylandı. Bloğun kenarlarından kaçınarak siyah mürekkebi dikkatle şeklin üzerine sürdü

ve işi bitince onu tutup diğer elini uzattı. Parmaklarını açıp beni bekledi.

“Kolun.” Sessizlikte tok sesi sert çıktı.

Bir süre tereddüt ettikten sonra kolumu açık eline koydum ve Ezra parmaklarını bileğimin üzerine dolarken çenesinin kasılmasını izledim. Kolumu yana çevirirken tutuşu sertleşti ve eklemlerim masanın üzerine yaslanınca Ezra bloğu kolumun üzerine yaklaştırdı ve gözlerini kısarak onu tenime bastırdı. Onu sağa sola doğru hareket ettirdi, bloğu kaldırdığında geride kusursuz siyah bir damga kaldı.

“Kımıldama,” dedi ve acele etmeden bloğu temizledi.

Mürekkep kururken parladı, sonra bir iğne alıp bileğimi tuttu. Koluma doğru eğilip işareti incelerken, derin bir nefes alınca kokusunu da aldım. Karanfil ve sert siyah çay kokuyordu.

Başını kaldırmadan gözlerini bana dikti. “Rahatla.”

“Rahatım,” dedim umduğumdan sertçe. Ama Ezra o kadar yakındı ki nefesini tenimde hissedebiliyordum.

Bana imalı bir bakış attı. “Nabzını hissedebiliyorum.”

Kolumu kımıldatmamam için bileğime sıkıca bastırdığı başparmağına bakarken yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. Nefesimi tuttuğumu fark edince küçük bir nefes aldım ve aniden kolumu bıraktı.

“Ne yapıyorsun?”

Ezra yanıt vermeden çalışma masasının öteki tarafına yürüdü ve altındaki kasaların önünde çömeldi. Birkaç aleti eşeledikten sonra bir elinde koyu renk tıpalı bir şişe ve diğerinde küçük yeşil bir kadeh tutarak doğruldu. Kadehi yanıma koyup şişeyi açtı ve doldurdu. Çavdar viskisinin kokusu havaya yayıldı.

Bir şey söylemeden yerine oturdu ama ellerini kucağında birleştirmiş bekliyordu.

İçimi çekip kadehi aldım ve çavdar viskisini ağzıma döküp öksürmeden içmeyi başardım. Ama gözlerim doldu ve boğazım yandı.

Kadehi masaya koyunca Ezra onu tekrar doldurdu. Bardağı alıp çavdar viskisini tek dikişte içti.

Onu süzdüm. Rahatlaması gereken tek kişi ben değildim. Ezra tüm gece gergindi. Akşam yemeğinden önce çalışma odasında Henrik'le yaptığımız konuşmadan beri.

Kadehi masaya bırakıp iğneyi aldı. Mumun ateşinin üzerinde tutup yavaşça çevirirken iğne parladı. Bir kez daha sol eliyle bileğimi kavradı ama bu kez daha nazikti. Neredeyse aynı anda, çavdarın damarlarıma nüfuz ettiğini ve atölyenin soğukunda içimi ısıttığını hissettim.

“Birkaç dakika sızlar ama sonra zihnin alışır,” dedi.

Ezra iğneyi küçük mürekkep şişesine batırdı ve nereden başlayacağına karar veriyormuş gibi desenin üzerine yaklaştırdı. Kararını verdiği ânı görebiliyordum. Omuzlarını geriye atıp bileğimi sıkıca tuttu. İlk iğne batması tüm tüylerimi diken diken etti ve kolumu ondan çekme isteğime karşı koydum. Devam etmeden önce sabırla sakinleşmemi bekledi ve sonra iğnenin ucunu istikrarlı bir tempoyla tenime batırmaya başladı.

Batma hissi yavaşça yanmaya dönüşürken dişlerimi sıktım ve yumruğumu sıkmamaya çalıştım. Ezra fark etmemiş görünüyordu, işine o kadar dalmıştı ki birkaç dakika sonra neredeyse orada olduğumu unutmuştu.

Yüzünü inceledim, dudaklarının kenarlarına baktım. Keskin çenesi temiz tıraşlıydı, saç kulaklarının etrafında kusursuzca kesilmişti. Ellerini ve kollarını kaplayan yara izleri dışında bakımsız bir yanı yoktu.

“Onlar demir ocağında mı oldu?” diye sordum kısık bir sesle, gözlerimi kapatıp iğnenin acımasız batışını düşünmemeye çalıştım.

“Evet,” diye yanıtladı biraz daha yaklaşarak.

Bu kez bilerek kokusunu içime çektim. Kalbim hâlâ hızla atıyordu ama korktuğum iğne değildi. Bana dokunmasından hoşlandığımı bilmekti. Yakınımda olması hoşuma gidiyordu.

Ama Ezra bir mıknatıs olduğu kadar benim için bir sırdı. Aile ona saygı duyuyordu. Henrik ona tapıyordu. Murrow ona sadıktı. Ama asıl çözemediğim Ezra'nın ailenin yeni ufku ya da içindeki yerim hakkında ne düşündüğüydü.

Akşam yemeğinde masada tam karşısında oturduğum için her kaskatı kesildiğinde ya da bakışları bana doğru kaydığında bunu fark etmiştim. Bir erkeğin dikkatini çektiğimde bunu anlardım ama bu kez farklıydı. Ezra mesafesini korumaya özen göstermişti, tam gözlerinde bir pırıltı gördüğümü sandığımda, yerini orada yaşıyor gibi görünen boşluk almıştı.

"Coen eskiden Simon'm yanında çalıştığını söyledi," dedim merakımın benden uzaklaşmasına sebep olmamasını umarak.

Bu kez yanıt vermeden önce bekleyip iğneyi tekrar mürekkebe batırdı. "Onun yanında çalışıyordum."

Dirseğimin iç kısmında sıcak bir şey kaydı ve aşağı bakınca kolumun boşluğunda kan biriktiğini gördüm. Ezra bezi alıp kan lekesini iyice sildikten sonra tekrar çalışmaya başladı. Beyaz bezdeki kıpkırmızı lekeye baktım.

Haklıydı. Birkaç dakika sonra, acı geçmese de iğneyi tenime her batırdığında mideme ağrı girmiyordu ve canımı mümkün olduğunca yakmamaya çalıştığını anladığımda ellerinin altında gevşedim. Hareketleri kesin ve ölçülüydü, hızlı çalışıyordu.

"Peki, yolun nasıl buraya düştü?" diye sordum.

"Zar oyunu sayesinde."

"Zar mı?"

"Henrik, Üç Dul oyununda beni Simon'dan kazandı."

Parmaklarım avucumun içine doğru kıvrıldı ve kaburgalarımın arasında kalbimin olduğu yerde hafif bir yanma hissettim. Zar oyununda yeterince kaybettiğini söylediğinde kastettiği şey buydu.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordum daha kısık bir sesle.

Doğrulup iğneyi mürekkebe batırdı. "Sanırım, on iki. On bir?"

Bilmiyorum.” Dikkatini tenimden ayırmadan kanı silmeye devam etti.

Sorularımı rahatça yanıtlıyordu, aramızda alışık olduğumdan daha farklı bir hava vardı. Bir başka soru sorarak riske girmek istemedim.

Ezra tekrar çalışmaya başladı ve bu sefer pek fark etmedim. Tenim büyük ölçüde uyuşmuştu. Ezra sessizce çalışırken, mumun giderek küçülen alevini izledim, o kadar dikkatliydi ki sanki orada olduğumu yine unutmuş gibiydi. Demir ocağının başındayken olduğu gibi bir ifadesi vardı.

İşini bitirince doğrulup iğneyi masaya bıraktı, akan mürekkep ve kan tamamen geçene kadar kolumu sildi. Yanma hissine karşı suratımı ekşittim ama dövmeyle ışığa doğru çevirince gözlerim kocaman oldu. Karmakarışık kara bir leke gibi görünen şey damganın kusursuz bir kopyasıydı. Yılanlar kocaman gözleriyle bana bakıyorlardı.

“Bu...” dedim belirsiz bir sesle.

“Ne?” Ezra kaşlarını çatı.

Gülümsememin dudaklarımın kenarlarını kıvrıldığını hissederken omuzlarımı silktim. Ne söylemek istediğimden emin değildim. Kızaran tenimdeki yanma hissine rağmen, kolumda böyle bir dövmenin olması içimi rahatlatıyordu. Sanki geçen hafta sadece bir rüyaydı ve Bastian’da yeni yeni gözlerimi açıyordum.

Ouroboros sadece ailenin sembolü ya da beni onlara bağlayan bir şey değildi. Çok daha fazlasıydı. İçimde hissedebildiğim bir şeydi.

Ezra, bezi bırakıp kollarını masada birleştirdi. “Neden Henrik’e defter hakkında yalan söyledin?”

Dondum, vücudumdaki tüm kaslar gerildi. “Ne?”

“Yalan söyledin. Neden?” Ezra bekledi. Beni suçlar gibi konuşmadı ama gözlerindeki ifadeyi göremiyordum. Sakindi. Fazla sakin.

Yanıt vermeyince tahmin etti. “Suçluluk hissettin.”

Ağzım çarpıldı. Kelimeler dilimin ucundaydı. Nedense ona doğruyu söylemek istedim. Ama bunu yapacak cesareti kendimde bulamadım.

“Onu sevdin... saatçiyi,” diye tekrar tahmin yürüttü Ezra.

Bunu nasıl yapabiliyordu? Her zaman her şeyin aslını görebiliyordu.

“Peki saatçinin oğlu?” dedi.

Gözlerimi ona dikerken yüzüm kızardı.

Aldığı derin nefes ciğerlerinden serbest kaldı. Elini yüzüne götürüp avucuyla çenesini ovuşturdu. “Özür dilerim. Bunu sormam gerekirdi.”

“O hâlde neden sordun?” Dik dik ona baktım.

Söylemesine gerek yoktu. Sebebi akşam yemeğinden önce çalışma odasında yüzünde gördüğüm ifadede oldukça açıktı. Coen’le evlendirilmem fikrinden hoşlanmamıştı. Simon’ın evinde bizi yan yana görmekten de hoşlanmamıştı. Ama en korkutucu gerçek bundan hoşlanmadığını bilmenin içimi rahatlatmasıydı.

Masada duran eline baktım, gözlerim tenini kaplayan açık gümüşü yara izlerinde dolaştı. Çalışma odasında ona dokunduğum andan beri neredeyse her an Ezra’nın yankısını hissediyordum. Hiç düşünmeden elimi kaldırıp masada hareket ettirdim.

Ezra kıpırdamadan parmağımın ucuyla elindeki yara izlerini takip etmemi izledi. Elini çekmeyince parmaklarımı onunkilere kenetledim. Bir an için suskun duruşunda acılı bir ifade belirdi. Ellerimize bakarken bir anda yüzünde yüzlerce düşünce belirip kayboldu.

“Bryn.” Ezra yutkundu. “Henrik’in senin için planları var.” Dikkatle gözlerime baktı. “Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Umurumda değildi. O anda umurumda olan tek şey bana her baktığında tenimin alev almasıydı.

“Bu her şeyin bir parçası.” Atölyede etrafına baktı. “Burada işler böyledir.”

Yavaşça tabureden kalkıp eteklerin bacaklarımdan aşağı dökül-

mesine izin verdim ama onu bırakmadan masanın üzerine eğildim. Ezra'ya doğru yaklaşıp dudaklarının aralanmasını izlerken, kıpırdamadan durdu. Gözlerini dudaklarıma çevirdi ve saniyeler uzadı, nefes alamayacak hâle gelene kadar zaman ilerledi. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki vücudumun her yerinde hissedebiliyordum. Beni öpmesini çok istiyordum.

Kapının menteşeleri gıcırdayınca, Ezra elini elimden çekip masaya bıraktı. Başımızı çevirince, Tru'yu kapının girişinde dururken bulduk. "Henrik seni görmek istiyor."

Ezra bir an için şaşırılmış göründü, beceriksizce kutuyu kapatıp ayağa kalktı.

"Seni değil." Tru bana baktı. "Onu istiyor."

ON DOKUZ

Ezra'nın dokunuşunun sıcaklığı parmaklarımda hâlâ canlıydı ama artık ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu ve kol kasları kaskatıydı.

Tru atölyenin kapısını aralık bırakıp çoktan gözden kaybolmuştu ve Henrik'in çalışma odasında tüttürdüğü purosunun kokusunu buradan bile alabiliyordum.

"Gitsen iyi olur," dedi Ezra ama sesi gergindi. Teninden dışarı fırlayacakmış gibi görünüyordu.

Elimi masadan indirirken kaburgalarımın arasında üzüntü dalgalandı. Birdenbire tüm kartlarımı masaya sermiş bir şekilde, loş atölyede ısıtılı bir gece elbisesiyle dikilirken kendimi aptal gibi hissettim. Ezra hâlâ tüm kartlarını elinde tutuyordu.

Terli avuçlarımla eteklerimi toplayıp kapıya doğru ilerledim ama Ezra'nın sesi beni durdurdu. "Bekle."

Arkamı döndüm, göğsümdeki darlık nefes almama izin verecek kadar gevşedi.

Ezra, bana baktıktan sonra duvardaki rafa gidip küçük yuvar-

lak bir teneke kutu aldı. Onu havada tutarak bana doğru yürüdü. "İyileşene kadar günde iki kez sür." Gözlerini koluma çevirdi.

Koluma bakınca, dövmenin –Ouroboros'un– orada olduğunu hatırladım. Elbisemin kolunun hâlâ dirseğime kadar kıvrıldığı yerde kolumu süslüyordu. Kızarmış tenimi zar zor hissediyordum, saniyeler öncesine kadar Ezra'nın bana çok yakın olmasının etkisiyle tüm bedenim hâlâ uğulduyordu.

Arkasını döndü ve beni tek başıma dikilirken bırakıp duvar boyunca uzanan masaya gitti. Bir şey söylemesini istedim. *Bana* sırtını dönmediğini hissettirecek herhangi bir şey. Dönmeyince kutuyu avuçlarımın arasına alıp atölyeden çıktım.

Loş koridorda yürürken ev bana bomboş geldi ama Henrik'in gölgesi yere vuran ince ışıktaki hareket ediyordu.

Kapıyı tıklatmak için elimi kaldırırken bana seslendi. "İçeri gel."

Kapıyı açtım, Henrik şöminenin yanında purosunu içiyordu. Oda hoş bir kokuyla doluydu, ortam büyük teyzemin yağlıboya tablolarından birine benziyordu. Ceketini deri sandalyelerden birinin arkasına atmıştı ama beyaz gömleği hâlâ boynuna kadar ilikliydi.

Yavaş ve soğuk bir korku içimde ilerledi. Ezra gibi onun da yalan söylediğimi bildiğinden korktum. Ya da akşam yemeğinde ona söylediklerim için beni azarlamak istiyordu. Belki de her nasılsa atölyede Ezra'yla neredeyse öpüşmek üzere olduğumu biliyordu ve Ezra'yı her düşündüğümde kalbimin etrafındaki yabani sarmaşıklar onu iyice sıkıştırıyorlardı.

Dikkatini kolumdaki dövmeyle verip gülümsedi ve masasının etrafını dolaşıp bileğimi tuttu. Daha iyi inceleyebilmek için kolumu ışığa doğru çevirdi. "Çok iyi," dedi neredeyse kendi kendine.

Gözlerinde hoşuma gitmeyen bir pırıltı vardı. Sahiplenici bir duygu.

"Seninle baş başa konuşmak istedim." Henrik kolumu bırakıp ateşin başına döndü.

“Pekâlâ,” dedim.

Koltuklardan birine oturmamı işaret etti ama ayakta durdum. Bana tepeden bakabilmek için mi oturmamı istediğini düşünme engel olamadım. Ama sessizce geçen birkaç dakikanın ardından fikrini değiştirdi ve diğer koltuğa oturup dudaklarından bir duman dalgası daha verirken ayağını dizine koydu.

“Sana söylediğin şey hakkında ne düşündüğümü söylemek istedin.”

Bekledim.

“Çayevi. Bence haklısın.”

Sözlerinde bir tuzak olduğunu hissettim. Söylediklerinin ardında bir şey bekliyordu. Simon’a onu açma planından bahsetmişti ve şimdiye kadar bana tek kelime etmemişti.

“Bu iş için harikasın,” diye ekledi gözleri ışıldayarak.

Şaşkınlığımı gizleyemedim. “Orayı benim işletmemi mi istiyorsun?”

“Evet.” Henrik beyaz dişlerini göstererek güldü. “Elbette, istiyorum. Bu senin fikrindi.”

Koltuğun kol dayanağını tutan elim gevşedi ve ona gömüldüm. Her şeye rağmen beni kesip atmamıştı.

“Bu tür şeyler hakkında benden daha çok bilgilisin ve Tüccar Bölgesi’nde yüzünü ve adını göstermen için iyi bir yol olur. Bu gece bu işin üstesinden gelebileceğini kanıtladın. O tüccarları çok iyi idare ettin.”

Ne söyleyeceğimi bilmeden ona baktım. Kafa karıştırıcıydı. Bir an kızgınken, bir sonraki anda gururluydu. Ona ayak uyduramıyordum.

Parmaklarımı dövmenin üzerinde gezdirirken hassas tenim sızladı. Mesele buydu. Beni tamamen aileye dahil edecekti. Bundan sonra test edilmek yoktu.

Henrik masasının çekmecesini açtı ve içinden çıkardığı kocaman para kesesini önüme koydu.

“Bu ne?”

“Kendi payını istiyordun, değil mi?”

“Evet,” dedim, sesim sanki uzaktan geliyordu.

“Artık kendi payına sahipsin. Bu para başlangıç olarak senin. Onu iyi idare edeceğini umuyorum. Çayevinin bir an önce açılıp işletilmesine ihtiyacımız var. O loncanın tüm üyelerinin sergide oy kullanana kadar o kapılardan içeri girmiş olmasını istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

Gözlerimi ona diktim. “Yapabilirim.” Dudaklarımda bir gülümseme hissettim. Bu kelimeleri söylemek giderek kolaylaşıyordu.

Henrik gülümsedi. “Uygun görünüyor, değil mi? Ne de olsa orası en başta Eden’ındı. Ailedeki herkesin bir payı var ve sen bu iş için eşsiz bir şekilde uygunsun. Ama en önemlisi, güvenimi kazanmış olman, Bryn.”

Bakışlarımı ona çevirirken midemde bir ekşilik hissettim. Henrik’in gözlerinin ardında, üzerimde güzel elbisemle saatçinin oğluna gülümsediğim akşam yemeğini düşündüğünü görebiliyordum. Oyununu oynamıştım ve şimdi beni ödüllendiriyordu.

İstedığimi elde etmeye başlamıştım ama onayını bu şekilde kazanmaktan gurur duymuyordum.

Gözlerimin içine baktı. “Bu aile birçok miras bıraktı, Bryn. Hırsızlar, suçlular, üçkâğıtçılar. Ama *bu...*” Duraksadı. “Bu sonuncusu olacak. Tıpkı Eden’in istediği gibi.”

Annemin ismi çalışma odasında etrafımızı sararken dayıma baktım. Gerçekten de aileyi meşrulaştırmak istiyordu. Sahte taşlar, rüşvetler ve karanlık anlaşmalardan aileyi arındırmak istiyordu. Mesele sadece aile mirası değildi. Eden’in isteği idi. Acaba tüm bunları onun için mi yapıyordu?

“Çok küçükken bile içimde senin özel olduğuna dair bir his vardı. Ailenin kaderinde önemli bir rol oynayacağını biliyordum. Nimsmire’den geldiğinde diğerleri o kadar emin değildi ama ben emindim. Ve Ezra...” Cümlesini tamamlamadı.

“Ezra’ya ne olmuş?” Sesimin gergin çıkmamasına özen göster-

dim. Henrik'in ruh hâlimi rahatlıkla okuyabildiğini öğrenmiştim. Hiçbir şey dikkatinden kaçmıyordu.

"Bu işin üstesinden gelemeyeceğine emindi. Geldiğin gece sana bakar bakmaz işe yaramaz ve bu iş için fazla yumuşak olduğuna karar verdi." Henrik omuzlarını silkti. "Seni hafife aldı."

Suratımı eksittim. Kelimeler umduğumdan daha çok canımı yaktı.

"Küçük bir rekabetten fazlası değil. Yerinde olsam endişelenmezdim," dedi.

"Ben bir rakip değilim."

"Elbette öylesin." Henrik kalkıp şömine rafına döndü. Purosunu sıgırkuyruğu otuyla doldurup yakmasını izledim. "Ezra'nın ailede güçlü bir konumu var. Başka birinin gelip yerini almasını istememesi hiç şaşırtıcı değil. Araya girmeni istemedi. Bana seni Nimsmire'a geri göndermemi söyledi. Ama aklı başına gelecek."

Duygularımı yüzüme yansıtmamaya dikkat edip güçlükle yutkundum. Ezra'nın beni burada istemediğini biliyordum. Aile işinde önemli bir yer edinmem fikrinden hoşlanmamıştı. Ama bir yanımda bunun değiştiğini düşünmeye başlamıştı. Arkamdan iş çevirip Henrik'i benimle karşı karşıya getireceğini hiç düşünmemiştim.

"Dikkatli ol, Bryn," dedi Henrik dumanların arasından bana bakarak. "Ezra çok yetenekli. Ve zeki. En önemlisi, hiçbir hırsı yok. Ama her zaman geçerli olacak bir şey var." Bakışları keskinleşti. "O bizim kanımızı taşıyor."

"Ona güvenmiyorsun," dedim ne söylemek istediğini anlayarak.

"Bir şey saklıyor." Henrik duvara yaslanıp bunu düşündü. "Bir ek iş olabilir, bir kadın... bu ilk olmaz. Ya da önemli bir şey. Zaman gösterecek."

Kaburgalarımın ardındaki yumak gibi nefes daraldı, elbisenin dikişleri nefes almamı zorlaştırıyordu. Her derin nefes aldığımda canım acıyordu.

"Sadece akıllı olmanı istiyorum," dedi tekrar daha kibarca. "Bu

ailede yerini sağlamlaştırmıyorsun ve Ezra bunu baltalamaya çalıştı. Ama o tüccar yüzüğünü elde edeceksem, Ezra'ya ihtiyacım var."

Yavaşça nefesimi verdim. Neyi kastettiğini sormak istedim ama ne kadar önemsediyimi ortaya koymak üzereydim. Beni neyin üzdüğünü Henrik'in bilmesi, istediğim en son şeydi. "Anlıyorum."

"Güzel." Henrik rahatlamış görünüyordu. "Yarından itibaren yapman gereken birçok iş var. Çok meşgul olacaksın. İlk raporunu aile yemeğinde duymak istiyorum."

Görev duygusuyla başımla onaylayıp yüreğim ağzımda koltuktan kalktım. Ben kapıyı açarken Henrik masasına gitti ama duraksayıp loş koridora baktım. Tekrar ona doğru döndüm.

"Peki Coen?"

Henrik başını kaldırdı. "Ne olmuş ona?"

Sözlerimi özenle seçerken gözlerinin içine baktım. "Onunla evlendirilmek istemiyorum."

Henrik yarı güldü. "İstemiyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedim. "Çayevini açıp işleteceğim. Kasayı parayla doldurup Tüccar Bölgesi'nde Rothlar için bir yer edineceğim. Ama evlendirilmek istemiyorum."

"O hâlde göster bana," dedi sadece.

"Neyi?"

"Bana burada Simon'ın evinde olduğundan daha değerli olduğunu kanıtla," diye karşılık verdi. "O zaman konuşuruz."

Demir ocağında eritilmiş gümüş gibi öfke içimi yakarken dişlerimi sıktım. Parmaklarım para kesesinin yumuşak derisine gömüldü.

"Gerçi Ezra bu konuda pek mutlu olmayacak," diye kendi kendine homurdandı.

Gözlerimi kaldırdım. "Ne?"

Henrik kemikleri sızlıyormuş gibi öne eğilip koltuğundan kalktı. "Seni Coen'le evlendirmek onun fikriydi."

Birdenbire tehlikeli bir rüzgâra kapılmışım gibi oda etrafımda

döndü. Saçlarımın arasındaydı. Boğazımdan aşağı iniyordu. Başım döndü.

Henrik, Ezra'yı dinler.

Murrow böyle söylemişti. Çünkü Ezra çok *zekiydi*. Gümüş gibi bazı şeyleri nasıl büküp şekillendireceğini bilen bir zihne sahipti. Son birkaç gün içinde kuyumcуда bir tür sığınak bulduğumu sanıyordum. Saklanabileceğim bir yer. Ama o bana karşı bahse giriyordu. O da diğerleri gibi beni kullanıyordu.

“Bryn?” Henrik bir kez daha başını kaldırıp baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. “Bu gece gerçekten güzel görünüyordun.”

Dişlerimi öyle sert sıkıyordum ki çenem sızladı ve ağır keseyi göğsüme bastırarak kapıyı kapattım. Merdiveni çıkıp odama dönerken holün karanlığı beni gizledi. Her şey Henrik için önceden ayarlanmış bir oyundu. Lonca. Çayevi. Coen’le evlendirilmem. Ellerinden fırlayan üç zar gibi. Ve bu evdeki herkes bir oyun oynuyordu. Ezra bile.

Odama girip kapıyı fazla sertçe kapattım. Soğuk ellerimi kızgın yüzüme bastırarak ileri geri yürürken, boy aynasında yansımam gözüme ilişince aniden durup nefesimi tuttum.

Yaldızlı çerçevenin içinde olmam gereken her şey vardı. Güzel ve işe yarardım. Herkesin iradesine göre şekillendirilebilen genç bir kadındım. Mum ışığında solgun altın ve gümüş gece elbisesi bir rüyadan fırlamış zarif bir giysi gibi görünüyordu. Beni bir masal yaratığına dönüştürerek üzerine düşeni yapmıştı. Şimdi bir hayalete benziyordum.

İnsanların bana bakıp değer biçmelerinden, beni ölçmelerinden ve tartmalarından bıkmıştım.

Pencerenin kenarındaki sandalyeyi çekip eteklerime mürekkep damlatmayı umursamadan mürekkep şişesinden tüy kalemi beceriksizce aldım. Parşömene hızla bir şeyler karalarken kalbim gümbür gümbür atıyordu, imzamı atarken elim dondu. Gözlerimi

tenimi süsleyen Ouroboros'lara çevirdim. Bana bakıyorlardı, dövmenin şekli gözyaşlarımın arasında bulandı.

Bu ailede kimse bana bir yer vermeyecekti. Onu zorla almak zorundaydım.

Parşömeni katlayıp balmumuyla mühürledim ve modacının adresini yazmak için onu ters çevirdim. Benim için dikeceği bir elbise daha vardı.

YİRMİ

Tüccar Bölgesi'ndeki tüm gözler bizim üzerimizde gibiydi. Murrow ve ben, günışığının altında omuz omuza caddenin ortasında yürüdük. Benden bir baş daha uzundu ve beni gölgesinde gizliyordu ama botlarımız bir davul ritmi gibi aynı anda kaldırım taşlarına vuruyordu.

Kanımın damarlarımda daha hızlı dolaştığını hissedebiliyordum. Artık kendimi Henrik'e ya da diğerlerine kanıtlamama gerek yoktu. Ama hâlâ kendime kanıtlamam gereken şeyler vardı.

Buraya aittim. Kolumdaki dövme mi yoksa dayımdan gizlediğim Holland'a dair sır mı bilmiyordum ama nihayet Rothlardan biri gibi hissediyordum.

Murrow'la yoldan geçerken dikkatli bakışlar bizi takip etti ve karşılık verdiğim birçok kişi bakışlarını kaçırdı. Bunun bana verdiği gücün hoşuma gittiğini fark ettim. Loncada kendimize bir yer edineceksek hassas bir denge –itibarlı ve tehlikeli olmak arasındaki ince çizgiyi– tutturmak zorundaydık. Her ikisi olmalıydık. Bastianlı tüccarların bizden korkmaları ve aynı zamanda bizimle ortaklık yapmaları gerekiyordu. Bulunduğumuz yer ve sergideki

oyların çoğunluğunu almak istiyorsak olmamız gereken yer arasında bir uçurum vardı.

Tüm hayatımı narin yaprakları olan yumuşak bir çiçekmişim gibi davranarak geçirmiştim. Gün ışığında yetişen bir çiçek. Ama dayımın masasının etrafını saran yüzler gibi, karanlığa ait bir yaratık olup olmadığımı düşünmeye başlamıştım. İnsanlar benden bakışlarını kaçırdıklarında tenimin altında hissettiğim o sıcaklığın hep orada olup olmadığını merak ediyordum.

Ezra o sabah gözlerimi açtığımdan beri, daha önce de birçok kez olduğu gibi sürekli zihnimdeydi. Dudaklarının oluşturduğu dümdüz çizgi... Çenesinin keskinliği... Şafaktan önce evden ayrılmıştı ve kahvaltı masasında yeri boştu. Ama Henrik'in söylediğı sözler hâlâ içimi acıtıyordu.

Parmaklarımı Ezra'nın parmaklarına doladığım ve dudaklarım onunkilere doğru yaklaşırken nefesinin tenime çarptığı o ânı tekrar gözlerimin önüne getirdim.

O masanın üzerinde benimle yarı yolda buluşup beni öpmesini, bana ne hissettiğini göstermesini istemiştim. Ama bu, Henrik bana çayevini teklif ettikten ve Ezra'nın bana karşı çalıştığını öğrenmeden önceydi.

Aptal değildim. Henrik beni avucunda tutmak için bu tür iddialarda bulunmuş olabilirdi. Ama sözlerine dair bir şey doğru geliyordu. Bastian'a geldiğimden beri, Ezra beni burada istemediğini açıkça belli etmişti. Son birkaç gün içinde gözlerini üzerimde daha sık hissetmeme ve aramızdaki boşluk açlıkla dolu olmasına rağmen, bunun ona güvenebileceğim anlamına geldiğinden emin değildim.

Bildiğim tek şey Ezra için giderek artan duygularımın buraya geliş amacım ve diğerlerinin benim için planladığı şeyler arasındaki sınırların bulanmasına sebep olmasıydı. Artık beni öpmediğine minnettardım. O noktadan sonra geri dönüş olabileceğini sanmıyordum.

“Ezra bu sabah neredeydi?” diye sordum gözlerimi yoldan ayırmadan yürürken.

“Muhtemelen Henrik için bir iş peşindedir.” Murrow’un da Ezra’ya dair Henrik’le benzer şüpheleri varsa bile bana yansıtmadı.

Yoldan geçerken bir dükkânın vitrininde yansımamız gözüme ilişti. Murrow beni izliyordu ama kendime hâkim olamadım. “Sürekli ortadan kayboluyor.”

Murrow’un adımlarındaki hafif tekleme kulağa umursamaz gelme çabamı yutmadığını gösteriyordu. “Geçen geceki yemekte tam olarak ne oldu?”

“Ne demek istiyorsun?”

Endişelenmekten ziyade hoşuna gitmiş görünüyordu ve bunu iyi bir işaret olarak algıladım. “Geri döndüğümde Ezra atölyedeydi. Dalgın görünüyordu. Bir şeyin ters gitmiş olabileceğini düşündüm. Ama Henrik kahvaltıda öyle demedi.”

“Bir şey olmadı.” Sesimin neşeli çıkmasına özen gösterdim. Henrik’in beni Arthur’un atölyesine gönderme planının içinde olduğunu öğrendiğimden beri Murrow’a olan güvenimi kaybetmiştim. Ondan hoşlanıyordum ama benim yanımda değildi. Hiçbiri değildi. Şimdi de benden bilgi sızdırmaya çalışıyordu. Her geçen dakika elimdeki kozların sayısının artması hoşuma gidiyordu. Ailedeki payımı aldığımda hepsine ihtiyacım olacaktı.

Birkaç adım daha atıp Fig Sokağı’nın köşesine varınca, Murrow nihayet yüzünü bana döndü. “Neden birdenbire Ezra’yı bu kadar merak etmeye başladın?”

“Bilmiyorum.” Omuzlarımı silktim. “Sadece onu çözemiyorum.”

Murrow tecrübeli bir gözle beni süzdü. “Hepimizin sırları var. Kendi sırlarımı saklamak isterim. Eminim o da sırlarını saklamak istiyordur.” Bunu neşeli bir şekilde söyledi ama ciddi bir havası vardı. Bu bir uyarıydı.

Belki de biraz zorlanırsa, arkası gelecek bir mesele olduğunu biliyordu. Murrow Ezra’yı önemsiyordu. Hatta onu koruyordu.

Ama seçmek zorunda kalsa kimin tarafında olacağına dair hiçbir şüphem yoktu. Murrow ona söyleneni yapardı.

Çayevine vardığımızda güneş dalgalı camdan durgun sudaki bir yansıma gibi parlıyordu. Solgun tabela bana tepeden baktı ve altın rengi boyayla yazılmış annemin ismi neredeyse ışıltıyor gibiydi.

Murrow elini cebinden çıkardığında, parmağının ucunda kısa altın bir zincir vardı. Zincirin ucuna sanki yıllardır gün ışığı görmemiş gibi duran uzun, ince bir anahtar takılıydı. Anahtarın sağa sola sallanmasını izledim.

Murrow kolunu bana uzatıp hınzır bir gülümsemeyle anahtarı elime bıraktı. “Ne duruyorsun? O senin.”

Anahtarı paslı kilide sokarken, benzer bir gülümseme dudaklarımda belirdi. Anahtarı çevirirken kapı gıcırdadı ama kapının kolunu kaldırıncaya yerinden kımıldamadı.

“Bana bırak.” Murrow kenara çekilmemi bekledikten sonra kapı pervazına yaslanıp mandal gevşeyene kadar menteşeleri zorladı.

Kapıyı iterken alt kısmı mermer zemine sürtündü. Nefesimi tutup eşikten çayevinin karanlığına adımımı attım. Soğuktu ama Rothların evinin duvarları arasında süzülen nemli havadan eser yoktu. Her yüzeyi kaplayan ince toz tabakası odayı yumuşatıyordu, tavana baktım. Arkasında yüksek aynaların olduğu uzun, oymalı ahşap barın üzerinde kuvarsla süslü altın avizeler asılıydı. Camın arkasında, gümüş sır aynadan ayrılmaya başlamıştı ve yeri kaplayan masaların ötesindeki raflarda elle boyanmış zarif çay fincanları ve demlikler diziliydi. Sanki mekân, annem bu duvarların arasında en son bulunduğu günden beri el değmemiş gibi zamanda donmuştu.

Kendi etrafımda daire çizerken saygıyla karışık bir hayranlığa kapıldım.

“Ne düşünüyorsun?” Murrow yakındaki bir taburenin tozunu

silkeledikten sonra üzerine oturdu ve beni izlerken ayak bileğini diğer bacağına üzerine koydu.

Sııttım. "Harika."

Öyleydi. Mumların yandığını ve demliklerden yükselen dumanı gözlerimin önüne getirebiliyordum. Rengârenk elbiseler, ceketler ve kristallerin pırıltısı. Çayevi güzel olduğu kadar işe yarardı. Nimsmire'daki çayevlerinin kapısından içeri girmeyen bir tane bile dedikodu yoktu. Henrik tüccar topluluğuna girmek istiyorsa, burası oldukça iyi bir kapıydı.

"Eden'ı hatırlıyorum," dedi Murrow birdenbire. Sesi artık neşeli değildi. Yüzündeki yumuşaklıkla örtüşüyordu. "Burayı da hatırlıyorum."

Yanıındaki tabureye oturup tezgâha yaslandım. "Kimse ondan bahsetmiyor."

"Olanlar hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorlar."

"Dayılarım mı?"

Murrow başıyla onayladı. "Eden ölünce bazı şeyler değişti. Henrik, Noel ve babam da değiştiler. Henrik'in yıllarca aklından çıkmadı ve sanırım bir şekilde annenin yerini almanı umdu. Kendisinin düzeltemediği şeyleri düzeltmeni istedi."

Murrow'un saatinin zinciriyle oynamasını izledim. Umduğumdan daha içtendi.

"Henrik'in sorumlu olduğunu düşünüyorsun." Murrow'un söylemek istediği şeyin temeline inmeye çalıştım.

"Henrik *sorumlu*. Hepimizden," dedi Murrow. "Bu taşımak isteyebileceğim bir yük değil."

Murrow'un sadece Eden'dan bahsetmediğini fark ettim. Bir bakıma Henrik'i savunuyordu. Bazı şeyleri neden yaptığını anlamamı sağlamaya çalışıyordu. Neden Henrik'in her emrine itaat ettiğini görmemi istiyordu.

Henrik'in ailesini sevdiğinden ya da işine karşı sorumluluk hissettiğinden hiç şüphem yoktu. Birimizden birine zarar gelmesine

göz yummaktansa kendi ellerini kesmeyi tercih ederdi. Ama bu onun kuklası olmak isteyeceğim anlamına gelmezdi.

“Anne babamı öldüren adama ne oldu?” diye sordum kısık bir sesle. Bu daha önce hiç sormadığım bir soruydu ama Murrow’un bana dürüst bir yanıt vereceğini hissettim.

Murrow’un sesi alçaldı. “Babam, Noel ve Henrik o gece haberi aldıktan sonra evden ayrıldılar.” Duraksadı. “Şafağa kadar dönmediler. Babamın gömleği kan içindeydi. O sabah kol gezmek için çıkana kadar onu — kapıyı görmedim.”

“Kapı mı?”

Murrow yutkundu. “Evin kapısı. Kırmızıydı.”

Taburede rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

“Onu boyamışlardı. Adamın kanıyla.” Murrow yutkundu. “İnsanlar o hikâyeyi yıllarca anlattılar. Gittiğim her yerde; meyhanede, limanda, Kuzey Ucu’nda, iskelelerde... herkes o hikâyeyi anlatıyordu.”

Duyduklarım Rothların yapabileceği bir şeye benziyordu. Muhtemelen bu yüzden kimse o dövmeyle taşıyan birine el sürmek istemiyordu. Bizi ailenin şöhreti koruyordu, tıpkı insanların Simon’ın tersine gitmekten korktuğu gibi.

“İnsanlar bunun acımasızca olduğunu düşünüyorlar,” dedi Murrow, “birçok kişinin Henrik’in ruhsuz olduğunu söylediğini duydum. Ama onun kalbi bu aile. Biziz.”

“Sanırım bu mantıklı. Kendi ailesi yok.”

Murrow omuzlarını silkti. Artık kendisini tutuyordu.

“Ne? Yoksa Henrik’in bir ailesi mi var?”

Murrow tereddüt etti. “Söylentiler var. Doğru olup olmadıklarını kim bilir?”

Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunların sadece dedikodu olmadığını düşünüyordu.

“Peki ya senin annen?” diye sordum. “Ona ne oldu?”

“Bu tür bir hayata uygun olmadığını çok çabuk anlamış.”

Kaşlarımı çattım. “Üzgünüm.”

“Onu suçlayamam,” dedi Murrow içtenlikle.

Murrow en sonunda saatinin zincirini bıraktı ve derin bir nefes alırken kollarını göğsünde birleştirdi. Başımın üzerine baktı. “Hâlâ bir sorun var, biliyorsun.”

Avizelere doğru bakışlarını takip ettim. “Ne sorunu?”

“Rothların işlettiği bir çayevinde kim çay içecek?”

Önceki gece Henrik’in çalışma odasından ayrıldığımdan beri, aynı soru zihnimde dolaşıp duruyordu. İnsanların Henrik’in kendi aralarında olma fikrine alışmaları zaman alacaktı ama sergiden önce çayevinin açılmasını istiyordu. Dahası, sergiye kadar oy kullanılacak lonca üyelerinin bu sandalyelerde oturmalarını istiyordu. Bu çayevi Coen’le evlendirilmekten kurtulmamın bir yoluydu ve Henrik’e bunun üstesinden gelebileceğimi söylemiştim. Ama nasıl yapacağımdan emin değildim.

Gözlerim sandalyelerin yıpranmış kadife sırtlarında ve karmakarışık mozaik zeminde dolaştı ve en sonunda asılı kocaman aynalarda kendimle göz göze geldim. Ne kadar denerse denesin, Henrik asla onlardan biri olmayacaktı. Tam olarak değil. Karanlık geçmiş hayatının geri kalanı boyunca peşini bırakmayacaktı. Ama belki de fırsat burada yatıyordu. İtibarlı ve tehlikeli olmanın arasındaki ince çizgide.

“Belki...” diye mırıldanırken düşüncelerim bir araya geldi. Murrow’a bakınca merakla başını eğdiğini gördüm. “Belki burası *sadece* bir çayevi değildir.”

YİRMİ BİR

“**N**e istiyorsun, anlayamadım?” Casimir ağzı açık bir şekilde bana baktı.

Ticarethaneye doluşan insanlar bize baktılar ama Casimir’in arkasında Murrow gülmemek için kendisini zor tuttu. Bundan gerçekten keyif alıyordu.

“Zar oyunu,” dedim.

Harikaydı. Üç Dul büyük teyzemin neredeyse tüm sosyetik arkadaşlarının yasak zevkiydi ve birçok gece salonu içip içip para ve mücevher karşılığı zar atan şık tüccarlarla dolarken, loş koridorlardan onları izlemiştim. Bu herkesin bildiği küçük kirli bir sırды ve Bastianlı aydın tüccarların da pek farklı olmadığına bahse girebilirdim.

“Mantıklı,” diye devam edip fikrimi satmaya çalıştım. Henrik’le görüşmeye gittiğimde elimde sapasağlam bir plan olmalıydı. “Çayevi ilgilerini çekecek kadar zarif ve müdavimi olacakları kadar skandal bir yer olacak. Beklenmedik bir yer olacak.”

“Bu nasıl iyi olabilir?” diye Casimir karşı çıktı. “Onlara bildiklerini, rahat ettikleri bir şeyi sunmalısınız, Bryn.”

“Bunu yaparsak gelmezler. Basit insanların caka satmaya çalıştıklarını düşünürler. Ama Rothlar gibi davranırsak merakları uyanır. Kendilerine hâkim olamazlar.” Bir kez daha planımı anlattım. “Bu bir çayevi. Egzotik karışımların elle boyanmış porselenlerle servis edildiği son derece şık bir çayevi. Ama aynı zamanda bir zar evi. Tüccar Bölgesi’nin tam ortasında. Arka oda ya da gizli oyunlar yok. Aynı anda her ikisi de olacak.”

Casimir bana baktı.

“Buna bayılacaklar. Güven bana.”

“Bu çılgınca bir fikir.” Casimir hızla nefesini verdi. “Henrik’le bu konuda konuştun mu?” Murrow’a bir bakış attı.

Omuzlarımı dikleştirerek bakışlarını tekrar üzerime çektim. “Henrik *bana* çayevini açmamı ve lonca üyelerinin o kapıdan içeri girmelerini sağlamamı söyledi. Bunu bu şekilde yapacağım.”

Casimir düşünürken ağzını büktü. Başını iki yana salladı.

“Bu benim payım,” diye ona hatırlattım.

“Kabul etmelisin,” dedi Murrow beni şaşırtarak. “Parlak bir fikir olabilir.” Ortalığın karışmasından hoşlandığı için bu fikre sıcak baktığını sanmışım ama Casimir’e karşı beni savunuyordu.

“Ya parlak bir fikir değilse,” diye homurdandı. “Bu işi berbat edersen tamamen senin suçun olur.” Ses tonunda her zamanki sertlik yoktu. Ağır bakışlarını bana dikti. Uzun ve gergin bir ânın ardından nihayet içini çekti. “Neye ihtiyacın var?”

Gülümseyip eteklerimin cebinden heyecanla parşömeni çıkarıp ona verdim. Dudaklarını büzerek hızla listeye göz attı.

“Bu kadar mücevher çok fazla,” diye homurdanıp parşömeni katladıktan sonra cebine soktu. “Elindeki paranın yarısını buna harcayacaksın. Neden Henrik’ten sahte mücevherler yapmasını istemiyorsun?”

“Bunu o şekilde yapamayız,” dedim. “Farklı olmalı.”

Casimir saatine baktı. “Çabuk olsa iyi olur. Teslimat için Kuzey Ucu’nda Ezra’yla buluşacağım. Beni bekliyor olacak.”

Casimir girişe doğru döndü ve mücevher tüccarlarının bulun-

duğu ikinci ara yola sapana kadar onu takip ettik. Casimir'in insanların arasında gözden kaybolmasını izledim ve Murrow gözünü benden ayırmamak için her birkaç adımda bir dönüp bakarak ticarethanenin anacaddesinde bana rehberlik etti. Onu tanıyan kalabalık kenara çekilerek bize yol verdi. Rothların yüzleri Aşağı Vale ve Tüccar Bölgesi dışında da tanınıyordu.

Tekrar döndü ve bir sonraki ara yola girebilmem için uzanıp beni önüne çekti. Deniz havasında yoğun bir toprak ve baharat kokusu vardı, tezgâhlar tüttürülebilir otlardan ilaçlara ve demlenmiş sirke fiçilerine kadar birçok şey barındıran sepetler ve ahşap kâselerle doluydu.

Aradığım tezgâhı bulunca Murrow'a çenemle işaret ettim. Geniş masada her renk çay yaprağıyla dolu müslin astarlı sepetler duruyordu. Her birinde yarısına kadar gömülü tahta bir kaşık vardı ve koku Nimsmire'a dair binlerce anıyı zihnimde canlandırdı.

Çay tüccarı narin görünümlü bir kadındı, sert gözlerini gür kirpikler çevreliyordu. Ânında meraklanıp gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Bir yıllık çay yapraklarından beş kilo, lütfen." Siyah çayın neredeyse masaya taşıdığı sepetlerin en büyüğüne işaret ettim.

Kadın homurdanarak taburesinden kalkıp ayaklarını sürterek tezgâhın öteki ucuna gitti. Hızlı çalıştı, tartıya koyduğu çuvalın ağırlığını neredeyse doğru tahmin etti. İki adet iki buçuk kiloluk çuvalı hazırlayınca bir parça sicimle ağızlarını bağladı. "Yirmi bakır," dedi boğuk bir sesle.

"Siparişim bitmedi," dedim sepetlere bakarak. "Argon yaprağı var mı?"

Yıllık bitki Bastian'da çok sevilirdi ama herkesin mutfağında bulunabilirdi. Loncanın yılanlarını deliklerinden çıkarmak için zar oyunundan fazlası gerekecekti.

Kadın kaşlarını kaldırdı, elleri yıllık bitkinin çuvallarında duraksadı. "Argon yaprağı mı?"

“Evet.” Bir başka sepetin kapağını kaldırıp inceledim. “Kırmızı bir çay—”

“Ne olduğunu biliyorum, evlat.” Kadın neredeyse gülecekti. “Ne yapacaksın o çayı?”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Satın almak istiyorum. İki buçuk kilo. Varsa, iki buçuk kilo da aksöğüt.”

Bir süre bana boş gözlerle baktıktan sonra bize arkasını döndü. “Argon yaprağı ve aksöğüt.” Kadın topallayarak tezgâhının arkasına geçip diğerlerinin arkasında duran iki küçük siyah fıçının mühürlü kapaklarını açtı. “Uzun zamandır böyle bir talep olmadı. Genelde bunu Kuzey’e giden tüccarlara satarım.”

Güvendiğim şey tam olarak buydu. Eden’in Çayevi şehirdeki diğer çayevlerine benzemeyecekti. Onu tüccar topluluğunun kalbine dönüştürmek istiyorsam, insanlara geri dönmeleri için daha fazla sebep sunmalıyım.

Casimir’in kafasının birkaç tezgâh ileride süzüldüğünü görebiliyordum. Kendisine özgü somurtkan ifadesiyle bir mücevher tüccarından diğerine geçiyordu. Murrow beni savunmuş olmasaydı, planıma uyup uymayacağından emin değildim. Henrik’in de kabul etmesini umuyordum.

Ticarethanenin karşı duvarında bir yüz dikkatimi çekince gözlerimi kırpıştırıp hareketsizleştirdim.

Ezra.

Yüksek pencerelerin altında hızla yürüyordu, ceketinin yakasını yüzünün yarısını gizleyecek şekilde kaldırmıştı. Fakat solgun ışıktaki gri gözleri sertti. Geçitlerin arasında omuzlarıyla kalabalığı yararak karşı duvara doğru ilerledi.

Dikkatimi bir tüccarla konuşan Casimir’e çevirdim. Ezra her ne yapıyorsa, Casimir’in sandığı gibi Kuzey Ucu’nda değildi. Ve bizi burada görmeyi beklemiyordu. Hepimize o sabah günlük görevlerimiz verilmişti ve ticarethane hiçbirimizin listesinde yoktu.

Ezra geçidin sonunda durup omzunun üzerinden bakarken gözlerimi kıstım. Kalabalığa göz gezdirirken katı ifadesi her za-

mankinden daha karanlıktı. Birini arıyor gibiydi. Kısa bir süre bekledikten sonra, ticaret katına bakan balkona giden basamakları tırmandı. Ezra çıkıntıya vardığında, onu bir başka figür bekliyordu. Bir adam.

Adamın şapkasının altından kıvrıkcık siyah saçları fırlamıştı ama Ezra'yı görünce yüzünü hafifçe çevirdi. Kaşlarını çatıttım. Arthur'du. On dört numaralı iskeledeki adam. Bana vuran adam.

Onları izlerken midemde rahatsızlık verici bir his belirdi. Ezra neden Arthur'la buluşmuştu?

Arthur dışarı açılan kapıya işaret edince, Ezra onu takip edip gözden kayboldu. Denize bakan yerdeki aydınlık pencereler pırıldıyordu.

Belki de dayımın bir işini halletmekle meşguldü. Ama Henrik, Ezra'ya güvenmediğini açıklamıştı ve kendi adına Arthur'la buluşması için Ezra'yı göndereceğinden şüpheliydim.

Henrik'in haklı olma ihtimali daha güçlüydü. Ezra bir iş çeviriyordu.

"Bryn." Ticarethanenin uğultusunda Murrow'un sesi bana ulaşınca, gözlerimi pencerelerden ayırıp ona baktım.

Yarı sırtarak yüzümü inceliyordu. "Sen iyi misin?" Gözlerini balkona çevirdi. "Ne var?"

"Hiçbir şey." Yutkunup zoraki bir gülümseme takındım. Henrik'in bana verdiği para kesesini çıkarmak için elimi ceketimin cebine sokup onu açtım.

Hiç düşünmeden yalan söyledim ve ne yaptığımı anlamam bir saniye sürdü. Ezra'yı koruyordum. Ama Henrik, Ezra'nın bana karşı çalıştığını iddia ederken doğruyu söylüyorsa, o hâlde Ezra bana sadık değildi. Ben de ona sadakat borçlu değildim.

Hâlâ tepedeki asma katı inceleyen Murrow'un akli karışmış görünüyordu ama başımı kaldırmadan paraları saydım.

Kadın elini uzatarak bekliyordu, bakır paraları avucuna bıraktım. Satıcı parayı iki kez saydı ve Murrow torbalardan birini alınca kadın tısladı. "Hayır, hayır, evlat. Burada işi öyle yapmayız." Para-

ları arkasındaki sandığa attı. "Adresinize gönderirim." Tezgâhtan bir tüy kalem ve bir parça par  men alıp bana baktı. " ayı nereye teslim etmemi istersin?"

"Eden'in  ayevi'ne. Tüccar Bölgesi'nde," diye karşılık verdim, tepedeki pencerelerin ı ıltısı hâlâ dikkatimi da ıtıyordu. "Fig Sokak 'nda."

Kadın kaşlarını  atıp yazmaya ba lamadan tüy kalemi par  menden kaldırdı. "Bu isimde bir  ayevi bilmiyorum."

Pelerinimin kap  sonunu kafama geçirip gülümsedim. "Hayır bilmiyorsun ama   reneceksin."

YİRMİ İKİ

Eoen'in gönderdiğim mesaja verdiği yanıt beni kahvaltı masasında bekliyordu.

Ezra masaya teşrif etmişti ama o sabah herkesin dikkati dağınıktı. Henrik lonca için hazırladığı koleksiyonu ve Murrow, Henrik'in ona verdiği ekstra işleri düşünmekle meşguldü.

Ezra'nın bile bir şeyle meşgul olduğu aşikârdı ve bunun Arthur'la buluşmasıyla ilgisi olup olmadığını merak ettim. Ticarethanede tanık olduğum şeyi kendime sakladım ama hâlâ sebebinden emin değildim.

Yerime geçip tabağımın yanında duran mesajı elime alırken, Ezra bana aldırmadı. Her zamankinden daha anlaşıl mazdı, herkes uyuduktan sonra eve dönüyor ve her sabah erkenden demir ocağında işine başlıyordu. Atölyede olanlardan sonra benden kaçındığını düşünmeme engel olamadım.

Mesajın mührünü kırıp açtım. İtiraf etmek istemesem de saatçi ve oğlu, Tüccar Bölgesi ve onun etkili üyeleriyle olan tek gerçek bağlantımdı. Her nasılsa tertemiz olmayan geçmişine rağmen Simon, sosyetenin merdivenini tırmanmayı başarmıştı ve Henrik'i

beni Coen'le evlendirmekten vazgeçirmek istiyorsam, aynı şeyleri Rothlar için de sağlamalıyım.

Coen'e mektup yazdığım da ondan bir çay daveti almayı umuyordum. Ama zarfı masaya koyunca Ezra, Coen'in balmumu mühürünü gördü ve yemeğini bitirmeden masadan kalktı. Kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını izledim ve Henrik'e yan gözle bakınca onu izlediğini gördüm.

Ezra'nın daha önce de dikkatimi dağıtmasına izin vermiştim ama artık bu durum fazla tehlikeliydi. Henrik'in dikkatini çekmesi göze alamayacağım bir riskti.

Bir de beni Coen'le evlendirme meselesi vardı. Bunun doğru olduğuna inanmak istemiyordum ama dürüst olmam gerekirse, gururum bunu göz önünde bulundurmama engel oluyordu. Ezra'nın yerinde olsaydım belki ben de aynı şeyi yapardım. Ailedeki yeri hassastı ve bizimle aynı kanı taşımaması onu aramızdaki en savunmasız kişi yapıyordu. Rothların bir üyesinin daha aileye dahil olması onun için bir tehditti. Belki de bununla başa çıkamayacağını düşünüyordu.

Öyleyse neden Ezra'yı ticarethanede gördüğümü diğerlerinden saklıyordum? Bu sorunun yanıtını kendime vermeye bile çekiniyordum.

Simon'ın atölyesi sabah sisine yarı gömülmüş taş perdahlı bir yapıydı ve Tüccar Bölgesi'nin doğu köşesine sokulmuştu. Liman çanı çoktan çalmış olmasına rağmen yoğun siste sokak lambaları hâlâ parlıyordu. Coen atölyeye gelmemi istemişti ve bu talebin bir sebebi vardı. O, belki de Simon, aile işlerinin nasıl yürüdüğünü görmemi istiyordu. Hepsi daha önce birçok kez işittiğim bozuk plağın bir parçasıydı. Evlenmeye müsait genç bir kadın, bağlantılar ve potansiyel sayesinde baştan çıkarılırdı. Ama Coen'le evlenmek ya da Simon ve Rothlar arasında köprü olmak gibi bir niyetim yoktu.

Kapı, mumlanmış önlüklü genç bir kadın tarafından açıldı. Yü-

zünde tek camlı bir gözlük vardı ve avucuna bıraktığı altın zincir parlıyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Coen'i görmeye geldim."

Genç kadın tereddütle başıyla onaylayınca, basamakları çıkıp pelerininin kapüşonunu geriye ittim. Pelerinimi çözmemi beledikten sonra onu alıp bir kancaya astı. "Bir dakika bekleyin."

Atölye temiz ve düzenliydi, yüksek pencerelerden içeri ışık süzölüyordu. Rothların evindeki demir ocağı ve fırından çıkan isin görünürdeki her şeyi ince bir tabakayla kapladığı kasvetli ve köhne atölyeye hiç benzemiyordu. Dövülen metalin keskin, tiz sesi taş koridorda yankılanıyordu ve duvarların ardında yapılan işin gürültüsü binayı dolduruyordu. Girişin önündeki ahşap panelde üzerinde kıpkırmızı bir ceket olan ve elindeki altın saate bakıyormuş gibi poz veren Simon'ın bir portresi asılıydı.

Birkaç dakika sonra Coen ortaya çıktı, koridorda ilerlerken hâlâ ceketinin düğmelerini ilikliyordu. Şıktı ama tüm sabahı elinde tüy kalemle geçirmiş gibi parmak uçları kara mürekkeple lekeliydi.

"Byrn." İçtenlikle gülümsedi. "Dün gece mesajını aldığımı çok sevindim."

Dönüp holde ilerlerken ona ayak uydurmamı bekledi. Ellerimi eteklerimin ceplerine soktum ve geçtiğimiz açık kapılardan içeri baktım. Demirciler ve mücevher kesiciler çalışma tezgâhlarında işleriyle meşguldüler, saat kasaları olacak yuvarlak gümüş ve altın parçalarını biçimlendiriyor ve onlara takacakları zincirlerin son rötuşlarını yapıyorlardı. Nimsmire'da bile Simon'ın saatleri en güzel dükkânlarda satılır ve en seçkin tüccarlar tarafından takılırdı. Kendisine bir isim yapmıştı ve bu mücevher loncasının geçmişini unutması için yeterli olmuştu. Fakat onun inşa ettiği krallık, oğlu Coen'e miras kalacaktı.

Ben atölyeyi incelerken Coen de beni izliyordu. Kıymet bilmez bir evlat tarafından üstlenilmiş bir yük olmadığını düşündüm. Coen ailesiyle gurur duyuyordu.

“Bize ay hazırlamalarını istedim,” dedi ilerideki gün ışığı alan odaya işaret ederek. “Bana katılmak ister misin?”

“İsterim,” diye yanıtladım.

Oturma odasının her iki tarafındaki yüksek pencereler lüks ipek perdelerle örtülüydü ve şmineyi çerçeveleyen pamuktaşı raf neredeyse yarı saydam beyazdı. Oda muhtemelen diğerk tüccarlar ve lonca üyeleriyle görüşme yapmak için kullanılıyordu. Coen beni etkilemek istemişti.

İki rahat sandalyenin önündeki alçak masaya çoktan güzel bir çay takımı yerleştirilmişti ve sormasını beklemeden birine oturdum. Teklifsizliğim Coen’i rahatlatmış görünüyordu. Yanımdaki sandalyeye oturup arkasına yaslandı ve katı duruşunu bozdu.

“Benimle konuşmak istediğın bir şey olduğunu söyledin,” dedi Coen, odanın köşesinde duran kadını çağırarak için elini kaldırmak.

Hizmetkâr hemen yanıma gelip küçük gümüş rengi bir demliği fincanımın kenarına koyup kesintisiz bir şekilde doldurdu. Çayın kokusu keskindi, muhtemelen Kuzey’deki çiftçilerden satın alınmış pahalı bir aile yadigârı yapraktı.

Kadın ayı doldurmayı bitirince, fincan tabağınını tutup kucağıma koydum. “Tüccar Bölgesi’nde kendinize güzel bir yer edinmişsiniz.”

Coen gururlandı. Neredeyse fazla kolaydı. “yle. Babam ticaret konusunda çok zeki.”

“Ona hayransın,” diye gözlemimi dile getirdim. Babasından her söz ettiğında bu oldukça aşıkrdı. Simon’a tapıyordu.

“Hayran olmamak mümkün mü? Sahip olduğumuz her şeyi sıfırdan var etti.”

Hesap defteri hakkında Henrik’e yalan söylemekle doğru kararı vermiştim. Artık emindim. Simon hâlâ korkulan biriydi ve onunla ilgili anlatılan hikâyeler tehlikeli biri olduğunu kanıtlıyordu. Henrik’e ona karşı koz vermek Rothları tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramazdı. Simon hâlâ gizlice kirli işler çeviriyordu ama kim

çevirmiyordu ki? Para paraydı ve kurduğumuz hayatları korumak istiyorsak, hepimizin ona ihtiyacı vardı. Şimdilik sırları benimle güvendedi ama gerekirse kullanacaktım. Bunun beni itiraf etmek istediğinden daha çok Henrik'e benzettiğini fark ettim.

Çayma bakarken düşüncelere daldım.

"İsimleriyle gurur duyan bir aileden geliyorsun," dedi Coen.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu doğru."

"Demek istediğim, Ezra hariç."

Fincanımı tabağına koyup onu okumaya çalıştım. Daha önce de sohbet sırasında Ezra'dan bahsetmişti ve bu tuhaftı. Rothların kuyumcusunu neden bu kadar önemsiyordu?

"Ezra bana, Simon'ın onu bir zar oyununda kaybettiğini söyledi." Bunu gelişigüzel biçimde söyledim ama Coen'in yüzünü dikkatle inceledim.

İfadesinde belli belirsiz bir şey dolaştı ama tam olarak belirmeden kayboldu. "Anlattıklarına göre öyle."

"Arkadaş mıydınız?"

Coen bakışlarını kaçırdı. "Elbette. Aynı yaştaydık ve çıraklık yaparken babamın atölyesinde yaşıyor sayılırdı. Bir bakıma birlikte büyüdük."

"Sence Ezra'nın işçiliği tüccar yüzüğü konusunda loncanın aklını çecek kadar iyi mi?"

Coen iyice düşündü. "Tartışmasız olan bir şey var. Ezra nadir bir yetenek. İsimsiz Deniz'in Ticaret Konseyi, Dar Boğaz ve diğer yerlerde egemen olacaksa, mücevher loncasının ihtiyacı olan şey bir yetenek. Henrik'e tüccar yüzüğünü vermezlerse aptallık etmiş olurlar." Duraksadı. "Babam her gün Üç Dul oyunu için pişmanlığını dile getiriyor." Bunu gülerek söyledi ama ölçülü ve gergindi.

"Henrik'e destek olup olmamak konusunda bu yüzden mi henüz kararını vermedi?" Samimiyetimin canını sıkmasını umarak hassas bölgeye adım atmaya cesaret ettim. Lafı dolandıracak kadar vaktimiz yoktu.

Coen kocaman gülümsedi. "Henüz son kararını vermedi."

Çayımın yavaşça yudum alıp aramıza sessizlik çökmesine izin vermedim. Bu sözle nereye varacağını görmek istiyordum. En sonunda, oltaya geldi.

“Umarım bu seni hayal kırıklığına uğratmamıştır,” diye ekledi fincanını alarak.

“Aslına bakarsan, buraya bunun için gelmedim.”

“Öyle mi?” Coen gerçekten şaşırmış görünüyordu.

“Hayır. Bir konuda yardımını istemek için geldim.”

Bunun üzerine merakı uyandı. Öne doğru eğilip fincanını masaya bıraktıktan sonra dirseklerini dizlerine koydu. “Pekâlâ.”

“Önümüzdeki hafta bir çayevi açıyorum ve misafirim olarak gelmeni istiyorum.”

“Ah.” Coen ellerini birleştirdi. “Meşhur çayevi.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Duydun mu?” Bu iyiydi. Hem de çok iyi.

“Zar oyunları oynanan bir çayevi pek sıkıcı bir dedikodu sayılmaz. Ama arkasında senin olduğunu bilmiyordum.”

“Annemin mekânıydı,” dedim. “Ailedeki payı o dükkândı. Artık orası benim.”

“Eden Roth.” Coen annemin adını saygıyla andı. “Onu da duydum.”

“Ve?”

Gözlerimin içine baktı. “Babam ona hayrandı. Sanırım hayranlıktan öteydi duyguları.”

“Babanın annemi iyi tanıdığını bilmiyordum.”

Coen omuzlarını silkti. “O zamanlar hepsi aynı ortamdaydı. Çok şey değişti.”

Fincanındaki çayı döndürmesini izledim. “Bu yüzden yardımına ihtiyacım var,” dedim ona doğru dönerek. “Lafı dolandırmayacağım. Ailenin loncadaki yeri sana Tüccar Bölgesi’nde saygınlık kazandırdı. Sergide oylarını almak istiyorsak, çayevi açıldığında mekânın tüccarlarla dolmasını istiyorum.”

Simon’ın desteği ya da evlenmemizle ilgili ailelerimiz arasında

hiçbir anlaşma yokken, ondan böyle bir şey istemek çok cüretkârdı. Hatta bu bir iyilik olacaktı.

Coen bana dikkatle baktı. “Peki karşılığında ne alacağım?”

“Dostluğumu.” Gözlerimi kırpmadan ona baktım.

Coen gülümseyip sandalyesinin koluna yaslandı. Bir süre düşündükten sonra bana baktı. “Sanırım bu oldukça adil bir anlaşma.”

YİRMİ ÜÇ

O damdaki tek pencerenin önündeki masaya oturup azalan ışıktaki yazmaya başladım. Sütunlar çay ve mücevher alımlarının rakamlarıyla çoktan dolmaya başlamıştı ve birkaç gün içinde masa örtüleri, tablolar, mumlar ve bir çayevinde beklenebilecek diğer şeylerin masrafları da onlara katılacaktı.

Henrik'in bana verdiği paradan teker teker hepsinin payını çıkardım. Ona sadece çayevini açabileceğimi değil, hesap defteri tutabileceğimi de göstermeliydim. Bu bakımdan Sariah'nın bana öğrettikleri ilk kez bu evde işime yarıyordu. Yıllarca onu izleyerek defter tutmayı ve alım satım fiyatlarını işlemeyi öğrenmiştim. Nasıl anlaşma ve pazarlık yapıldığını öğrenmiştim.

Hesap defterinin altındaki parşömen istiflerini süzdüm, elyazım birkaç sayfanın altında yarı gizlenmişti. Geldiğimden beri Sariah'ya sayfalarca yazı yazmıştım ama henüz Nimsmire'a bir mektup bile yollamamıştım. Artık mektup olup olmadıklarından bile emin değildim. Yazılar tutarsız ve karmaşıktı, Tru'yla ilgili hikâyeler ya da annem, Henrik, Sariah'nın bu evdeki hayatı hakkında sormayı hiç düşünmediğim sorular araya girip duruyordu. Ama mektup uzadıkça onu göndermek konusunda şüphelerim artıyordu.

Tüy kalemi bırakıp sandalyenin yüksek sırtına yaslanıp aşağıdaki sokağa baktım. Lambalar çoktan yakılmış ve Aşağı Vale'in dükkânları çoktan kapanmıştı. Çayeviyle ilgili çok önemli işlerim beni dayımın meraklı gözleri ve beklentilerinden uzak tutmayı başarmıştı. Evden çıkarken ya da olmadık saatlerde geri dönerken, kimse bana soru sormuyordu. Henrik ne yapacağımı görmek için bana fazlasıyla müsamaha gösteriyordu. Hoşgörüsünü biraz daha uzatmak istiyorsam dikkatli adım atmalıydım.

Merdivende ayak sesleri duyunca, aynadan arkamdaki koridorun karanlığını süzdüm. Ezra'nın adımlarının sesini tanımaya başlamıştım. Murrow'un yürüyüşünün tembel ritminden ya da Henrik'in hızlı ve sert adımlarından farklıydı. Ezra bilinçli ve temkinli bir şekilde hareket ediyordu ve adımlarının sesini her duyduğumda, içgüdüsel bir şekilde derin bir nefes alıp havada kokusunu arıyordum.

O gün öğlen nereye kaybolduysa döndüğünü duymuştum ama henüz onu görmemiştim. Alt kattaki çalışma gürültüsü evi dolduruyordu, beni her ne kadar cezbetse de atölyeye gitmeye cesaret edememiştim.

Gözümün ucuyla açık kapıyı izledim ve gölgesi koridorda hareket ederken hafifçe döndüm. Dudağımı ısırdım, yüzlerce kez fikrimi değiştirdikten sonra nihayet adını söyledim.

"Ezra?"

Gölge durdu. Öylesine uzun bir süre orada durdu ki onu hayal etmiş olabileceğimi düşündüm. Ama sonra döşemelerin üzerinde ters yöne doğru tekrar hareket etti. Bir dakika sonra Ezra'nın yüzü kapıda belirdi. Gömleğinin üst iki düğmesi açıktı, saçları alına düşüyordu. Yorgun görünüyordu.

"Birkaç gündür seni göremedim," dedim, önümdeki hesap defterini kapatarak. "Nerelerdeydin?"

Omzunu kapı çerçevesine yasladı. "Çalışıyordum." Beklediğim gibi kaçamak bir yanıttı. Ama Ezra'nın yokluğunu fark eden tek kişi ben değildim. Henrik de sorular sormaya başlamıştı.

Kelimeler dilimin ucundaydı – bir uyarı. Ezra dikkat etmezse

Henrik'i düşman edinecekti. Belki de onu çoktan düşman edinmişti. Ve bu beni, dayımın Ezra'nın benden kurtulmaya çalıştığını söylemesinden daha çok endişelendirdi. Benimle oynamasının acısını hâlâ hissediyordum ama Henrik'in gazabına uğramasını istemiyordum.

"Morrow çayevinin neredeyse hazır olduğunu söyledi," dedi Ezra biraz resmiyetle. Akşam yemeğine gittiğimiz gece birbirimizde bulduğumuz rahatlık artık yok olmuştu. Böylesi daha iyi diye içimden geçirdim ama kararsızca gülümsedim. Ezra'nın böylesine rahat olmasından ve benim rahatsız olmamdan hoşlanmadım.

"Hazır."

Ezra başıyla onayladı. "Güzel. Bu iyi." Ama canını sıkan bir şey vardı. "Bir iki gün içinde zarları inceleyebilirsin. Zamanında hazır olacaklar."

Başım la onayladım, başka ne söyleyebileceğimden emin değildim. Onu neredeyse öptüğüm gecedan beri Ezra aramıza mesafe koymuştu ve bunu nasıl aşacağımı bilmiyordum. Aşmak istediğimden emin değildim.

Sessizce birbirimize baktık, bir şey söylememi bekliyormuş gibi gözleri yüzümde dolaştı. Söylemeyince bir karara varmış gibi ellerini ceplerine soktu. "Görüşürüz." Arkasını dönüp odasına doğru birkaç adım attıktan sonra kapısını açıp kapattı.

Yüzümü ellerimin arasına alıp parmaklarımın arasından nefes aldım. Aklımda birçok soru vardı. Onunla Coen ve benden kurtulma planları hakkında yüzleşmek istiyordum. Ama düşündükçe, vereceği yanıtlardan tek bir soru bile soramayacak kadar korktuğumu inkâr edemiyordum.

Ezra'nın kapısı açıldı ve aynadan silüetinin koridorda ilerlemesini izledim. Yine gidiyordu.

Pencereye yaslanıp aşağıdaki sokakta belirmesini izledim. Camdan soğuk geliyordu, nefesim yüzeyinde buhar oluştururken, Ezra sırtında ceket ve kafasında gözlerinin üzerine kadar indirdiği şapkasıyla ara sokağın ortasında yürüdü.

Ezra sokağın köşesini dönerken, dudaklarımı birbirlerine bastırdım. Çenem sızladı, tenimin altına hücum eden sıcaklık ona dokunduğumda olduğu gibi beni dağlıyordu.

Son birkaç gündür Ezra'daki değişimin sebebinin aramızdaki dile getirilmemiş şeyle mi yoksa ticarethanede çevirdiği işle mi ilgili olduğunu bilmiyordum. Belki de Henrik'in bana ailede bir pay vermesiyle ilgiliydi. Simon'm evindeki akşam yemeğinden sonra gözlerimin içine bakan Ezra ve şimdi beni dışlayan Ezra arasındaki çizgiyi takip edemiyordum. Coen'i neredeyse kıskanıyormuş gibi görünürken birdenbire beni görmezden gelmeye başlamıştı.

Parmaklarımla hesap defterinin kapağında ritim tutarken aklımdan bir sürü şey geçiyordu, en sonunda ayağa kalktım. Koridorun ilerisinde Murrow'un odası karanlıktı, mumu sönmüktü. Sol tarafımda Ezra'nın kapısı kapalıydı ama yatak odalarımızda kilit yoktu. Henrik bunu muhtemelen bilerek yapıyordu ama eşiklerin sınır olduğuna dair dile getirilmeyen kural dikkatimden kaçmamıştı. Ezra'nın bana söylediği ilk söz odasından uzak durmam için bir uyarıydı.

Kapının soğuk koluna dokunup açılana kadar onu yavaşça çevirdim. İçeri süzülüp kapıyı arkamdan kapatırken kalp atışlarım hızlandı. Oda karanlıktı, perde çekilmişti, alacalı ay ışığı köşede yapılı duran yatağın yanında yerde benekler oluşturuyordu. Duvarı dikdörtgen bir ayna asılıydı ve lavabonun yanındaki rafta bir tarak ve ustura vardı. Ezra'nın dünyası küçük ve basitti.

Tuvalet masasının üzerinde üç zar duruyordu. Birini aldım ve parmaklarımla arasında çevirip oyuklarını hissederken, kaba tahta masanın üzerindeki duvara asılı kâğıtlara doğru ilerledim. Küçük pirinç çivilerle tutturulmuşlardı ve sıkı bir şekilde örülmüş bir kumaş gibi üst üste yığıldılar.

Hafif ve tecrübeli bir elin siyah mürekkeple yazdığı yazıları inceledim, kâğıtlarda neredeyse bir tane bile leke yoktu. Ezra hesaplardan, siparişlere ve rakamlara kadar her şeyi not almıştı. Zihninin bir haritasına bakmak gibiydi ve sürekli ağır bakışlarının ardındaki

manzaranın bu olup olmadığını merak ettim. Henrik ona aile işi konusunda sonsuz güveniyordu ama nedense Ezra o güveni yitirmişti. Onu korumaya devam edeceksem, sebebini bilmek istiyordum.

Duruşunu bozmamaya özen göstererek masadaki defteri açıp yavaşça sayfalara göz gezdirdim. Rakamlar. Henrik için, atölye için, hatta meyhaneciye yaptığı ödemeler bile vardı. Simon'la ilgili ya da sır sayılabilecek hiçbir şey yoktu. Hepsi akşam yemeğinde ya da her sabah kahvaltı masasında konuşulduğunu duyduğum bilgilerdi.

İçimi çekerek ellerimi kucağıma koydum ve duvara vuran ışık çemberine baktım. Bu oda onun gibi kokuyordu, hemen bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Elime kenetlenen elini ya da tenimde hissettiğim nefesini düşünmek istemiyordum. Başparmağını bileğimin altındaki yumuşak boşluğa bastırıldığını düşünmek istemiyordum. Ama o andan beri günlerdir, neredeyse başka bir şey düşünmemiştim.

Burnumun kemiğini sıkıp ayağa kalktım fakat masanın yanındaki rafta küçük ahşap bir kutu dikkatimi çekince gözlerimi kısıtım. Kutu kapalıydı ama kapağının altına parşömenin bir köşesi sıkışmıştı. Uzanıp onu aşağı indirdim ve küçük pirinç mandalını açtım. İçinde dik bir şekilde dizilmiş, balmumu mühürleri kırılmış bir mektup istifi vardı. Onları çıkarıp tanıdık bir isim bulana kadar kimden geldiklerini okudum – Simon.

Mektup elimde kuştüyü kadar hafifti, diğerlerinin arasından çekip açtım.

Ezra,

Karşılıklı çıkarlarımızı korumak için ailelerimizi birleştirmenin akıllıca olduğunu düşünüyorum. Bana kalırsa bir anlaşmaya varabiliriz. Önümüzdeki salı günü yemekte bize katılması için Henrik'e bir davet yolladım ve senin de katılmanı bekliyorum.

Simon

Mektubu tekrar okurken dudaklarım aralandı.

Ailelerimizi birleştirmek.

Kelimeler içime işlerken mektup elimde titredi. Henrik doğruyu söylüyordu. Ona inanmak istememiştim. Bir yanım dayımın her şeyi ve herkesi kontrol edebilmek için beni manipüle ettiğine ikna olmuştu. Ama mektup Ezra'ya yazılmıştı. Henrik'e değil. Ve Simon evliliği kastediyorsa benden bahsediyordu.

Mektubu katlayıp kutusuna koydum ve kızgın yaşlar gözlerimi yakarken kutuyu kapattım. Ezra'nın gözlerinin içine bakıp Henrik'in beni Coen'le evlendirme planından haberi olup olmadığını sormuşum. Ve yalan söylemişti.

Bu en başından beri Ezra'nın planıydı.

YİRMİ DÖRT

Modacı vakit kaybetmeden talebimi yerine getirmiş ve hiç soru sormamıştı. Paket Sylvie'nin onu bıraktığı şekilde yatağımın ortasındaydı ve göğsümde boş bir hisle kutunun karşısında duruyordum. Artık sadece kendi tarafımı tutuyordum.

Ev akşam yemeğinin kokusuyla doluydu ve dayılarım alt katta toplanıyorlardı, tok sesleriyle döşemeleri uğuldatırken pakete bakmaya devam ettim. Modacıya yüklü miktarda para ödemiştım, Nimsmire'dan yanımda getirdiğım son paraydı. Ama o kutunun içindeki bir giysiden daha fazlasıydı.

Kapağını kaldırıp ince, narin kâğıdı açtım. Koyu mavi tüvit bana baktı ve ceketı dikkatle kutudan çıkarıp karşımda tuttum. Kumaş fırçalanarak pürüzsüzleştirilmişti, dikişleriyle kusursuz bir iş çıkarmıştı. Muhteşemdi.

Altında, kestane rengi pantolonun üzerinde inci düğmeli beyaz bir gömlek katlı duruyordu. Ceketı yatağıma serip elbisemin düğmelerini çözdüm ve yere düşmesine izin verip onu kaldırmakla uğraşmadım. Tek pencereden içeri süzülen soğuk rüzgâr tenimde dans ederken pantolonu ve gömleği giyip eteklerini düzgün bir

şekilde içine soktum. Sırada pantolon askısı vardı, onu rahatlıkla omuzlarımdan geçirdim ve yelege ilikledikten sonra cekete uzandım.

Kalın yün etrafımı sardı ve ancak o zaman boy aynasına doğru döndüm. Dudaklarımda mahcup bir gülümseme belirdi, yansıma mı incelerken yanaklarım kızarmaya başladı. Giysilerin sıcak renkleri mum ışığında canlandı. Koyu renk saçımı tokalardan kurtarıp omzumun üzerine düşmesine izin verdim.

Bir Roth'a benziyordum, bu doğrudu. Ama botlarımı döşemelere sağlam bastıran şey... nihayet *olduğum* gibi görünmemdi. Belki de ilk kez.

Bundan sonra akşam yemeklerinde elbiseler ve erkeklerin dikkatini çeken mücevherler yoktu. Yanaklarıma allık sürüp mahcup bir şekilde gülümsemeyecektim. Rol yapmaktan bıkmıştım.

Tuvalet masasından saatimi alıp yelegimin cebine koyduktan sonra kapıyı açıp aşağı indim. Adımlarım ağırdı. Elbette. Yemek odasının kapılarından içeri girince, bir fitildeki alev gibi sesleri ânında kesildi ve tüm gözler bana çevrildi.

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. Ezra'nın odasındaki mektubu bulduğumdan beri öfke kalbimi kemiriyordu ve bir şey söylemeleri için onlara meydan okudum. Söylemelerini istiyordum.

Sandalyemin arkasındaki yerimi alıp beklerken, dayılarım şaşkınlıkla beni süzdüler. Murrow'un ağzı açık kaldı ama bir şey söylemeyip boğazını temizledi. Ceketimin altında bunalmana sebep olan masanın karşısından gelen bakıştı. Kendimi Ezra'nın karanlık gözlerinin içine bakmaya zorladım. Sandalyesinin arkasını bir çapa gibi kavramıştı, gözleri saçımdan aşağı doğru indi.

Bakışlarımı ondan kaçırmadım, gözünü ilk kırıştıran olmayı reddettim. Üç gecedir doğru düzgün uyumamıştım, zihnim kuyumcuya dair bildiğim her şeyi didiklemele meşguldü. Neredeyse hiçbir şey bilmediğim sonucuna varmam uzun sürmedi. O birbirine girmiş bir düğüm gibiydi. Gölgelerden oluşan bir figürdü.

Sadece Henrik'in entrikalarıyla işim bitmemişti. Ezra'yla da işim bitmişti.

Henrik'in tüccar yüzüğünü edinmesinin tek yolu Ezra'nın ellerinden geçiyordu ve evdeki tek gerçek müttefikimin o olduğunu sanmıştım. Ama akşam yemeklerinde dalga geçilen, başkaları için büyüleyici olan ve emirlere itaat eden, aptal bir elbise giymiş bir kızın gülünç umuduydu bu sadece.

O kızı elbisesiyle birlikte odamın zeminine bırakmıştım.

Yanımda Murrow'un göz ucuyla bizi izlediğini hissedebiliyordum. Soru sorar gibi gözlerini benden masanın öteki tarafına çevirdi.

"Bryn?"

Henrik'in masanın başında durmuş, kaşlarını çatarak beni incelediğini fark edince nefesimi tuttum.

"Sana bu *ne* diye sordum." Ceketime ve pantolonuma bakarken suratını ekşitti.

Onlara baktım. "Giysiler," dedim umduğumdan daha sinirli bir tonla.

Henrik hiç istifini bozmadı. "Görebiliyorum. Ama..." Ben hiçbir şey söylemeyince, eliyle alnını ovuşturdu. "Bryn—"

"Benden çayevini açmamı mı istiyorsun?" diye sözünü kestim. "Çalışma odalarına sinsice girip kilitler kurcalamamı ve senin için Tüccar Bölgesi'ni büyülememi mi istiyorsun? Pekâlâ." Kelimelerin ağzımdan çıktığını duyabiliyordum ama onlara engel olamadım. Keskin bir şekilde dilimden döküldüler. "Ama bunların hiçbirini bir bebek gibi giyinerek yapmayacağım."

Odadaki sessizlik Henrik ve ben masanın üzerinde göz göze gelirken her an kopacak bir ip gibi gerildi. Güçlkle yutkundum, dayım içlerinde ateşin ışığı pırıldayan gözlerini kısarak bana bakarken kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Kızgındım. Ona. Sariah'ya. Ezra'ya. En çok da kendime kızgındım.

Fakat Henrik'in öfkesini benden çıkaracağına emin olduğum anda, o başını geriye atıp kahkaha attı. Yüksek sesle. Ses yemek

odasında yankılandı ve bunu sandalyelerinin üzerine eğilen dayılarımın kıs kıs gülmeleri izledi.

Şaşkınlıkla masadakilere göz gezdirdim. Gülmeyen tek kişi Ezra'ydı. Gözleri yüzümdeydi, bana şöminedeki ateş göğsümde yanıyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki ağzımdan çıkan her kelimenin ardındaki anlamı anlıyor gibiydi.

Henrik gülümsemeye devam ederek sandalyesini çekti ve yerine otururken beni başıyla onayladı. "Öyle olsun," dedi.

Temkinli bir şekilde sandalyemi çekip oturdum. Ama Henrik'in rahatlığı geri dönmüştü. "Pekâlâ, nasıl gittiğini anlat bakalım."

Hâlâ onu izliyor ve ruh hâlinin değişmesini bekliyordum. Ona karşı gelmişim. Açıkça olmayabilirdi ama kendime göre meydan okumuştum. Ve bu dayımın dikkatinden kaçmamıştı. Yine de gülümsüyor ve rahat davranıyordu. Gözleri parlıyordu. Kusursuzca taranmış tüylerinin hiçbirisi kabarmamıştı. Bu gerçek beni iyice çileden çıkardı.

"Çayevi," dedi. "Ne durumda?"

"İlerleme kaydediyorum," diye yanıtladım, hâlâ fark edilir şekilde gergindim. Az önce ne olduğundan emin değildim.

Çavdar viskisinden sert bir yudum aldı. "Zamanında açabilecek misin?"

"Rahatlıkla."

Çayevini altı gün içinde açmayı planlamıştım ve tuttuğum elemanlar sandalyeleri döşemek ve avizeleri cilalamak için durmaksızın çalışıyorlardı. Birkaç gün içinde kapılar açılacaktı ve dayım onun için anlaşmalı bir evlilikte mi yoksa ticarete mi daha değerli olduğuma karar verecekti.

"Güzel."

Sıcak ışık Ezra'nın yüzünde hareket ettikçe hatlarının daha sert görünmesine sebep oldu. Bu masada yemek yediğim ilk gece kabalık etmişti. Alındı. Acaba bu beni Simon'a satmadan önce mi yoksa sonra mıydı?

Simon bir bedel olmadan Henrik'e desteğini vermeyecekti ve

bunun ne olduğunu merak ediyordum. Güçlü bir adamın ipek-
lere sarılı terbiyeli yeğeni, geçmiş karanlık bir tüccar için uygun
bir ödüldü. Doğrusu tüccar yüzüğü olsun ya da olmasın, Simon'ın
şöhreti düşünüldüğünde Coen'e bir eş bulmak kolay olmazdı.

Bıçak tabağı çizerken dişlerimi sıktım. Ezra bir kez daha be-
nimle göz göze geldi. Henrik ona direkt hitap etmedikçe yemek
boyunca konuşmadı ama tenimde her sıcaklık hissettiğimde, onu
bana bakarken yakaladım. Benimle göz göze geldiği anda bakışla-
rını kaçırdı.

Henrik yemeğini bitirince kadehini mutfağa götürdü ve Casi-
mir ile Noel onu takip ettiler. Onlar gider gitmez Ezra peçetesini
masaya bırakıp ayağa kalktı. Sanki Henrik'in gitmesini bekliyordu.

Gözlerimi kısarak onu izlerken öfke midemde fokurdadı. Ce-
ketini ilikleyip elini koyu saçında gezdirerek geriye yatırdıktan
sonra kapıya doğru ilerledi. Gidiyordu. Yine. Ve Henrik'in fark et-
mesini istememişti.

Sokağa açılan kapının kapanmasını bekledikten sonra, yarısını
yediğim yemeğimi tabağımda bırakıp ayağa fırladım.

"Nereye gidiyorsun?" Peçetesini elinde tutan Murrow ağzı do-
luyken konuştu.

"Çayevine. Bir şey unuttuğumu fark ettim." Ona tasasızca gü-
lümsemeye çalıştım ama gülümsemem yapmacıktı.

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır," dedim hemen. "Beni merak etme. Sokak lambaları
yanmadan önce dönerim."

Murrow tereddüt ettikten sonra bir lokma daha aldı ve holün
köşesini dönene kadar adımlarımın ölçülü ve yavaş olmasına ça-
lıştım. Kapının yanındaki kancadan dayılarımdan birinin şapka-
sını alıp çaktırmadan sokağa çıktım ve kapıyı hafifçe arkamdan
kapattım.

Sokak boştu. Bot sesinin belli belirsiz yankısını duyana kadar
sokağa göz gezdirdim ve Aşağı Vale'da kıvrılan anacaddede sesi
takip ettim. Kaldırıma çıkınca onu gördüm. İleride aydınlatılmış

bir vitrinin önünde omuzlarını geriye atarak hızlı adımlarla yürüy-en Ezra'nın silueti parlardı.

Üç nefes bekledikten sonra, aramızdaki mesafeyi koruyup bana doğru bakarsa bir çatının gölgesine sığınacak şekilde binalara yakın olmaya dikkat ederek onu takip ettim.

Şehir azalan ışıktaki değişiyordu, kapıların girişine fenerler asılırken son çamaşır ipleri içeri alınıp pazardan el arabaları getiriliyordu. Ezra, Aşağı Vale'dan çıkana kadar anacaddede kaldı. Sonra limana doğru döndü ve ticarethaneye akan kalabalığın içinde onu kaybetmemeye çalışarak takip ettim.

Henrik'in iskelelerin bu tarafında bildiğim kadarıyla bir işi yoktu ama Ezra, çok iyi bildiği bir yolu yürüyen biri gibi görünüyordu. Ezberlemiş sayılırdı. Her nereye gidiyorsa, bu dayımın emirleri arasında değildi.

Bir şeye gözünü dört açıyormuş gibi her birkaç adımda bir gözlerini tepedeki binalara dikiyordu. Rothlar her zaman gölgeleri izliyorlardı. Bu Ezra'ya güvenmeden önce çok işime yarayabilecek bir dersti.

Ezra tekrar farklı bir yöne sapınca durup iki açık kepengin arasına saklandım İskelelere, Arthur'un kapısını çaldığım gece gittiğim yere doğru gidiyordu. Fakat Ezra hafta başında iskeleden teslimatını almıştı.

Derin bir nefes verdikten sonra takibe devam ettim. Labirenti andıran binalar tepeyi tırmanıyor ve kara çatılı yapılar dar ve dolambaçlı yollarda birbirlerine giriyorlardı. Yürüdükçe yollar boşaldı ve Ezra'nın beni fark etmesinden endişelendiğim için geride kalmak zorunda kaldım.

Ezra tekrar tekrar farklı yollara saptı ve adımlarımı hızlandı-rırken nerede olduğumuzu aklımda tutmaya çalıştım. Omzumun üzerinden baktım. Deniz arkamda dalga dalga dökülüyor ve şehir titrek mum alevlerinden bir battaniyeye bürünüyordu. Sokağa saptığım anda bir kapı ardına kadar açıldı ve elinde su dolu kova taşıyan bir kadın dışarı fırlayıp bana çarptı.

Kadın haykırdı, neredeyse kaldırım taşlarına düşecekti ama onu tutup ayakta durmasına yardım ettim. Doğrulur doğrulmaz beni itti. “Ne yaptığını sanıyorsun?” Ellerinden süzölen suyu silkeledi ve ben de açık kapının etrafından dolaşıp sokağa göz gezdirdim.

Ceketim ıslak bir şekilde kadının yanından geçip bir sonraki sokağa girdim. Ezra orada değildi. Bir diğeri de boştu.

Kendi etrafımda dönerken nefesim soğukta duman çıkardı. Kimse yoktu. Sadece iskelelerde çalışanların hayal meyal sesleri ve uzakta çalan liman çanı duyuluyordu. Homurdanarak şapkamı çıkarınca saçlarım omzumdan aşağı dököldü.

Ezra gitmişti.

YİRMİ BEŞ

Ertesi gün hava kararana kadar çayevinden çıkmadım. Her şey parça parça bir araya gelmeye başlamıştı ve açılışa sadece iki gün kaldığı için kendimi iyice işe vermiştim. Göğsümdeki sızıya, Henrik'e ve Coen'e odaklanmamak için güzel bir meşgaleydi.

Ezra'ya.

Rothlar aile ve kan bağından bahsetmekten hoşlanırlardı ama doğrusu ailenin her üyesi kendi çıkarının peşindeydi. Ben de aynı-sını yapıyordum.

Murrow'u görünce mutfağın girişinde durdum. Gömleğinin yaka düğmelerinin açık ve dağınık saçlarının gözüne girmesi Henrik'in evde olmadığına dair bir işaretti. Arkasında Sylvie kasap tah-tasında hararetle yuvarlak bir hamur yoğuruyordu.

"İşte buradasın," dedi ahenkli bir sesle. "Yemek yedin mi?" Tek kaşını kaldırıp dudaklarını büzüştürdü.

Kulağa bir suçlama gibi geldi. O gün hiçbir şey yememiştim, iştahım kaçmıştı. Eve dönmekten çekindiğimi düşünmediğim her ânı çalışarak geçirmiştim. Sırf ceplerini parayla doldurmak için

beni önemsliyormuş gibi davranan insanlarla aynı masaya oturmak gibi bir isteğim yoktu. Çayevi açılınca orası evim olacaktı.

Murrow okuduğu hesap defterinin sayfalarını çevirirken bir elma ısırıldı. "Ezra seni arıyor." Gözlerini toplamlardan ayırmadan atölyenin kapısını işaret etti.

Gergin bir nefes alıp kendimi koridoru geçmeye zorladım. Demir ocağında çalıştığını duyabiliyordum ama kilitli kapıyı tıklattınca tıngırtı ânında kesildi. Kapı açıldığında Ezra dikleşip kenara çekildi.

"Merhaba." Kapıyı iyice açtı ve tek kelime etmeden içeri girdim.

Merhaba. Söyleyebileceği tek şey buydu. Ona dilimin ucunda bekleyen bir dizi küfürle karşılık vermemek için dişlerimi sıktım.

"Murrow beni görmek istediğini söyledi," dedim ruhsuzca.

Ezra kapıyı kapattı. "Henrik diğer setlere başlamadan önce sana mücevherleri göstermemi istedi."

Ona bakıp bekledim. Sohbet etmekle ilgilenmiyordum. Onunla aynı odada durduğum her dakika su altında nefes almak gibiydi. Yalan söylemesinden daha sinir bozucu olan tek şey bunun beni incitmesiydi ve bu konuda suç bana aitti.

Ezra'nın arkasında masaların arasında ilerledim ve gürül gürül yanan demir ocağının önünde durdum. Ezra elmaslarla süslü küçük gümüş bir kutu üzerinde çalışıyordu. En azından elmasa benziyorlardı. Bildiğim kadarıyla Henrik'in sahte taşlarıyla yapılmış Ceros'a gidecek bir parçaydı. Ezra masada kitapların üzerinde duran küçük deri keseye uzandı ve kolu benimkine değince irkildim. Fark edip keseyi bana uzattı. Gözlerine bakmadan onu aldım ve ters çevirdiğimde avucuma üç zar düştü. Ametist, ay taşı ve pembe kuvars.

Derin bir nefes verdim. Harikaydılar. Tıpkı hayal ettiğim gibilerdi.

Ametist zarı iki parmağımın arasında tutup inceledim. Taş öylesine pürüzsüzce parlatılmıştı ki üzerinde neredeyse kendi yan-

sımamı görebiliyordum ama köşeleri keskindi ve sayıları belirten çentikleri kusursuzca yuvarlaktı.

Gözlerimi Ezra'nın gözlerine diktim.

"İşe yarayacaklar mı?" Ezra masaya doğru eğildi. Bir kez daha bana çok yakındı.

"Evet," diye yanıtlayıp zarları eline bıraktım.

Gözlerinde neredeyse tatmine benzer bir ifade vardı. Sanki zarların hoşuma gitmesine sevinmişti. Ama umurumda değildi. En azından umursamak istemiyordum. Sadece işini yapmasını istiyordum.

"Güzel bir fikir," dedi. Sesi o kadar toktu ki içimi ürpertti. Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Sanki Ezra açık alevdi ve yanında olduğum her seferinde sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Göreceğiz," diye mırıldandım.

Ezra'nın eğer benden istediği bir şey yoksa benim tarafımdaymış gibi davranarak ne kazandığını bilmiyordum. Simon'm hesap defteri hakkında Henrik'e yalan söylediğimi çoktan biliyordu. Belki de dayıma karşı bir müttefike ihtiyacı olursa, o kişi olduğumu sanıyordu. Ama yanılıyordu.

"Geçen gün ticarethanede ne yapıyordun?" diye sordum.

Ezra'nın sakinliği bozulmadı ama onu hazırlıksız yakalamıştım. Bana arkasını dönüp çalışma tezgâhında bir şeyle meşgul oldu.

"Ticarethanede olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Seni gördüm." Duraksadım. "Arthur'la."

"Geçen gece iskelede ne arıyordun?" diye karşılık verdi. Ama sakindi. Benim sesimi süsleyen öfkeden onda eser yoktu.

Demek beni görmüştü.

"Her ne yapıyorsan," —gözleri hiç olmadığı kadar karaydı— "vazgeç. Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan dur."

Bu bir tehditti ve sözleri aramızda oldukça net bir sınır çizdi. Gözlerimiz birbirlerine kenetlenmiş bir şekilde öylece durduk, ikimiz de bir diğerrinin pes etmesini bekliyordu. Ama pes etmeyi reddettim.

Nihayet gözlerini kırpan Ezra'ydı. Çenesi hafifçe seğırdi ama başka bir şey yansıtmadı. "Onları açılışa kadar bitireceğim," dedi zar kesesini masaya atarak.

Gözlerim arkasındaki raflarda dolaştı. Her gün kapı kilitliken burada saatlerini geçiriyordu. Tek başına. Tam olarak ne yaptığı konusunda bu duvarlar arasında bir ipucu olup olmadığını ilk kez merak ettim. Meyhanede ya da başka bir yerde olması gereken gecelerde neden şehrin öteki tarafına gidiyordu?

Kelimeler neredeyse dudaklarımdaydı. Sorular. Suçlamalar. Ama beni ne kadar incittiğini anlamadan onları söylemem mümkün değildi. Ve bu ödemeye razı olmadığım bir bedeldi.

Atölyenin kapısı ardına kadar açılıp Murrow nefes nefese karşımızda belirince ikimiz de irkildik.

"Buraya gelseniz iyi olacak." Murrow tek kaşını kaldırıp başıyla çalışma odasına işaret etti.

Ezra bana bir bakış attıktan sonra önlüğünü çözüp başının üzerinden çıkardı. Önlüğün altına beyaz gömlek ve pantolon askılarını giymişti. Boynundaki düğmeleri ilikleyerek kapıya doğru ilerledi ve ben de onu takip ettim.

Henrik'in çalışma odası holde parlak bir meşale gibiydi, kapılar açıktı ve ateş karanlığı aydınlatıyordu. Onu görür görmez güçlükle yutkundum. Bir eli ensesinde, çılgınca yere bakarak ileri geri yürüyordu. Casimir ve Noel çoktan bizi bekliyorlardı.

Köşede durabileceğim bir yer bulunca Henrik'in masasındaki mesajı fark ettim. Parşömenin kenarı kırışmış ve zarf yırtılmıştı.

"Aşağılık herif." Henrik'in sesi tuhaf geliyordu. Sanki yere inmeden önce uzakta gürleyen bir fırtına gibiydi.

Noel yaklaşmakta olan şeyden çekiniyor gibi görünüyordu. "Kim?"

"Arthur!" diye çıkıştı Henrik.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Casimir sabırsızca.

"Mücevher loncasının desteğini garantiledi," diye hırladı Henrik.

Bu haber üzerine odada şaşkınlığa uğramayan tek bir yüz bile yoktu. Jilet kadar keskin bir sessizlik çöktü ve ateşe rağmen hava buz kesti.

"Bana bunun haberini nasıl almadığımızı söylemek isteyen biri var mı?" Henrik dişlerini sıkarak konuşurken burun delikleri genişledi.

Casimir gözlerini Noel'e çevirdikten sonra yere dikti.

"Açıkçası," dedi Henrik sertçe, Ezra'ya dönerek. "Onu takip etmen gerekiyordu."

Çaktırmadan gözlerimi Ezra'ya çevirdim. Geçen gece onu iskelede görmüştüm. Belki de Arthur'la görüşmeye gidiyordu. Olası senaryolar zihnimde bir araya gelirken kaburgalarımın arkasında acı veren bir burkulma hissettim.

Ezra gözlerini kilimden ayırdı. "Takip ediyordum. Hâlâ ediyorum."

Ezra'nın ses tonunda en ufak bir değişiklik yoktu. İfadesizce durup dinledi. Dirseklerinden birinin arkasına soktuğu elini görünce gözlerimi kırıştırdım. Parmağını gergin bir şekilde ceketinin dikiş kısmına vuruyordu.

Haklıydım. Ezra sadece bana karşı çalışmıyordu. Henrik'e karşı da çalışıyordu. Bu doğruysa yapabileceği en akıllıca şey Henrik'in tüccar yüzüğünü almamasını garantilemekti. Belki de Arthur'un bir başka koruyucu bulmasına yardım etmişti.

"O hâlde bu nasıl oldu?" Henrik o kadar kısıp bir sesle konuştu ki sesi çatladı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Ezra.

"Bilmiyorsun," diye alay etti Henrik. "Son zamanlarda bilmediğin çok şey varmış gibi görünüyor."

Ezra kaskatı kesildi ve bir an her zamanki sakin duruşunda korku gördüğümü sandım. Çevirdiği dolap her neyse gözlerinin ardında çözöldüğünü görebiliyordum.

Noel en sonunda sessizliği bozdu. "Koruyucusu kim?"

"Roan," dedi Henrik sertçe.

“Roan kim?” diye araya girdim.

“Kuzey Ucu’ndaki mücevher tüccarı,” diye Murrow yanımda mırıldandı.

Henrik’in eklemleri bembeyazdı, sandalyenin arkasını o kadar sıkı tutuyordu ki ahşabı ikiye bölecekmiş gibi görünüyordu.

“Onu ortadan kaldırabiliriz,” dedi Casimir elini havada sallayarak. “Arthur nefes almazsa sergide sunum yapamaz.”

Onlara bakarken gözlerim kocaman oldu. Hepsi adamı öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyorlardı.

“Bunun için çok geç,” diye homurdandı Henrik. “Roan’dan destek aldığını biliyorsak, o hâlde diğerleri de biliyor. Suçu bize atmaları çok kolay olur.”

Noel başıyla onayladı. “Haklısın.”

“Bu sorun düzeline kadar kimse uyumayacak,” dedi Henrik yavaşça.

Buna söyleyecek bir sözümüz yoktu. Bu sadece Henrik için değil, hepsi için kötü haberdi. Benim için de kötüydü.

Henrik tüccar yüzüğünü almazsa, Coen’le beni evlendirmekten asla vazgeçmeyecekti. Buna her şeyden daha çok ihtiyacı olacaktı.

Sandalyesini itip ateşe doğru döndü ve Casimir holde gözden kaybolurken, Noel onu izledi. Onların ardından Murrow ve Ezra gittiler ve sokak kapısı birkaç kez açılıp kapandı. Sevk edilmişlerdi ve ortalıkta dolaşıp ellerinden geleni öğrenmeye çalışacaklardı.

Ama içimde Ezra’nın çoktan neler olduğunu bildiğine dair bir his vardı. Aynı zamanda yaptığı şey her neyse onu düzeltmek için çok geç olduğunu da biliyordum.

Henrik masasına dönünce, beni hâlâ orada dururken görünce aniden durdu. “*Ne var?*”

Ona bakarken kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Bunu söylersem geri dönüşü olmayacaktı. Henrik’in intikamından onu kimse korumayacaktı ve Ezra’yı Henrik’in bıçağının öteki tarafında görmek istemeyen küçük bir yanımda vardı. O yanımda bir hastalık gibi kesilip çıkarılmalıydı.

“Bence...” dedim, kelimeler dilimde zehir gibiydi, “Bence o Ezra’nın işi.”

Odanın her köşesi birdenbire karardı, ateş Henrik’in gözlerinden yansıyordu.

“Arthur için koruyuculuğu onun güvenceye aldığını düşünüyorum.”

“Nasıl? Neden?” Henrik’in öfkesi sıcak odayı yakıcı hâle getirdi.

Gömleğimin yakasını çekiştirip ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Dün gece onu iskelelere kadar takip ettim. Arthur’un yanına gidiyor gibi görünüyordu.” Kesik kesik nefes aldığım için başım dönüyordu. “Birkaç gün önce onu ticarethanede Arthur’la gördüm.”

Henrik o kadar hareketsizdi ki Tüccar Bölgesi’ndeki heykellerden biriymiş gibi görünüyordu.

“Haklıydın. Bir şey saklıyor,” dedim nefes nefese.

Henrik kızgın değildi. düşünüyordu. Zihnindeki çarklar dönmeye başlamıştı. Ve bu daha korkutucuydu.

“Ne olduğunu öğrenebilir misin?” diye sordu, tavrı değişip ür-kütücü bir şekilde sakinleşti.

Zihninin her türlü senaryoya, her olası plana yavaşça süzüldüğünü hissedebiliyordum. Her biri aynı şekilde sona eriyordu – Ezra’nın boynunun etrafında bir ilmikle. Fakat Ezra seçimini yapmıştı ve ben de kendi seçimimi yapmıştım. Çayevi bir şey, sadakat bambaşka bir şeydi. Bu sayede, Coen’le evlendirilmekten kurtulabilirdim. O yüzden ona verebileceğim tek yanıtı verdim.

“Evet.”

YİRMİ ALTI

Penceredeki adam saatlerdir beni izliyordu. Omzumu tuğlanın köşesine dayayıp tepenin aşağısını izledim. Ticarethane kapanıp rıhtımdaki işler sona ererken, tahtalarla kapatılmış bir pencerenin kuytusundaki nöbet yerim giderek soğudu ama kımıldamadım. Sabahtan beri kımıldamamıştım.

Sokağın karşısında, bir demircinin kapısı deniz havasına açıldı ve içeride çalışan adam beni süzdü. Her geçen saat bakışları iyice şüpheci bir hâle bürünüyordu.

O sabah kahvaltıda gözlerimi tabağımdan ayırmadan Ezra'dan kaçınmayı büyük ölçüde başarmıştım. Onunla göz göze gelirim, bakışlarımdan neyi yakalayacağını düşünmek istemiyordum. O her zaman meselenin derinliklerini görebiliyordu. Henrik ve diğerleri için değerli olmasını sağlayan buydu. Fakat bu kez kurnazlığı aleyhine çalışmıştı ve ne iş çevirdiğini çözdüğümde, dayımın sağ kolu olacaktım. Bu beni evlendirmesine engel olacak bir konumdu.

Henrik'e Ezra'nın bir hain olduğuna dair ihtiyacı olan kanıtı verip vermeyeceğime karar vermek sadece saniyelerimi almıştı.

Bana ve Rothlara ihanet ediyordu. Karşılığında Coen'le evlendirilmemeyi ve benim için planlanmış diğer şeylerden kurtulmayı garanti altına alacaktım.

Ezra demir ocağında çalışmaya başlar başlamaz çaktırmadan evden çıktım ama neredeyse her gün yaptığı gibi iskeleye gitmesi an meselesiydi. Ve oraya vardığında, onu bekliyor olacaktım.

Azalan ışıktaki gözlerimi kısıp tepenin dibine odaklandım. İskelenin bu tarafının tek girişi burasıydı, o yüzden Ezra buradan geçmek zorundaydı. Gün boyunca Ezra'nın uzun boylu ve zayıf vücudunu, koyu tüvit şapkasını, tertemiz ceketini ve cilalanmış botlarını aralarında görmeyi bekleyerek gelip giden tüccarları, satıcıları ve işportacıları izledim. Onu nerede görsem tanırdım. Ama dikkatli olursam, bu kez beni göremeyecekti.

Hava kararınca nihayet ortaya çıktı. Bir anda Ezra, aşağıda keşilen patikaların köşesinde belirdi, istikrarlı ve hızlı adımlarla binaların arasındaki açıklığa ilerledi.

Nefesimi tutup nöbet yerimden fırladım ve gözlerimi kısarak tekrar odaklandım. Ezra kaldırım taşlarında yürürken, gözlerini önünden ayırmadı fakat silüetini itiraf etmek istemeyecek kadar iyi biliyordum. Demir ocağının ışığının önünde çalışırken vücut hatları zihnime kazınmıştı.

Harekete geçip sokak boyunca ilerledim ve Ezra'nın yoluna paralel bir şekilde yürüdüm. Ezra aşağıdaki binalardan birinin arkasında kaldığında nefesimi tuttum ve tekrar belirdiğinde nefesimi verdim. Geçen sefer yaptığım hatayı yapmayacaktım. Rothlar etraflarındaki sokakları ve pencereleri takip ederlerdi ama buradan Ezra'nın yolunu kuş bakışı görebiliyordum.

Sokak lambaları Bastian'ın yollarını örten yoğun siste uçuşan küreler gibiydi ve rüzgâra karşı ceketimin yakasını dikleştirip yürüdüm. Kara binalar pusun içinde devler gibiydi, hafızama kazıdığım haritayı takip ederken karşımda sivriliyorlardı. Gecenin geç saatlerine kadar haritayı inceleyip iskelelerin karmaşık planını ezberlemeye çalışmışım.

O sabah kahvaltıda verilen görevlere göre, Ezra'nın meyhanedeki yerinde olması gerekiyordu ama şehrin öteki tarafındaydı. Rothlardan biri havayı koklamak için gelirse, onu idare etmesi için barmene muhtemelen rüşvet vermiş olmalıydı. Henrik'in dikkatli gözleri altında bir süredir bunu yapabilmesinin tek açıklaması buydu. Fakat Arthur'un bir lonca üyesinin desteğini garantilemesiyle, Ezra'nın bir anlaşma yaptığını tahmin ediyordum. Kendisine sadece kuyumcu olmayacağı, aynı zamanda ticarete payının olacağı bir yer ayarlamış olmalıydı.

Dar sokağın eğimi arttı ve arkamda güneş ufukta kaybolurken tepeyi tırmandım. Uzakta, karanlığın çöktüğü liman iskelelerin neredeyse gökyüzüne karışmış gibi görünmelerine yol açıyordu ama orada hâlâ devam eden çalışmaları duyabiliyordum.

Şehrin bu kısmı için gece yoktu. Mücevher tüccarları, yelkenciler, demirci atölyeleri... Bastianlı satıcılar güneş battıktan sonra bile çalışmaya devam eder, ticarethane ve sabah limana yanaşacak tacirler için kontenjanlarını ve envanterlerini doldururlardı.

Bir sonraki açıklığa ulaştım ama Ezra aşağıdaki sokakta belirmezince aniden durdum. Sokak lambasının ışığı binaların arasındaki ara sokağı aydınlatıyordu ama boştu. Ben onu görmeden dönmüş olamazdı, o hâlde bunun tek bir anlamı vardı. İstikametine varmıştı.

Fakat Arthur'un atölyesinin bulunduğu on dördüncü iskele sokağın oldukça yukarısında, binaların neredeyse klostrofobik bir şekilde bir araya toplandığı ucundaydı.

Yavaşça etrafıma bakıp dinledim. Ayak sesi yoktu. İnsan sesi yoktu. Uzakta omzunda taşıdığı merdivenle bir sokak lambasından diğerine yürüyen adam dışında kimse yoktu.

Ezra hâlâ ortaya çıkmayınca dönüp olması gereken yere doğru tepeden indim. Ulaştığımda yol ayrımı boştu ama gölgelere sığınıp caddeyi inceledim. Bu sokak ve diğeri arasında sadece bir bina ve bir kapı vardı.

Çatının iki ucundan iki baca yükseliyordu ve her ikisinden de

duman çıkıyordu. Ama dışarıdan bakınca ne tür bir atölye olduğunu anlayamadım. Yavaşça yürüyüp köşeyi dönünce paslı tabelayı tekrar gördüm.

64. İSKELE

Bayır başlamadan önce bir sınır görevi gören şehir duvarının kenarında yer alıyordu. Burası etkili bir tüccar ya da başarılı bir suçlunun atölyesi değildi. Temel taşları yer yer ufalanıyordu ve doğduğumdan beri boyanmamış gibi görünüyordu. Hayır, bu başka bir şeydi.

Yüksek, penceresiz cepheyi takip edip tek bir kapıya ulaştım. Tuğlayla aynı pul pul dökülmüş siyah boyayla kaplı olduğu için onu seçmek neredeyse imkânsızdı. Kapı kolu yoktu. Sadece menteşelerin orada bir kapı olduğunu ele verdiği tarafında bir dizi demir perçin vardı.

Kulağımı soğuk metale dayayıp dinledim. İçeriden iş gürültüsünün geldiği, önlerinden geçtiğim diğer iskele yapılarına benziyordu ama insan sesi belli belirsizdi.

Esnafın birden fazla atölyesinin olması sıradışı değildi, o yüzden Arthur'a ait olabilirdi. Ezra onunla birlikte çalışıyor ya da ona hizmet ediyorsa, muhtemelen Arthur ona yüklü miktarda para ödüyordu. Ya da Ezra'ya reddedemeyeceği bir şey teklif etmişti. Ortaklık bile olabilirdi. Bu her neyse Henrik, Ezra'nın hırslı olmadığını söylediğinde yanılmıştı. Aslına bakılırsa dayımın, Ezra'yı birçok açıdan hafife aldığından şüpheleniyordum. Benim gibi.

Kapının arkasından güçlü bir patırtı geldi ve aniden ardına kadar açılıp beni neredeyse yere serecekken geriye sıçradım. Bir figür tıttırdığı purodan ve haznesindeki hafif parlaklıktan gözlerini ayırmadan ara sokağa fırladı. Donup kaldım, başlığımı iyice aşağı çekip sırtımı kara duvara yasladım ama adam gözlerini purodan ayırmadı, sapını sertçe ısırdıktan sonra öteki tarafa doğru yürümeye başladı.

Kapı yanımda yavaşça gıcırdayarak kapandı ama adam arkasında sadece sıgırkuyruğu kokusu bırakarak sisin içinde gözden

kaybolurken yerimden kımıldamadım. O köşeyi döner dönmez, kapı yerine oturmadan botumu pervaza soktum.

İçeriden gelen sesler sokağa taşıyordu, kapının aralığından bakıp içeride ne olduğunu anlamaya çalıştım. Uzun bir duvar depoların ana katıgörmeyi engelliyordu ama uzun geçide vuran fener ışığı karanlığı kehribar rengi bir parlaklıkla boyuyordu.

İçeri süzülüp kapının arkamdan hafif bir tıkırtıyla kapanmasına izin verdikten sonra parmak uçlarımla duvarı takip ettim. Depo sıcaktı ve tanıdık bir şey kokuyordu. Meşe ya da toprak gibi. Çıra olabilirdi. Geçit kıvrıldı ve fener ışığı attığım her adımla birlikte parlaklaştı ve en sonunda bir açıklıkta son buldu. Duvarın köşesinden öteki tarafa bakarken göz alıcı ışığa karşı suratımı ekşittim ve içeride ne olduğunu görünce ağzım açık kaldı.

İleride kocaman bir gemi iskeleti dev bir balinanın kemikleri gibi kirişlere yerleştirilmişti.

Gözlerim çılgınca geniş alanda dolaştı. Neredeyse her direkte cam fenerler asılıydı, aşağıda hararetle çalışan kadın ve erkeklerin uzun çalışma tezgâhlarını aydınlatıyorlardı. Hepsi işçilerdi, etrafları metal aletler, kereste istifleri ve her boy demir cıvatayla sarılıydı. Ve aralarında, siyah saçlarını geriye doğru yatırmış, beyaz gömlekli biri vardı.

Ezra, masaların birinin ucunda duruyordu, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Ellerinde uzun, düz bir metal parçası vardı ve onu ince kesilmiş bir tahtaya düzenli bir şekilde sürtüyordu.

O... çalışıyordu. Fakat burası bir mücevher tüccarının atölyesi değildi. Ya da bir demircinin. Bu yapı bir tersaneye aitti.

YİRMİ YEDİ

Duvarın arkasından çıkıp yüreğim ağzımda onu izlemeye başladım.

Ezra uzun masanın üzerine eğilip elini yeni biçimlendirdiği tahtanın yan tarafında kasıtlı bir şekilde gezdirdi. Gözleri işine odaklanmıştı, ağzı demir ocağının başındayken olduğu gibi dümdüz bir çizgi hâlindeydi. Çalışıyordu. Bir tersane atölyesinde. Sanki... çiraklık yapıyor gibiydi.

Bunu içimden geçirdiğim anda, elleri tahtanın üzerinde durdu ve yavaşça bakışlarını kaldırdı. Sanki orada durduğumu hissetmişti. Ezra'nın koyu gözleri cilalanmış gibiydi, turmalin gibi parlıyorlardı ve bana bakarken çenesi kasıldı. Gözlerinde korku dolu bir ifade vardı. Yakalanmış gibi. Ama ne yaparken yakalanmıştı?

Ellerim iki yanımda, gözlerimi ondan ayırmadan öylece durdum. Ezra elindeki aleti dikkatle bırakıp düşündü. Zihninden birçok düşüncenin geçtiğini görebiliyordum ama etrafındaki insanlar çalışmaya devam ettiler. Kimse beni ya da Ezra'yla aramda uzanan soğuk sessizlik denizini fark etmemişti.

Ezra'nın arkasında, geminin kocaman iskeleti kirişlere yükseltildi. Büyük teyzemin Nimsmire'in tüccarları için zaman zaman

kiraladığı türden bir yelkenliye benziyordu. Ama Bastian'ın en yetenekli kuyumcusu gemi inşa ederek ne yapıyordu?

Gözlerimi tekrar masaya çevirince, Ezra yavaş adımlarla geçitte bana doğru ilerlemeye başladı. Yanıma gelen kadar nefesimi tuttum ama ağzımı açtığım anda, kolumdan tutup beni geldiğim geçide doğru götürdü. Ancak gölgeler bizi gizleyince beni bıraktı. Solgun teni parlıyordu ve yanakları kızarmıştı.

"Burada ne arıyorsun?" Gergin bir şekilde soluduğu için kelimeleri kesik kesik çıktı.

Kocaman gözlerine sinirle baktım. Onu hiç böyle görmemiştim. Neredeyse paniğe kapılmış görünüyordu.

"Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?" diye çıkıştım.

"Ben..." Ezra ellerini saçında gezdirip saçlarını yüzünden geriye itti. "Çalışıyorum."

"Bir tersanede mi?" dedim boğuk bir sesle. Hiç mantıklı değildi.

Ezra nihayet bana baktı. Bana gerçekten baktı. Bir karar veriyormuş gibi gözleri gözlerimde hızla gezindi. "Hadi gel."

Yanımdan geçip geçitte ilerledi ve kapıdan çıkmasını izledikten sonra onu takip ettim. Dışarıda sokak lambalarını yakan adam gitmişti.

Ezra bir sonraki iskelenin ötesinde ışıldayan kara suya doğru ara sokakta yürürken onu yakından takip ettim. Beyaz gömleği ay ışığında parlıyor ve etrafında dalgalanıyordu, nefesinin çıkardığı buhar havada süzülüyordu.

Deniz kenarına varınca durup bekledi. Su aşağıdaki kayalıklara vuruyor ve kıvrımlı bir hat hâlinde beyaz köpükler çıkarıyordu. Yanında durdum ama Ezra, deniz ve gökyüzünün arasındaki ayrımın karanlığa karıştığı yere bakıyordu.

"Odama giren sendin." Sakindi, az önce yüzünde gördüğüm gergin ifadenin yerini kararlılık almıştı.

Yanıt vermedim. Gerek yoktu. Çoktan her şeyi birleştirmeye başlamıştı. Muhtemelen beni gördüğü anda parçaları birleştirmişti. Ama benim hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

"Ezra," dedim kısık bir sesle, kendimi bile şaşırtarak. "Neler oluyor?"

Gözlerini denizden ayırmadı. "Tersanede çırak olarak çalışıyorum. Neredeyse bir senedir."

Tam olarak görüldüğü gibiydi. Ve bunun tek sebebi vardı. "Gidiyorsun," diye fısıldadım. "Değil mi?" Bu düşünce üzerime yığıldı ve tüm deniz göğsümdeymiş gibi hissettim.

Ezra gidiyordu.

Başıyla onaylayıp uzun bir sessizliğe gömüldü. "Henrik, Ceros'ta ticaret yapmasına imkân tanıyan tüccar yüzüğünü edindiğinde," diye en sonunda söze başladı, "Bastian'da da bir tüccar yüzüğü almasının an meselesi olduğunu anladım. Bu gerçekleştiğinde gitmem mümkün olmayacak."

Birçok açıdan Ezra çoktan kapana kısılmıştı ama Henrik, Bastian'daki lonca için onun üretimine bel bağlayınca artık sadece bir kuyumcu olmayacaktı. Rothların esiri olacaktı. Bunun Arthur'la ya da Henrik'e ihanet etmesiyle bir ilgisi yoktu. Bunun Ezra'yla ilgisi vardı.

"Gidersem bir mesleğimin olması gerekeceğini biliyordum."

"Bir mesleğin var. Sen kuyumcusun."

"Hayır," dedi ağır bir şekilde. "Demir ocağının karşısına geçtiğim gün hayatım sona erdi. Bir daha kuyumculuk yapmak istemiyorum. Hiç kimse için." Duraksadı. "Para kazanmak için gemi inşa etmek de iyi bir iş. Henrik'le yolumun sık sık kesişmeyeceği birkaç işten biri."

Onun için her şeyin anlamı buydu. Çocukken ilk kez ellerinde bir kröze tuttuğunda, böylesine nadir bir yetenek olacağını bilmesine imkân yoktu. Güçlü adamların onun hayatı üzerine kumar oynayacaklarını ve sonsuza kadar Henrik'e bağlı kalacağını bilemezdi. Ona göre yeteneği bir lanetti.

"Nereye gideceksin?" diye sordum güçsüz bir sesle.

"Tanınmayacağım bir yere."

Dönüp denize bakarken gözlerimi sımsıkı kapattım. Bu bir felaketti. Sabah Henrik Ezra'nın rıhtımda ne yaptığıyla ilgili öğren-

diğim şeyleri rapor etmemi bekleyecekti. Ama bu noktaya varacağını tahmin etmemiştim.

“Murrow biliyor mu?” diye sordum.

“Kimse bilmiyor.”

“Henrik bir şeyler sakladığından şüpheleniyor.”

Ezra yutkundu. Muhtemelen bunu da tahmin etmişti.

“Ona dedim ki...” Tekrar gözlerimi kapattım. “Ona Arthur’un lonca üyesinin desteğini almasına senin yardımcı olduğunu düşündüğümü söyledim.”

“Sen ne dedin?” Sesi aniden yükseldi.

Yanağımdan bir damla gözyaşını sildim. “Üzgünüm.” Ağladığımın farkında değildim. İçimdeki acının kaynağının tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Sadece bunun beni üzdüğünü biliyordum. Her şeyin.

“Neden? Neden böyle bir şey söyledin?”

“Çünkü seni Arthur’la gördüm. Ticarethanede,” diye kekeleydim. “Ve bana yalan söylediğin için sana kızgındım.”

Ezra başı ağnyormuş gibi burnunun direğini sıktı. “Bunun Henrik’le ilgisi yoktu. Benimle ilgisi vardı.”

“Sen mi? Nasıl?”

“Arthur tersaneyle anlaşmamı işitmiş. Beni Henrik’e ihbar etmekle tehdit etti ve çenesini kapatması için ona para ödemek zorunda kaldım.”

Dudağımyı ısırarak titremesine engel olmaya çalıştım. Arthur’un kazandığı destekle bir ilgisi yoksa başı gerçekten dertteydi. Onu bu derde ben sokmuştum.

“Sana ne zaman yalan söyledim?” Ezra hâlâ kafası karışık görünüyordu.

Bir anda beni şehrin öteki tarafındaki iskelelere götüren öfkem geri döndü. “Coen’den haberim var,” diye alay ettim.

Ezra kaşlarını çatı. “Ona ne olmuş?”

“Sana onunla evlendirilmem hakkında bir şey bilip bilmediğini sormuştum.”

“Bilmiyordum.”

Ona dikkatle baktım. Anlamak için çok uğraşıyor gibi görünüyordu. Gerçekten şaşırmıştı. “Henrik.” Adını söylerken sesim tekledi. “Bana Coen’le evlendirilmemin senin fikrin olduğunu söyledi. Benden kurtulmaya çalıştığını söyledi.”

Ezra birden gülümsedi ama acı bir gülümsemeydi. “Elbette böyle söyler.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Sana yalan söylemiş, Bryn. O bir yalancı.” Kapkara, boş gökyüzüne eliyle işaret etti. “O meseleyle bir alakam yoktu. Seninle birlikte öğrendim.”

“Mektubu gördüm!”

“Ne mektubu?”

“Simon’dan gelen mektubu. Aileleri birleştirmek istediğin yazıyordu.”

“Simon’ın *desteğiyle*.” Ezra artık bağırmaya başlamıştı. “Simon’la geçmiş olan bendim, o yüzden Henrik benden bu fikirle ona yaklaşmamı istedi. Öyle yaptım. O mektubun seninle ilgisi yoktu.”

Her şeyi yavaş yavaş idrak ettim. *Aileleri birleştirmek*. Simon işten bahsediyordu, evlilikten değil.

“Ama Henrik benden kurtulmak istediğini, aile işine dahil olmamı istemediğini söyledi.”

“Senden kurtulmak istemedim. İşe dahil olmanı istemiyorum.”

Gözlerimi dikip bir açıklama bekledim.

Ezra’nın sesi çok yorgundu. “Bryn, onlar gibi değilsin. Bastian’a gelmemeliydin.”

“Başka seçeneğim yoktu.” Ağzımdan çıkan her kelime kulağa daha az doğru geliyordu.

Ezra konuşmadı ama ne düşündüğünü gözlerinde görebiliyordum. Bir bakıma seçim şansım vardı. Sariah, Henrik’le bir anlaşma yapmıştı ama ona uyan bendim. Buraya gelip Rothların bir parçası olmak istemiştim. Açıkçası tam anlamıyla nasıl bir şeye bu laştığıma dair bir fikrim yoktu.

Henrik yalan söylemişti. Ezra hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Akşam yemeğinde Ezra'yı savunurken kendimi ele vermiştim. Ama dayım kuyumcusuna değil, kendisine sadık olmamı istiyordu. Boğazımdaki sızıya karşı yutkundum. İsteddiğini yapmam için bana duymak istediğim şeyi söylemişti. Ve ona inanmıştım.

"Coen'le evlendirilme fikrinin bana ait olduğunu sandın," dedi Ezra kısık bir sesle, ellerini ceplerine sokarak.

Yanıt vermedim. İçimdeki düğümler yavaşça çözöldü ve günlerdir olmadığı kadar rahatça nefes almaya başladım.

"Seni onunla görmektense Bastian'dan ayrıldığını görmeyi tercih ederim."

"Coen'le mi?"

"Herhangi biriyle." Gözlerini gözlerimden ayırmadı. İlk kez bana bakmaktan kaçınmadı ve aramızdaki karanlığı bir itirafla doldurdu. "Ama ben bu tür seçimler yapamam. Ailedeki konumum seninkinden farklı."

İlk kez aramızdaki her neyse onun varlığını kabulleniyordu. Gece gündüz düşüncelerimden çıkmayan bu acı veren şeyi. Atölyede beni neden öpmediğini şimdi anlıyordum. Gidiyordu. O her zaman gidecekti.

Ezra'nın ardındaki pis suya baktım. "Özür dilerim," dedim tekrar. Aptallık etmişim. Henrik'in tuzağına adımımı atmıştım ve bunun bedelini Ezra ödeyecekti.

Uzun bir süre sessiz kalıp ay ışığının aşağıdaki suda dalgalanmasını izledi. "Gidelim."

Gözlerimi kırptırdım. "Nereye?"

Gömleğinin yakasını düğmeleyip saçını tekrar düzelitti. "Henrik'e."

Anlamaya çalışarak yüzüne baktım. "Neden?"

"Ona gerçeği anlatacaksın," dedi Ezra.

"Hayır, anlatmayacağım."

"Evet," dedi Ezra daha sertçe. "Anlatacaksın. Zaten bana güvenmiyor. Bunu düzeltmek imkânsız. Ama istediğini elde etmek

için bunu kullanabilirsin. Ona gerçeği söylersen, bu ona karşı üstünlük kazanmanı sağlar. Sandığından daha değerli." Son kısmı neredeyse kendi kendine söyledi.

"Peki sana ne yapar?"

Ezra'nın çenesi kasıldı. "Girdiğim riskin farkındaydım, Bryn." Ezra iskeleye doğru ilerlemeye başladı ama yerimden kımlıdayamadım.

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim," dedim.

Ezra dönüp bana bakarken gözlerini kıstı. "Bu bir hata olur."

"Burada ne yaptığını bilen tek kişi benim. Sabah Henrik'e gidip Kuzey Ucu'nda görüştüğün bir kız olduğunu söylerim. Buna inanır. Çıraklığını bitirip gidene kadar sırrını saklarım." Bu düşünce dayanılmazdı.

"Basit görünebilir ama değil." Keskin bir şekilde bana dikkatini verdi. "Henrik'in düşmanlığını kazanmak istemezsin, Bryn."

"Çoktan kazandım." Bu doğrudu. Kaybetmişim. Henrik istediğini elde etmek için beni birçok şekilde kullanmıştı. Ama şimdi kendi oyununu ona karşı kullanacaktım.

Dalgalar sabit bir ritimle kayalara vuruyordu, Ezra aşağıdaki kıyıya bakarken uzun bir süre sessiz kaldı. "Neden benim için böyle bir şey yapmak istiyorsun?"

"Çünkü..." dedim, kelime bomboştu.

Ezra bana doğru bir adım attı. "Neden?"

"Çünkü seni önemsiyorum." Kelimeler dilimde dönerken gözlerinin içine baktım. Ama hepsini söyleyemedim. Zaten aramızdaki havada, her bakışımızda ve her sessizlikte yaşıyorlardı. Eğer Bastian'dan ayrılacaksa onları dile getiremezdim.

Ezra risklerin farkındaydı, ben de farkındaydım. Henrik'e istediği tüccar yüzüğünü elde etmenin bir yolunu bulacaktık ve çayevini kullanarak Coen'le evlendirilmekten kurtulacaktım. Ama sonuçta Henrik ona güç veren tek şeyi, kuyumcusunu kaybedecekti. Ve ben de onu kaybedecektim.

YİRMİ SEKİZ

Güneş denizin ötesinde şişmeye başlamadan çok önce gözlerim açıldı.

Pencereden dışarı bakıp uzaktaki suyun siyahtan griye ve ardından da maviye dönüşmesini izledim. Sylvie şimdiden mutfaktan duyuluyordu ama dinlediğim tek bir ses vardı. Henrik'in çalışma odasının kapısı.

Aynada kendimi kontrol edip saçımı yüzümden geriye ittim ve yeleğimin cebinden sallanan saat zincirini düzelttim. Ezra ve ben bir plan yapmıştık. Kahvaltı masası kurulmadan önce Henrik'e Ezra'nın birkaç aydır Kuzey Ucu'nda bir kızla görüştüğünü söyleyecektim.

Ezra'nın söylediğine göre, aile üyelerinin gizlice arkadaşlık kurmaları sıradışı değildi ama bu diğerleriyle paylaşılması beklenen bir şeydi. Bu açıklama Henrik'in şüphelerini dindirecek ve Ezra'nın yalan söylediği varsayımını tatmin edecekti. Çayevinin açılışı ve yaklaşan sergi arasında, Henrik'in dikkatini Ezra'dan uzaklaştırmak için yeterince şey olacaktı. Ben sadece Bastian'dan gidene kadar bunun sürmesini umuyordum.

Ezra'nın odası bitişişimde sessizdi ama muhtemelen uyanıktı. Gece yarısını geçe eve dnmüştü, ayak sesleri acı veren üç saniye boyunca kapımın önünde duraksadıktan sonra kendi odasına devam etmişti.

Yansımada kendi gözlerimin içine bakıp yavaşça onları kırptırdım. Bir dakikadan fazla düşünmeme izin vermediğim tek bir şey vardı. Dayıma yalan söylersem Ezra gerçekten gidecekti. Ve giderse bir daha geri dnmeyecekti.

Bu düşünceyi kenara atıp kapıya doğru dndüm. Henrik'in mektubuna yanıt verip *Jasper*'a bindiğimde, Ezra burada bulmayı umduğum en son şeydi ama bana aşılanmış bir sarmaşık gibiydi. Kopartıldığında ne olacağını düşünmek istemiyordum.

Merdiveni takip edip güneşin aydınlattığı birinci kata indim ve direkt kapalı çalışma odasına doğru ilerledim. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı tıklattım, sadece birkaç saniye içinde Henrik yanıt verdi.

“İçeri gel.”

Kapıyı ardına kadar açtım. Henrik masasının başında oturmuş, elindeki tüy kalemle bir şeyler karalıyordu. Üzerinde çalıştığı rakamları yazmayı bitirmeden başını kaldırıp bakmadı. İçeri girip karşısında durdum.

Noel'in raporlarından birinin toplamlarını kaydediyor gibi görünüyordu. Kahvaltıda hesap defterini matematiğı kontrol etmesi için Murrow'a verecekti. Nihayet bu evdeki düzeni anladığımı fark ettim. Dnp duran dişli çarklar ve tekerlekler artık tanıdıktı. Dayımın ufak hareketleri ve mimikleri bile gizeminin bir kısmını kaybetmişti.

“Günaydın,” dedi Henrik defteri kapattıktan sonra. Işıl ışıl gözlerle bana bakınca hemen rahatladım. Keyfi yerindeydi. “Anlaşılan Sylvie birazdan kahvaltıyı servis edecek. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?”

Sesimin sakın ve tasasız çıkmasına büyük bir özen gösterdim. “İyi haberlerim var.”

Henrik kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Yanılmışım," diye söze başladım. "Biraz uğraşmam gerekti ama dün gece Ezra'yı Kuzey Ucu'na doğru takip ettim. Orada bir terzinin dükkânında çalışan bir kız bulmuş." Tüm çabalarımın rağmen çok hızlı konuşuyordum. Fazla gülümsüyordum.

Fakat verdiğim bilgiler zihninde yer edinirken Henrik'in ifadesi değişmedi. Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki duyabildiğinden emindim.

"Arthur'la bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Loncadan alman gereken yüzüğü kaybetmen Ezra'nın aleyhine olur. Aptalca bir düşünceydi."

Henrik ellerini önünde birleştirip eklemlerini ağzına yasladı. "Bu iç rahatlatıcı," dedi kısık bir sesle.

Ona hafifçe gülümsedim. "Öyle. İtiraf etmem gerekir ki, Ezra'nın beni burada istemediğini söylediğinde sinirlendim. O öfkenin beni etkilemesine izin vermiş olabilirim."

Henrik içini çekti. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bildiğinden eminim. O adamı kendi oğlum gibi büyüttüm. Ona kendi kanımdanmış gibi davrandım." Yukarı baktı. "Babam bunu onaylamazdı. Ezra'dan hoşlanırdı ama bir yabancının gerçekten bizden biri olabileceğine asla ikna olmadı. Yine de Ezra'nın yardımıyla bu şehirde itibar yaptım. O olmasaydı, bu yüzük olmazdı." Parmaklarını açıp sağ elindeki kaplangözü taşı olan yüzüğe baktı. Yavaşça diğer elini açtı. "O olmadan, diğer yüzüğü asla alamayacağımı biliyorum."

Bu çoktan düşündüğüm bir şeydi. Henrik, Ezra'yı önemsiyordu fakat aralarındaki bağ dostluktan ziyade işle ilgiliydi. Oğlana dair güçlü bir içgüdü vardı ve hislerine güvenip onun üzerine kumar oynamıştı. Ezra'nın omuzları üstünde bir hanedan kurmuştu. Dayımın cam konusundaki yeteneği iyi bilenmiş bir hünerdi ama Ezra'nın gümüşle çıkardığı iş bir lütuftu.

"Sanırım bu ailenin bir parçası olmanın ne demek olduğunu anlamaya başlıyorsun, Bryn," dedi ayağa kalkarken.

“Anlıyorum,” dedim. Ciddiydim. Nihayet sadece kendi koyduğum kuralların olduğu sonucuna varmıştım. Bir taraf seçmek zorundaydım ve Ezra’nın tarafını seçiyordum. Bu, Rothların arasında kendimi savunmak zorunda kalmak anlamına gelse de.

Yine de Henrik’in bunu söylediğini duymak beni gururlandırdı. O kapıdan içeri girdiğimden beri onayını istemiştim. En azından bunu istemem öğretilmişti. Ama artık bana kendi payımı vermişti. Kendi kaderimi. Henrik bir yalancı ve hilekâr olsa da buna minnettardım.

“Kuyumcuma âşık olan on sekiz yaşındaki bir kıza böyle bir meseleyi bırakacağımı düşünmene bu yüzden şaşırdım.”

Kelimeler Henrik’in ağzından çıkar çıkmaz tenim ânında karıncalandı. “Ne?” Sesim o kadar zayıftı ki onu güçlkle duyabildim.

Fakat Henrik beni izlerken ifadesi değişmedi. Her zamanki gibi görünüyordu. Sakin. Telaşsız. “Her şeyin düzgün ve yerinde olmasından hoşlanırım,” derken sesi zihnimde çarpıldı.

Göğsümdeki ağırlık mideme doğru indi. Nefes alamadım, boş ciğerlerimde bir yanma hissettim.

“Seni suçlamıyorum,” dedi Henrik. “Pek sayılmaz. Bu en iyi başarısızlıkla öğrenilen bir ders.” Masanın etrafını dolaşıp küçük kütüphaneye açılan kapalı çift kanatlı kapılara gitti.

Kapılar açılmadan ardında ne olduğunu anladım.

Kapılar gıcırdadı ve çalışma odasına dolan gün ışığı gözlerimi sızlattı. İçeride Ezra deri koltukların birinde oturuyordu, yüzü daha önce hiç görmediğim şekilde asıktı. Yanakları kızarmıştı, bana bakarken çenesi kasıldı. Arkasında gözlerini yere diken Morrow sessizce duruyordu.

Biliyordu. Henrik çoktan biliyordu.

Aramızda eşikte durup düşünceli biçimde kollarını göğsünde birleştirdi. “Kuyumcum haberim olmadan bir tersanede çıraklık yapabileceğini sanıyor. Bu ilk hatasıydı,” dedi. “İkincisi bunun yanına kâr kalacağını sanmasıydı. Ama bana kalırsa bu küçük oyun fazla uzadı.”

O kadar hızlı nefes alıyordum ki başım dönmeye başladı. Bir gaz lambasından sızan yağ gibi havadaki tehlikeyi hissedebiliyordum. Her an kıvılcım saçabilirdi. Ve birden çoğumuz alevlerinde yanacaktık.

“Pekâlâ, bunun düzeltilebileceğini düşünüyorum,” diye devam etti Henrik. “Bu sadece konumunu hatırlamanla ilgili bir mesele.”

En korkuncu, söylediği her kelimeye inanmamdı. Henrik sözlerinde *ciddiydi*. Bu özünde olduğu kişiydi.

Gözlerini Murrow’a çevirdi. “Ellerine dokunma. Hâlâ çalışması gerekiyor.”

Bakışlarım Murrow ve Ezra arasında gidip gelirken dudaklarım aralandı. Murrow’un yüzü gergindi, burun delikleri genişlemişti ama başıyla Henrik’i onayladı. Cezayı o yerine getirecekti. Onun için de bir hatırlatıcı olacaktı.

Henrik aramızda üç adım atıp önümde durdu ve başımı kaldırıp ona bakarken yanağımdan kızgın bir gözyaşı süzüldü. “Lütfen bunu yapma. Yalan söylemek benim fikrimdi. Ben—”

“Bryn.” Bana içten bir anlayışla bakıp güçlü elini omzuma koydu. “Bu hatanın bedelini ödeyecek sadece o değil.”

Gözlerimi kırıştıtırırken çenemden iki yaş daha süzüldü.

“Murrow’un işi bitene kadar buradan ayrılmayacaksın. Cezan onu izlemek.”

Omzumu sertçe sıktıktan sonra ellerini indirdi ve tek kelime etmeden çalışma odasından çıktı. Kapı arkamdan yavaşça kapandı ve başımı kaldırıp baktığımda Ezra çoktan ayağa kalkıyordu. Ceketinin düğmelerini çözüp çıkardıktan sonra sandalyeye attı. Gömleğinin kollarını kıvıran Murrow’un karşısında omuzlarım dikleştirerek durmasını dehşet içinde izledim.

Murrow’un durgun yüzünün altında öfke dalgalanıyordu. Henrik’e, bana ya da Ezra’ya öfke duyuyordu, emin değildim. Haklıydı. Nereden bakılırsa bakılsın Murrow, istesek de istemesek de bu pisliğe bulaşmıştı.

Burnumu çekip yüzümü sildim.

“Gözlerini kapat.” Ezra bana bakmadan bunu söyledi.

İsteğini yerine getirdim, gözlerimi sımsıkı kapattım ve korkunç bir sessizlik uzarken nefesimi tuttum. Bekledikçe midemde bir bulantı belirdi. Ete çarpan ilk yumruk sessizliği bozarken kollarımı etrafıma sardım ve parmaklarım gömleğimin kollarına dolandı. O kadar sıkı tutuyordum ki hissetmeyi bıraktım.

Murrow’un onu dövmesini dinledim, darbeler Ezra’nın kemiklerine ve kaslarına arka arkaya indi, Ezra’nın boğazından bir kırbaç gibi yükselen acı dolu sesleri her duyduğumda canım yanıyordu.

Birdenbire her kırılganlığı, beni oluşturan taşlardaki her çatlağı hissettim. Bu tür yaralara karşı beni koruyacak bir zırh yoktu.

YİRMİ DOKUZ

*D*aha önceden Bastian'a dair bir anım vardı. Bazen bir rüyanın son anlarında, bazen pencereden bakarken düşüncelere daldığımda ortaya çıkıyor.

O anıda küçüktüm. Merdivende duruyordum ve yalınayak olduğumun farkındaydım çünkü üşüyordum. Yemek odasındaki sesler kesilirken döşemelerin üzerinde oynayan gölgeleri izledim. Sonra onu gördüm. Babam cilalanmış cep saatini yeleşinden alıp onu açarken şöminenin ışığında bir altın pırıltısı belirip kayboldu. Saati kapatırken saat hafifçe tıkırdadı, hepsi buydu. Başka bir şey hatırlamıyordum.

Bunun bir anı olup olmadığını birçok kez kendime sordum. Sık sık kendime bunun Sariah'nın bana anlattığı, çalışma odasındaki rafta dizili küçük portrelerin detaylarına karışmış hikâyelerin bir sonucu olup olmadığını sordum. Zihnimde yaşayan bir tür yama işinde birleşen detaylar. Görüntüye dair hiçbir şey gerçek gelmese de bunca yıldır beni Rothlara bağlayan çapa oydu.

Aşağı Vale'daki ev, anne babamın hayatlarını kaybetmelerinden sorumlu yer olsa da anılarımda sıcaklık ve aidiyete dair bir yer olarak yaşadı.

Yatağımdaki yorganın altına iyice kıvrılıp dizlerimi göğsüme çektim. Bitmek bilmeyen bir gündü, güneşin batmaya başlaması saatler sürmüştü ve yemek masasındaki yiyecekler ben orada yokken gidip gelmişti. Kimse kapımı tıklatmadı.

Tam olarak orada değildim. Zihnimde Ezra'nın odama gelip bana bir kilidi nasıl açacağını öğrettiği geceye dönmüştüm. Gözlerinin nasıl odaklandığını, pürüzsüz teninde dans eden mum ışığını ve ellerindeki gümüş yaralarının parlaklığını düşünüyordum. O gece kızgındım ama ilk kez birinin beni anladığını hissetmiştim. Beni iyi oynadığım roldeki kız gibi görmemişti. İçimde yaşayan kızı görmüştü. Aynı zamanda Ezra Finch'in etrafındaki duvarların ilk kez aşılabilir olmaya başladığı andı.

O zaman bile Bastian'ı terk edeceğini biliyordu. Planı ben Rothlara katılmadan çok önceden beri hareket hâlindeydi. Gittiğini hayal etmek yüreğimi burksa da, kalmak zorunda olduğunu bilmenin bunaltıcı çaresizliğine kıyasla hiçbir şeydi. Ezra kapana kısılmış, kıymetli bir şeydi. Henrik'in değerli mücevheriydi. Ezra'nın gitmesine asla izin vermezdi. Hiçbirimizin gitmesine izin vermeyeceğini anladım.

Ay ışığı nihayet penceremden içeri süzülünce yorganı itip yavaşça doğruldum. Bastian'a geldiğime pişmandım. Keşke *Jasper'a* binmeyi reddedip dayımın intikamıyla yüzleşme riskine girseydim. Sariah'dan beni yanında tutmasını isteseydim, acaba ne derdi? Kurduğu işleri bana devredip liman şehrinin düşük kademeli tüccar ailelerinin birinin genç oğluyla beni evlendirir miydi?

Bir zamanlar korktuğum şeyler şu anda bana güvenli geliyordu. Damarlarımda zehir gibi dolaşan Rothların cazibesinin beni tükettiğini hissediyordum. Fakat Sariah bir damla gözyaşı dökmeden beni göndermişti. Bana sadece o kahrolası mektubu vermişti.

Hatırlayınca kaşlarımı çattım. Aşağı Vale'a vardığımda onu çekmeceye atmıştım ve günlerce açmaya korktuktan sonra mesajı tamamen unutmuştum. Ayaklarım soğuk zeminde ilerledi ve tu-

valet masamın üst çekmecesini, çekip açarken gıcırdadı. Sariah'nın bana verdiği mektup boş parşömenlerin arasında duruyordu.

Onu alıp yatağın yanında yere çöktüm ve balmumu mührü kırarak açtım. Kalın parşömeni açar açmaz büyük teyzemin keskin mürekkebinin kokusu burnuma hücum etti ve Sariah'nın evini özlediğimi fark edince bir kez daha gözlerim doldu.

Sariah'nın elyazısı telaşsız bir şekilde sayfada akıyordu. Onun gibi istikrarlıydı. Ama hayalimdeki gibi bir dizi paragraftan oluşan bir veda mektubu değildi. Sadece iki cümle vardı.

Bryn,

*Kaderin bir Roth olarak dünyaya geldiğinde başlamadı.
Bastian'da o gemiden indiğinde başladı.*

*Sevgiler,
Sariah*

Kelimeleri okurken, duygularım boğazımı düğümlledi, parşömeni o kadar sıkı kavradım ki köşeleri kırıştı. Sariah, erkek kardeşi Felix sayesinde bu evden kurtulmanın bir yolunu bulmuştu. Özgürlüğünün bedeli olarak ne ödediğini merak etmeme engel olamadım. Henrik, ailenin reisi olduğu sürece bu bizim asla sahip olamayacağımız bir kurtuluştı.

Kapalı pencereye baktım. Sariah'nın torunu Auster pencereden kaçıp bir daha geri dönmemişti. Elinde hiçbir şey olmadan kaçmasına neyin sebep olduğunu merak ettim. Ne görmüştü? Ne yapmıştı?

Gözlerimi kapalı kapıya doğru çevirdim. Ayağa kalkıp gözyaşlarımı sildikten sonra kapıyı açtım. Koridor Murrow'un odasından gelen ışık dışında karanlıktı.

Hâlâ giyinikti, ondan istenildiği şekilde hesap defterlerini kontrol ediyordu ve kapı çerçevesine yaslanıp onu izlerken beni fark ettiğini belli etmedi. Olduğundan daha genç görünüyordu.

Masasında oturmuş, lambanın ışığı yüzüne vururken daha genç görünüyordu.

Orada olduğumu hissedince tüy kalemi havada dondu. Murrow omzunun üzerinden bakarken, ellerini görünce suratımı ekşittim. Her iki elinin eklemleri kıpkırmızı ve sıyrık içindeydi, temizlenmiş teni patlamış şişliklerle doluydu. Muhtemelen Sylvie temizlemişti. Murrow onları sarmaya gerek duymamıştı, muhtemelen yaptığı şeyi unutmamak içindi. Fakat çektiği işkence, yüzünden okunuyordu. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu.

“O da benim için aynı şeyi yapardı,” dedi yutkunarak.

O kadar üzücü bir düşünceydi ki buna dayanmakta zorlandım. Bu aile sana bunu yaptı, diye içimden geçirdim. Ezra’nın para hesabını berbat ettiği için Tru’ya tokat atmasıyla Murrow’un Henrik’in emirlerini sorgusuzca yerine getirmesi aynı sebebe dayanıyordu. Arthur bana o ara sokakta vurduğunda, Ezra’nın bu sebepten seyirci kaldığından şüphelendim. Her zaman bir anlaşma yapılıyordu.

Murrow, Henrik’in isteğini yerine getirmeyi reddetseydi, emri Casimir ya da Noel yerine getireceklerdi. Bu evde Ezra’ya sonsuz saygı duyuluyordu ve bu bile bir merhametti. Dayak atmayı Henrik’e bırakmak daha kötü bir seçenektir ve Murrow bunu biliyordu.

“Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm,” diye boğuk bir sesle fısıldadım.

Murrow derin bir nefes verdi. “Sen bulaştırmadın.” Gözlerini hesap defterine çevirdi. “Biliyordum.”

“Biliyor muydun?”

Tüy kalemi parmaklarının arasında çevirdikten sonra bıraktı. “Ne olduğunu çözmeden önce bir süredir Ezra’yı rıhtıma doğru takip ediyordum.” Başını iki yana salladı. “Bir şeyler döndüğünü anladım. Ve onun için endişelendim.”

“Hiçbir şey söylemedin mi? Ona hiç sormadın mı?”

Murrow omuzlarını silkti. “Bilmemi isteseydi, bana söylerdi diye düşündüm.”

İşler böyle yürüyordu. Soru sormadan. Görmezden gelerek. Ezra'nın hatrına çenesini kapalı tutmuştu ama Henrik öğrendiğinde neler olacağını çok iyi biliyordu. Anladığım kadarıyla Henrik, arkasından çevrilen işleri her zaman çözüyordu.

"Henrik sabaha kadar evde olmayacak," dedi kısık bir sesle. "Arthur'la bu meselenin özüne inmeye çalışacak." Murrow arkamda kalan Ezra'nın kapalı kapısına doğru baktı. Bir süre öylece kaldıktan sonra hesap defterine döndü.

Aramızda geçen bir başka sessiz sohbetti. Sanırım artık Ezra hakkında nasıl hissettiğimi biliyordu. Murrow konuşmayabilirdi ama bazı şeyleri fark ediyordu. O her zaman izliyordu. Hatta hislerimi benden önce fark etmiş bile olabilirdi.

Murrow sessizleşip işine geri dönerken güçlkle yutkundum. O da bizim gibi kapana kısılmıştı ama Murrow bir Roth olarak ölecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. Öteki tarafa bakmaya razı olsa bile her zaman buraya sadık kalacaktı. Bu eve ve bu aileye.

Yavaşça yürüyüp odamı geçerek Ezra'nın odasına vardım. Elim uzun bir süre kapının kolunda oyalandıktan sonra çevirip iterek açtım. Ufak oda karanlıktı ama yatağında yorganının altında pencereye doğru dönük yattığını görebiliyordum. Her zaman kara kara düşünen bir varlıktı ama bu duvarların arasında Ezra sadece kırgm bir bedendi.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatırken Ezra kımıldamadı. Kan lekeli gömleği köşedeki sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmıştı ve yıkanma tası pembe suyla doluydu. Kolları ve sırtını kaplayan morlukları şimdiden karanlıkta bile görebiliyordum.

Odada ilerlerken döşemeler gıcırdadı, yorganının köşesini kaldırdım ama hareket etmedi. Örtünün altına girdim ve Ezra'nın sıcaklığına sokulup arkasına yasladım. Vücudumu onunkine bastırırken, gözlerinin kapalı olmadığını görebiliyordum. İtiraz etmedi. Benden uzaklaşmadı ya da dokunuşumla kaskatı olmadı.

Uzun bir süre hareketsiz kaldıktan sonra nihayet geriye uzanıp

elimi buldu. Parmakları benimkilere kenetlenip kapandı ve elimi üzerinden çekip avucumu kalbinin sertçe attığı göğsüne koydu.

Donuk dış görünümünün altında yatan buydu ve sadece karanlıkta görünüyordu. Ezra'yı ilk gördüğümde, bana ilk bakışında onun gölgesini hissetmiştim. Ve şimdi yaklaşan kasvetli kaderde birbirimize dolanmıştık.

Simon'ın evindeki akşam yemeğinden önceki günlerde onun büyüüne kapılmışımdı. Henrik bana Ezra'nın beni para gibi Simon'la takas etmeyi istediğini söyleyince beni üzen sadece bu anlaşma değildi. Yüreğimin derinliklerinde, Ezra'nın beni veremeyeceğine, onu saklamak istediğim gibi, onun da beni kendisine saklayacağına inanmak istemişim.

Dudaklarımı kürekkemiklerinin arasındaki boşluğa dokundurdum ve Ezra derin ve ölçülü bir nefes alırken gözlerimi kapattım. Gözyaşlarım sessizce burnumun kemiğine dökülüp saçlarımın arasında kayboldu.

"Özür dilerim," diye zayıf bir sesle fısıldadım.

Ezra bir şey söylemedi ve dakikalar geçerken kalp atışı avucumun altında yavaşladı. Aldığı nefeslerin arası giderek açıldı ve en sonunda kaslarının rahatladığını hissettim. Elimi tutuşu gevşeyip uykuya dalana kadar aldığı nefesleri saydım. Zihnin çözülmesini sağlayan derin ve kapkara bir uyku.

Derin bir nefes verip gözlerimi kapattım. Kapana kısıldıysak bile, en azından birlikteydik.

OTUZ

Geceki aile yemeği diğerlerinden farksızdı. Sorun da buydu. Her zamanki gibi herkes liman çanı almadan önce masaya vardı. Sandalyelerimizin arkasında durduk, şöminedeki ateş güröl güröl yanarken Sylvie yemek tabaklarını ve avdar viskisi sürahilerini getirip masadaki her zamanki yerlerine yerleştirdi. Beklerken yapılan konuşmalar bile aynıydı. Noel, Casimir'e bir tüc-carla yaptığı tartışmayı anlatıyordu. Murrow ve Tru fısıldaştıkları bir şakaya kıs kıs gülüyorlardı. Anthelia peynir tabağından aldığı üzümlerden biriyle Jameson'ı masanın altından çıkması için kandırmaya çalışıyordu.

O sabah Ezra'nın yatağında uyandığımda Ezra gitmişti, yanımda uyuduğu çarşaflar soğuktu. Kahvaltıya indiğimde Ezra çoktan çalışmaya başlamıştı. şafaktan önceden beri atölyeden çıkmamıştı.

Gün boyunca örs sesinin saatlerce ınlamasını dinlerken midem düğümlendi. Ses, yankılanan bir hatırlatıcıydı. Ezra kanatları kesilip kafesine konulmuştu.

Henrik masanın başında belirdi ve herkes sessizce yerlerine

oturdu. Uyuşmuş bir şekilde dayımın peçetesini kucağına sermesini izledim. Hata yapmadığını fark ettim. Öğreniyordu.

Ezra'nın üzerinde temiz giysiler ve ceketi vardı, neredeyse vücudundaki tüm yara bereleri gizliyordu ama yüzünde hâlâ izler vardı. Henrik'in istediği gibi, gümüşün yaraladığı ellerine dokunulmamıştı. Ne de olsa Ezra loncaya sunulacak koleksiyona eklenecek parçaları bitirecekse onlara ihtiyacı olacaktı. Görebildiğim kadarıyla olanlara dair tek gerçek kanıt, Ezra'nın duvara yaslanırken suratını ekşitmesiydi. Sanki herhangi bir şeye dokunmak canını acıtıyordu. Ama duruşu sakindi, her zamanki gibi içine kapalıydı.

Murrow bile ellerini kaplayan kıpkırmızı eklemlerine rağmen eski hâline dönmüştü. Tabağının üzerine eğilip ağzına fazla büyük gelen lokmalar alarak Sylvie'nin yahnisini tıkdı. Bense tabağıma neredeyse dokunmamıştım.

Kadehlere çavdar viskileri dolduruldu ve Casimir'le başlayarak günün raporları paylaşıldı. Tüccarlar, muhbirler ve iletilen hesap defterleri sayfalarıyla ilgili bir sohbet uzarken, masanın ortasında yanan mumlardan birine baktım. Simon'ın *Serpent*'taki yeni bağlantısı hakkında bir gelişme vardı. Sıra Noel'e geldi ve Henrik'e Dar Boğaz'dan gelen bir kargo envanteri hakkında rapor verdi. Murrow meyhanede duyduğu dedikoduları anlatırken, sadece biri fark edilir şekilde Henrik'in ilgisini çekti. Ezra üzerinde çalıştığı parçaların gidişatından bahsetti. Bazıları Ceros'taki tüccarlar tarafından sipariş edilmişlerdi, diğerleri sergi için Henrik'in koleksiyonuna dahil edileceklerdi. Her biri konuşurken Henrik defterine notlar aldı, zihni durmaksızın planlar yapıyor ve bir şeyler tasarlıyordu.

Sürekli çalışıyordu.

"Ya sen Bryn?" dedi Henrik ve aniden gözlerimi kaldırdım.

Her nasılsa dakikalar geçmişti ve benimkiler hariç herkesin tabakları ve kadehleri boştu. Çatalıma baktım ve yemeğimden bir lokma bile almadığımı fark ettim.

Dayımın küstah ifadesine bakarken parmaklarım çatalımı kavradı. Tahtında oturuyordu. Kontrol ondaydı. Ve hepimiz onunla işbirliği yapıyorduk.

Masanın öteki tarafından Ezra ölçülü bir bakışla beni izledi. Kıpırdamıyordu ama gözlerinde bir uyarı vardı. Uslu olmam için yalvarıyordu.

Öfkene hâkim ol, Bryn.

Sariah'nın sözleri Ezra'nın yüzündeki ifadeden okunuyordu.

"Raporun?" dedi yanımda oturan Noel. Dirseğini benimkine değdirdi, ondan hiç beklenmeyen, dikkat çekmeyen bir hareketti. Aptalca bir şey söylemem ya da yapmam onu bile endişelendiriyordu.

"Evet." Boğazımı temizledim ve yeleğimin içinden küçük deri ciltli defteri çıkarıp masada önüme koydum. Söze başlarken sesim güçsüzdü, sayfaları çevirirken parmaklarım titredi. Murrow fark etmiş görünüyordu, beni Henrik'in görüşünden yarı gizleyecek şekilde hafifçe öne doğru eğildi.

Belki her şeye rağmen ona güvenebilirdim.

"İki gün içinde çayevini açıyoruz. Bir sonraki çay partisini çoktan sipariş ettim ve zarlar hazır. Çayevi çok güzel dekore edildi ve Tüccar Bölgesi'nin köşesinde olması haberin yayılmasına yardımcı oldu." Provasını yaptığım raporumu aktardım. "Coen'le konuştum ve dedikoduların dolaştığını söyledi."

"Coen'le mi konuştun?" Henrik'in merakı uyanmış görünüyordu.

"Onu bizzat açılışa davet etmek istedim. Orada olacak ve umarım başkalarını da oraya çekecek."

Henrik sırtıttı. "İkinizden düzgün bir çift olabilirmiş gibi görünüyor."

Ezra'ya bakmamaya çalıştım ama kendime engel olamadım. Dudakları dümdüz bir çizgi hâlindeydi ve masaya bakıyordu.

"Çok güzel." Henrik başıyla onayladı. "Ne kadar çok konuşulursa, Simon desteğini o kadar çabuk gösterir. O pislik, heyecana

dahil olmaya karşı koyamayacak. Her zaman tantanadan hoşlanmıştır.”

Casimir homurdanınca, Henrik’in dikkatini çekti.

“Ne var?”

Casimir dirseklerini masaya yaslayıp sözlerini dikkatle seçti. “Kâr getirip getirmeyeceği garantisi olmayan bir şeye çok fazla para harcadı. Bilgi istiyorsak, onu nasıl elde edeceğimizi biliyoruz. Meyhaneden.”

Hesap defterini elimin üzerine kapatıp ağırlığımı koydum. “Meyhane tacirler ve mürettebatla dolu. Ambarlar ya da envanterler hakkında bilgi istiyorsanız, bunları meyhanede öğrenebilirsiniz. Ama loncada size güç verecek dedikoduları ve boşboğazlıkları istiyorsanız, tüccarların vakit geçirdiği yerlere gitmelisiniz. Bu aile işini sahte taşlardan yasal ticarete dönüştürmek için sen, *hepiniz*, onlardan —*tüccarlardan*— biri gibi olmalısınız. Bunu ancak bu şekilde başarabilirsiniz.” Parmağımı defterin üzerine koydum.

Casimir dikkatini bana verdi. “Bunun gerçekten yapılabileceğini mi düşünüyorsun?”

Coen’le evlendirilmekten kurtulmak istiyorsam buna ihtiyacım vardı. Ve bunun nasıl olduğunu görmüştüm. Sariah, Nimsmire’da kendisine bir yer edinmişti ve Simon da aynısını Bastian’da yapmıştı. Onlar yapabiliyorlarsa, biz de yapabilirdik.

“Yapabileceğini söylüyorsa yapar,” dedi Henrik ciddiyetle. Ama ona bakınca ifadesi soğuk ve mesafeliydi. Dayımın hoşnutsuzluğunun neye benzediğini bildiğim için huysuzlandım. Bana inandığını söylemiyordu. Mecbur olduğum için bunu yapacağımı söylüyordu. Çünkü bunu başaramazsam bazı sonuçları olacaktı.

“Simon bize desteğini verecek. Bundan eminim. Sonra lonca oylamaya geçecek.”

“Ya bizim yerimize Arthur’a oy verirlerse?” diye sordu Noel.

“Bunun üzerinde çalışıyorum. Ama sonuçta, o tüccar yüzüğü benim elime geçecek,” dedi sakın bir şekilde. “O zaman aile için yeni bir sayfa açılacak. Anlaşıldı mı?”

Gözleri teker teker masadaki aile üyelerinin üzerinde dolaştı ve her biri başlarıyla onayladılar. Anthelia bile.

Artık Anthelia'nın neden sürekli sınırdan çıktığını, çocuklarının arkasına saklanıp aileyle ilgili her türlü sorumluluğun dışında kaldığını anlıyordum. Bu var olabileceği en güvenli yerdi ve Noel'in onu oraya koymuş olabileceğini düşündüm. Belki karısını kardeşinin erişiminden uzakta tutmak istiyordu.

Murrow, meyhanedeki garsonlar hakkında bir şey söyleyerek araya girince sohbet benden uzaklaştı. Ezra arada sırada sohbe katıldı, Murrow'la arasında bir gerginlik olmadığını görebiliyordum. Önceki gün olanlar hakkında kin tutmuyordu. Bu kadar kolay olması fikri midemi bulandırıyor.

Akşam yemeğinin tüm detaylarını kanımı donduran bir şaşkınlıkla izlemiştim. Roth evinde geçirdiğim kısa süre içinde en gerçeküstü olan şey kesinlikle buydu. Kendi içlerinden onlara ihanet eden birine toplu olarak saldırmışlardı. Ve sonra içtenlik ve özenle onu aralarına geri kabul ediyorlardı. Öylesine rahatsızlık verici bir yanı vardı ki buna verecek bir isim bile bulamadım.

Bastian'a geldiğimden beri, herkes gibi ben de dayımın istediği şeyi yapmıştım. Yapmayanların başına ne geldiğini görmüştüm. Ama tüm bunlar bu masada oturmanın ne anlama geldiği konusunda aklımı daha çok karıştırıyordu.

Akşam yemeği bitince dayılarım mutfaka çekildiler ve ben geride kalıp şöminenin sönmesini izledim. Sadece iki gün içinde, çayevinin kapılarını açıp ailemi Tüccar Bölgesi'nin dünyasıyla tanıştıracaktım. Başarılı olursam özgürlüğümü kazanacağıma inanmak zorundaydım. En azından geçici bir süreliğine. Başarısız olursam iki ailenin arasındaki bir ticari anlaşma sonucu Coen'le evlendirilecektim. Her halükârda Henrik istediğini elde edecekti. Emin olduğum tek şey buydu.

Nihayet masadan kalkınca merdivene doğru ilerledim. Onlarla birlikte mutfakta durup kek yemek ve arka arkaya Üç Dul oynamak istemiyordum. Onlardan biriymiş gibi yapmak istemiyordum.

Son birkaç günde bunu öğrenmiştim. Ama aynı zamanda yüreğimin derinliklerinde çoktan bir Roth olmaktan korkuyordum.

Ayağımı ilk basamağa koyup Henrik'i fark edince donup kaldım. Mutfağın göz alıcı ışığının yaptığı gölgede durmuş kapalı atölyenin kapısının yanındaki duvara yaslanmıştı. Kapıya bakıp Ezra çekicini örse her indirdiğinde çıkan tiz tıngırtıyı dinledi.

"Konsantrasyonu geri dönmüş," dedi bana bakarak. "Güzel." Başıyla onayladı.

Bunun olanları haklı mı çıkardığını yoksa Henrik'in kendi kendini temin mi ettiğini anlayamadım. Suçluluk hissedebileceğini sanmıyordum. Bana mı söylediğini yoksa kendi kendine mi konuştuğunu anlayamadım.

"Artık işe dönebiliriz," dedi kendisini duvardan iterek. "Dün gece her ne olduysa bitti. Anladın mı?"

Yüzümün rengi soldu ve ürperdim. O hâlde geceyi Ezra'nın odasında geçirdiğimi biliyordu. Ve bu istemediği bir sorundu. Buna müsaade etmeyecekti.

"Seninle bir anlaşma yaptım ve sözümünden asla dönmem," diye devam etti Henrik. "Çayevi konusunda başarılı olursan, evliliği konuşuruz. Fakat o," —Henrik atölyenin kapısına işaret etti— "seçenekler arasında yok."

Dişlerimi öylesine sıktım ki çatlayacaklarını sandım.

"Anlaşıldı mı?"

Henrik keskin gözlerini bana dikti, o esnada Jameson koridorda koşarak ona yaklaşıncaya, oğlanı yakalayıp kocaman bir gülümsemeyle havaya kaldırdı. Jameson tiz sesler çıkarıp amcasının kollarında kıvrılırken, Murrow'un kahkahalarının yankılandığı mutfakta gözden kaybolmalarını izledim. Ama atölyede, çekiç sesi devam ediyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

OTUZ BİR

Görölmeye değeri bir şeydi. Sadece iki hafta içinde, tozla kaplı çayevi Tüccar Bölgesi'nin anacaddesine bağılı tuğla kaplama geçidin ucunda ışıll ışıll parlayan bir mücevhere dönüşmüştü. Gözlerden uzak olacak kadar kuytuydu ama yine de makbul çevrelerin sınırları içindeydi. Bundan daha güzel bir konum seçemezdim, annem burayı satın aldığında aklından bunun geçtiğini tahmin ettim. Bu tam olarak Sariah'nın yapabileceğı türden bir şeydi. Belki de çayevi ikisinin kendi aralarında planladığı bir entrikaydı.

Tezgâhın arkasına geçip bir kez daha çay fincanlarını kontrol ettim. Fildişi porselenin kenarındaki altın çizgi elle boyanmıştı ve içinde fincanın dibinde açmış bir mavi çiçek vardı. Eşsiz bir takımdı, muhtemelen İsimsiz Deniz'deki bu tür parçalar üzerine uzmanlaşan liman şehirlerin birinden sipariş edilmişti. Bunca yıl unutulmuş bir çayevinde gizli kaldıktan sonra nihayet ortaya çıkacaklardı.

Fincanı tabağına koyup tertemiz beyaz örtülerle örtölü yuvarlak masalara ve tavandan yıldız kümesi gibi sallanan avizelerin ol-

duğu alana baktım. Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki Sariah bile etkilenirdi ve bu hiç kolay değildi.

Onu düşününce göğsümde hafif bir sızı hissettim. Hiçbir zaman şefkatli bir bakıcı olmamıştı ama ona güveniyordum. Ve her geçen gün bunun ne kadar kıymetli bir şey olduğunu anlıyordum. Burada, atalarımın evinde, akrabalarımın arasında kendimi yalnız hissediyordum. Ama Sariah'nın kendi bildiğı şekilde, her zaman benim tarafımda olduğunu biliyordum.

Dışarıda, gelip geçen birçok kişi durup çayevinin isminin parlak altın rengi harflerle yazdığı pencerelerden içeri bakıyordu. EDEN'İN ÇAYEVI. Ama birinin belirlediğini her gördüğümde, bir an için onun Ezra olabileceğini düşünüyordum.

Yatağına girdiğim gecedan beri onunla konuşmamıştım. Henrik'in uyarısından sonra ondan uzak durmuştum. O da benden uzak duruyordu. Son birkaç gündür işine odaklanmıştı ve ondan istenileni yapıyordu. Yatak odasının kapısını tıklatmaya her yaklaştığımda ya da onu görmek için atölyeye her gittiğimde, kendime kütüphanede durup Murrow'un onu dövmesini dinlemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattım.

Kapının zili çalınca irkildim, neredeyse tabaktaki fincanı düşürüyordum. Murrow rüzgârla birlikte içeri dalıp nefesini verince hayal kırıklığına uğradım. Ailedeki herkes açılışa gelmişti. Ezra hariç herkes.

"Ne durumdayız?" dedi Murrow nefes nefese, ıslak ceketini çıkararak. Arka bölmede Henrik, Casimir ve Noel'e katılırken gözleri heyecanla parlıyordu.

"İyiyiz," diye yanıtladı Henrik. "Buraya gel, Bryn."

Kendimi hazırlayıp tezgâhın etrafını dolaşırken barın arkasındaki aynalarda yansımam gözüme ilişti. Takım elbisemin sert bir kesimi vardı ve boynuz düğmeleri parlatılmıştı. Koyu kehribar rengi bir tüvitti ve koyu renk saçlarım dağınık dalgalar hâlinde omzuma dökülüyordu.

Arka plandaki incelikli, yaldızlı odaya karşı kendimi bu şekilde

görmek tuhaftı. Haftalar önce, tepeden tırnağa modacının elinden çıkan en şık elbiselerle kuşanırdım. Başkalarının beklentilerine göre yaşamaktan bıkmıştım. Yakında Henrik de bunu anlayacaktı.

Onlara doğru yürürken, Henrik masanın kenarına doğru ittiği kadehi doldurdu. Burası bir çayeviydi fakat dayılarım bir şişe çavdar viskisi içiyorlardı, şık takım elbiseleri ve kusursuzca taranmış saçlarıyla orada otururlarken onları daha iyi özetleyecek bir tablo düşünemiyordum.

Henrik gözlerinde gururlu bir ışıltıyla kadehini kaldırdı. Bir an için konuşmaya tereddüt eder gibi göründü. “Eden’a.”

Aramıza hafif bir sessizlik çöktü, Casimir ve Noel masanın üzerinde sessizce göz göze geldiler.

“Eden’in şerefine,” dedim kadehimi daha yükseğe kaldırarak.

Başımı geriye atıp çavdar viskisini tek dikişte bitirdim ve boğazım yanarken suratımı ekşittim.

Casimir sırtıma hafifçe vurup güldü, sonra kendisine bir kadeh daha doldurdu. Bu gece çalışmayacaklardı. Seyircilerdi. Ve onlara güzel bir gösteri sunmak bana kalmıştı.

“Açın şurayı!” Henrik ellerini çırpıp şişeyi Cass’dan aldı.

Garsonlar liman çanı çalmaya başlayıp perdeli pencerelerin dışında sokak lambalarının ışıltısında bir dizi başlıklı pelerin belirirken kapıyı açtılar. Şehrin her bir yanındaki çayevleri dolacaktı ve dakikalar içinde kaderimi öğrenecektim. Başarılı olursam, Henrik’ten bağımsızlığımı kazanmaya yaklaşıyordum. Başaramazsam, beni Coen’le evlendirerek benim için daha iyi bir uğraş bulacaktı.

Ben bara dönerken, garsonlar kapıları açıp başlıklarının altından kocaman gözlerle çayevini süzerek bekleyen üç kadınla karşılaştılar. İki adam kadınların pelerinlerini almak için hemen öne çıktılar ve onları omuzlarından çıkardıklarını görünce rahat bir nefes verdim. Pelerinlerinin altında tüccarlar için alışveriş yapan kadınlar olmadıklarını gösteren abartılı elbiseler ve boyunlarını ve bileklerini süsleyen mücevherler vardı. Tüccarların eşleri ya da kız kardeşleri olabilecek türden misafirlerdi.

Teker teker içeri girdiler. Tüccar Bölgesi'nin şık ceketli, şapkalı ve yanaklarına allık sürmüş kadınları ve erkeklerinin bakışları hayret doluydu. Salonda dolaşırken gözlerinde hınzır bir ışık parlıyordu. Burada olmamaları gerektiğini, bunun uygun olmadığını düşünüyorlardı. Fakat kabul edilebilir olacak kadar uygundu. Bu ikisinin hassas dengesi üzerine bahse girmiştim.

Kapılar açıldıktan dakikalar sonra, kadınların arasında açık kahverengi saçını yan tarafa yatırmış, uzun boylu genç bir adam gözüme ilişti.

Coen.

Bir grup genç kadınla birlikteydi, onunla göz teması kurunca gülümsedim ve kadınların yanından ayrılıp yanıma geldi. Arka taraftaki bölmede oturan dayılarımın dikkatli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Coen neşeyle sırtarak kıyafetime baktı. "Oldukça tuhaf olduğunu söylemeliyim, Bryn Roth," dedi esprili bir şekilde.

Gülümseyerek karşılık verdim. Onunla evlenmek istemeyebilirdim ama Coen'e dair hoşuma giden bir şey vardı. Sosyetik erkeklerin asla sahip olmadığı samimi bir yapısı vardı ve kendisiyle dalga geçmekten çekinmiyordu. Muhtemelen Kuzey Ucu'ndan gelen bir babayla büyümüş olmasının etkisiydi. Aynı zamanda babasının loncadaki yeri ona miras kaldığında, tuhaf bir eşin ona Tüccar Bölgesi'ne mal olmayacağına inanacak kadar saftı. Dayımın kafasına koyduğu evlilikten kaçınarak bir bakıma ikimize de iyilik ediyordum.

Ama gözleri üzerimde biraz fazla kalınca her zamankinden daha donuk olduklarını fark ettim. Derin bir nefes alınca çavdar viskisi kokusu aldım. Anlaşılan arkadaşlarıyla birlikte birkaç kadeh içki içerek geceye erken başlamıştı.

"Aferin," dedi çayevine göz gezdirerek. "Çok iyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkür ederim." Yanında gururla durup misafirlerin sandalyelerine oturmalarını izledim.

Şimdiden hanımlar eldivenlerini çıkarıyorlardı ve garsonlar

masaların arasında çay demlikleriyle koşturuyorlardı. Masaların ortasındaki altın rengi vazolardan taze çiçekler dökölüyordu ve kadınlardan birinin onlara hayranlıkla baktığını fark ettim – Kuzezy Ucu'ndaki bir kış bahçesinden özellikle sipariş ettiğim sera iekleriydiler.

“Aptalca, değil mi?”

Coen'e baktım. “Ne?”

“Bu.” Coen salona işaret etti. “Bu insanlar. Bu şehirdeki neredeyse her para dolu kese, Rothlarm çatısı altında çay içmenin skandal olduğunu dūřünen bir aptalın kemerinden sallanıyor. Hepsi bir oyun.”

Sırıttı. Viski rahatlıkla konuşmasını sebep oluyordu. “Pekâlâ, sanırım şu anda kazanıyorum.”

Coen başıyla onayladı. “Bence de.”

Bu sözlerinde duyabildiğimden fazlası olup olmadığını merak ettim. Belki de onunla evlenmemek için çayevinin avantajına sahip olmam gerektiğini biliyordu. Ama Coen tasasız bir ifadeyle salona göz gezdirdi ve sonra bakışları kapıda durdu.

“Vay canına...” dedi şaşkınlıkla.

Kapı yağmurla karışık rüzgârla açıldı ve kadife ceketli bir kadın içeri girdi, şarap rengi saten şapkası alnına dūřmüřtü. Bir anda ayevindeki gürültü kesildi ve bir oda dolusu insan kocaman gözlerle kadına baktı.

“O kim?” diye sordum gözlerimi kısarak.

Kadın elini şapkasına götürüp onu çözdü ve bir çift kırmızı dudak gülümsedi. Bu yüzü tanıyordum ama çıkaramadım.

Coen sıırıttı. “O Violet Blake.”

Kadının kim olduğunu hatırladığımnda ağzım açık kaldı. O ayevini ilk ziyaret ettiğim gün ara sokakta gördüğüm kadındı. Bana adını söylememişti.

“Bu senin işin mi?” diye fısıldadım Coen'e bakarak.

Coen güldü. “Violet Blake bana dönüp bakmaz bile. Ayrıca ba-

bam *Serpent* kontratını daha yüksek bir teklifle kaptığı için ondan nefret eder. Anlaşılan benden daha yüksek yerlerde dostların var.”

Ama yoktu. Simon ve Coen, Henrik’in tüccar sınıfıyla arasındaki tek gerçek bağlantıydı.

Violet oturmayı bekleyen kadınlara içtenlikle gülümsedi ve ânında kenara çekilip ona yer açtılar. Ama bir masaya gitmedi. Gözleri odada yavaşça gezindikten sonra bana odaklandı. Gülümsemesi genişledi ve bize ulaşana kadar barda ilerledi.

Kolunun üzerine attığı kürk etolden çıkardığı eldivenli elini uzattı. “Sen Bryn olmalısın.” Beni süzerken takım elbisemi büyülenmiş bir şekilde inceledi.

Dikleştım ve tereddüt ettikten sonra elini tuttum. “Benim,” diye karşılık verdim. “Sizi burada ağırlamaktan onur duyuyorum, Bayan Blake.”

“Asıl ben onur duydum.” Başını yana eğdi. “Büyük teyzen yeğeninin çayevinin açılışına katılmam için bana bir mektup yazdı. Bana emir verebilecek çok fazla insan yok ama Sariah onlardan biri.” Yumuşak sesi boş sokakta onunla tanıştığım gün olduğu gibi içten bir neşeyle doluydu.

Sariah. Ona henüz bir mektup bile göndermemiştim ama ne yaptığımdan haberi vardı. Belki de Henrik sayesinde.

“Büyük teyzemi tanıyorsunuz,” dedim.

“Tanıyorum.” Kırmızı rujlu ince dudakları kıvrıldı. “Yanlış hatırlamıyorsam, bana Üç Dul oynamayı o öğretti.” Bana biraz yaklaştı. “Ondan öğrendiğim tek şey bu değil.”

Köşedeki masadan Henrik gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibi bakıyordu. Bizi izlerken parmaklarının ucunda bir kadeh dolusu viski daha sallanıyordu ama yerinden kalkmayacak kadar akı başındaydı. İhtiyacım olan en son şey kaba tavırlarıyla bu işi berbat etmesiydi.

“Pekâlâ, çay için gelmedim,” dedi Violet, küçük ellerinden eldivenlerini çıkarırken. “Sanırım birinin ilk zarı atması gerekiyor.”

Gülümseyip barın arkasındaki adama başımla işaret edince he-

men gümüş tepsideki kadife keseyle öne çıktı. Onu alıp Violet'in eline bıraktım.

"Teşekkür ederim, canım." Bana göz kırptı. "Son zamanlarda pek şanslı değilim." Gözlerini imalı bir şekilde Coen'e çevirdi. Simon'a kaptırdığı kontratı kastediyordu. "Bakalım bunu değiştirebilecek miyim?"

Kenara çekilip garsonlardan birine müsait bir sandalye çekmesini işaret ettim ve Violet oturunca etekleri kuştüyü gibi etrafına döküldü. Garson masadaki çiçek aranjmanını kaldırıp Violet bileğindeki küçük kesesinden dört bakır para çıkarırken herkes sessizleşti. Onları masanın ortasına koydu ve yanındaki adam da onu takip edip kendi bahsini masaya koydu.

Violet ellerini havaya kaldırıp zarların üzerinde kapattı ve tüm çayevi bir kez daha sessizleşti. Parmaklarını açtı ve zarlar tezahüratlar eşliğinde masa örtüsünün üzerinde yuvarlandı. Üç yıldız.

Violet gülerek paraları kendisine doğru çekti ve çayevi sesler, fincanların tıngırtısı ve paraların şingırtısıyla canlandı. Her şey hayal ettiğim gibiydi, yarınki kahvaltılar anlatılacak hikâyelerle dolu olacaktı.

Gözlerim mum ışığıyla aydınlatılmış salonda dolaşırken, kendimi gülümserken buldum. Başarmıştım. Bunu gerçekten yapmıştım.

"Kuyumcu gelememi mi?" dedi Coen, Rothların oturduğu masayı süzerek.

Soru beni düşünceden kopardı ve hissettiğim sevincin yerini Ezra'nın perişan yüzünü hatırlamanın üzüntüsü aldı.

"Hayır," diye yanıtladım. Ezra'nın gelmemesinin rahatlatıcı mı yoksa üzücü mü olduğunu bilmiyordum. Ezra'nın beni Henrik'in oyunlarını oynarken görmesinden hoşlanmıyordum ama o benim için Bastian'daki tek yerçekimi gücüydü. "Bildiğin gibi, Üç Dul konusunda pek şanslı değil." Bunu hafife almaya çalıştım.

Coen biraz fazla yüksek sesle güldü. Bu tanıdığım cana yakın

kahkaha değildi. Aksine, keskin ve pürüzlüydü. Belki de sandığımdan daha fazla içmişti. “Şansın bununla bir ilgisi yok.”

Gözlerimi Violet Blake’den ayırıp Coen’in yüzüne baktım. “Ne demek istiyorsun?”

Yanımda, bir kolunu tezgâha yasladı. “Bazen şans gibi görünen şey sadece istiflenmiş bir destedir.”

Ona doğru döndüm. “Korkarım ne demek istediğini anlamıyorum.”

Coen gözlerinde sır verir gibi bir ifadeyle bana doğru biraz daha yaklaştı. “Zarları ona ben verdim. Henrik’e.”

Ona baktım, hâlâ anlamaya çalışıyordum.

“Ezra’yı severdim, elbette. Kardeşim yoktu ve bir bakıma o kardeşim oldu. Fakat yeteneği babamın fazla ilgisini çekmeye başladı. Benim de demir ocağında onun gibi becerikli olmamı istedi ama Ezra kadar ümit vadetmedim.” dedi Coen. “Çok küçükken bile bunu görebiliyordum – Ezra’nın öz oğlu olmasını dilerdi.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Sen ne söylüyorsun?”

“O gece, babam ve Henrik sarhoşlardı. Arkadaş değillerdi ama birlikte iş yaparlardı ve aylardır planladıkları bir işi yeni bitirmişlerdi. Kutlama yapıyorlardı. Henrik, Üç Dul oynamayı önerince ödülünü çoktan belirlemişti. Babam beni zarları almaya gönderdi ve isteğini yerine getirdim.”

“Ona hileli zarları verdin,” dedim nefesimi tutarak.

Coen’in dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. “Ertesi gün Ezra gitti.” Gözleri bir kurt gibi parladı. “Bazen kendi kaderimizi şekillendirmemiz gerekir.”

Yere bakarken tezgâha yaslanmak zorunda kaldım, ağır bir his beni ona doğru itti. Hepsi buydu. O tek an her şeyi hizaya sokmuş ve parçalar yerlerine oturmuştu. Göğsümde Sariah’nın sözlerinin bir girdap gibi döndüğü kocaman bir boşluk açıldı.

Kaderin bir Roth olarak dünyaya geldiğinde başlamadı. Bastian’da o gemiden indiğinde başladı.

Gözlerimi Henrik ve dayılarımın Murrow’la birlikte oturdukla-

rı köşedeki masaya çevirdim. Doğduğum andan beri geleceğimin belirlendiğini düşünüyordum. Her gün o mektubun gelmesini beklemiştim ve gelince de tereddüt etmeden yanıtlamıştım.

Gözlerimi ceketimin koluna çevirip onu kaldırdım ve Ouroboros'taki kocaman yılanın gözünü ortaya çıkardım.

Onlardan biriydim. Onların suretinde yaratılmıştım. Onlar gibi davranmaya başlamamın vakti gelmişti.

OTUZ İKİ

Dayılarım ve Murrow meyhaneye gitmek için çayevinden ayrıldılar ama ben geride kaldım ve garsonlar ortalığı toplarken arka taraftaki boş masada oturdum. Mumlar sönerken sessizliğin gölgelerinde kaybolmama izin verdim, karanlık ve sessizlik çökünce nihayet viski kadehimi dikleyip eve doğru yürümeye başladım.

Her nasılsa bunu başarmıştım. En şaşırtıcısı ise bana son derece doğal gelmesiydi. Sariah beni Bastian'a gönderdiğinde önümde ne olduğunu bilmiyordu ve yıllarca beni kendi amaçları doğrultusunda yetiştirdiğini düşünmüştüm. Ama aslında beni buraya ihtiyacım olan her şeyle göndermişti. Kendi rotamı belirleyeceğimden emindi. Karanlık sokakta durup Rothların evinde ışık yanan tek pencereye bakarken oluşturmam gereken birden fazla yol olduğunu anladım.

Merdiveni yavaşça çıktım ve Ezra'nın odasının kapısının aralık olduğunu görünce en üst basamakta durdum. İçten içe kapıyı benim için aralık bıraktığını umdum. Ama bu evde dile getirilenden ziyade söylenmeyen daha çok şey vardı.

Kendi odamı geçip o ince ışığa doğru süzıldüm. İçeride Ezra açık bir şişe çavdar viskisiyle masasının başında oturuyordu ve sönmek üzere olan tek bir mum yanıyordu. Odasının dışındaki duvara yaslanıp uzun bir süre sessizce onu izledim. Işık genelde solgun tenini sıcak bir kehribar tonuna bürüyordu ve yeni kesilmiş saçları neredeyse mürekkep rengiydi.

“Çok iyi gittiğini duydum,” dedi bana bakmadan.

Kendi kendime gülümsedim ve bu evde *bilmediği* bir şey olup olmadığını merak ettim. “Belki gelirsin diye düşündüm,” diye itiraf ettim. Artık kulağına nasıl geleceği umurumda değildi. Rol yapma vakti geride kalmıştı.

“Henrik’in burada yapmamı istediği şeyler vardı.”

“Benden saklandığını düşündüm.” Ona şakacı bir şekilde gülümsedim ama ciddiye dim.

Ezra nefesini verip elini saçının arasında gezdirdi. Ne söyleyeceğini bilmediğinde yaptığı bir hareketti. “Belki biraz.”

Gülümsemem hafifçe düştü. Demek o da dürüst davranıyordu.

İçeri girip kapıyı sessizce arkamdan kapattım ve tuvalet masasına doğru ilerledim. Zarlardan birini alıp avucumun ortasına koyduktan sonra onu inceledim. Herhangi bir zara benziyordu ve o gece de muhtemelen herhangi bir geceye benziyordu. Henrik o zarları attığında hileli olduklarını bile bilmiyordu.

Ona baktığımda Ezra’nın gözleri benimle zar arasında gidip geldi. Belki ona bir gün Coen’in ne yaptığını anlatırdım ama bu gece değil. Bu gerçeğin bir bedeli olacaktı ve Ezra şimdilik yeterince bedel ödemişti.

Tabureden kalkıp pencerenin kenarına gitti ve aşağıdaki sokağa bakabilmek için perdeyi kenara itti. “Burada olmamalısın. Henrik bundan hoşlanmaz.”

Gözlerimle tenindeki yaraları gömleğinin altında kaybolana kadar takip ettim. “Henrik birçok şeyden hoşlanmıyor.”

“Ciddiyim,” dedi Ezra biraz daha ağır bir şekilde. “Ona karşı dikkatli olmalısın. Seni izliyor.”

“Biliyorum.”

Ezra kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı. “Bildiğini sanmıyorum. Hâlâ istediğini elde edebileceğine inanıyorsun.”

“Hayır. Bir şeyler talep etmekten *bıktım*.”

“O şekilde yürümez.”

“Senin yaptığın da buydu,” diye karşı çıktım. “Çıraklığı kendin buldun. Sen—”

“Beni ne hâle getirdiğine bak,” diye sözümü kesti. “Gidebileceğimi, Henrik’in buna müsaade edeceğini düşünerek aptallık ettim.”

“Vazgeçtiğini mi söylüyorsun?”

“Kaybettiğimde bilirim, Bryn,” diye karşılık verdi.

Zarı bırakıp üçüne birden baktım. Hayatım bir anlaşma sonucu kararlaştırılmıştı. Ezra’nınki de. Ama başkalarının benim yerime karar vermesine artık izin vermeyecektim. Henrik Roth’un gücü havaya yükselen dumandan farksızdı. O inanışlar ve hakkında anlatılan efsaneler ve hikâyelerin bir toplamıydı. Kendi hikâyelerimi anlatmaya hazırdım.

“Coen’le evlenmeyeceğim. Burada kalıp çayevini işleteceğim.”

Ezra bana baktı. “Burada kalırsan seni her zaman kontrol eder. Seninle ilgili her şeyi.”

“Coen’le evlenmeyi kabul etmemi mi söylüyorsun?”

Ezra içini çekti. “Ne söylediğimi bilmiyorum.”

Gidip önünde durdum, botlarımın ucu neredeyse onunkilere değiyordu. Dışarıda, gecenin örttüğü denizin üzerinde kapkara gökyüzünde yıldızlar ışıldıyordu. Serin hava pencereden içeri süzülüyordu ve camın köşeleri buğulanmıştı.

“Tru bana, Auster’ın o pencereden kaçtığını söyledi.” Yatak odamın penceresine işaret ettim. Onu buradan görmek mümkündü. “Ve bir daha dönmemiş.”

Auster’ın ismini duyunca Ezra kaskatı kesildi. Çenesindeki kas seğirdi. “Biliyorum. Onu gördüm.”

“Gördün mü?”

“Sanırım o yüzden gidebileceğim fikri aklıma yerleşti. Auster geçen sene geri döndü, kendisine farklı bir hayat kurmuş. Sanki bu evde geçen onca sene hiç yaşanmamış ve...” Yutkundu. “Ben de gidebileceğimi düşünmeye başladım.”

“Hâlâ gidebilirsin.”

Ezra gözlerini aşağıdaki karanlık sokağa çevirdi. “Bu önceden-di.”

“Neyden önce?”

Ezra yutkundu. “Kalmak için bir sebebim olmadan önce.”

Ona baktım ama gözlerini pencereden ayırmadı. Göğsümdeki sızı boğazıma yükseldi ve bir dizi gözyaşı gözlerimin ardını yaktı.

“Henrik’in tersanede çıraklık yaptığımı öğrenmesi bir bakıma benim için bu kararı vermiş oldu.”

“Ezra...” Daha önce göstermeye cesaret edemediğim bir şefkatle ismini söyledim. Coen’in söylediklerine dair bir şey beni korkularımdan arındırmıştı. Dünya birdenbire siyah beyaz görünmeye başlayıp istediğim ve istemediğim şeylere ayrıldı. Ve dünyadaki en çarpıcı, en parlak şey karşımda duruyordu.

“Dinle, Bryn,” dedi. “Henrik—”

Ayak parmaklarımın ucunda yükselip dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım ve ilk kez nefes alıyormuş gibi onu içime çektim. Ciğerlerim kokusuyla doldu ve dudaklarımla onunkileri araladım. Viskinin tadı dilimi yaktı ve Ezra donup geri çekilerek aramıza biraz mesafe koydu.

Bana baktı, yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı. Şok. Ya da kafa karışıklığı. Hangisi olduğunu çözemedim. Kesik kesik solurken göğsü yükselip alçaldı ve gözlerini bana dikti. Ama ona mantıklı düşünmesi ya da beni kendisinden uzaklaştırması için fırsat vermeyecektim. Kaderimi onunkine bağlamak istiyordum.

Gözlerimi Ezra’nın gözlerinden ayırmadan ceketimi açıp omuzlarımdan düşmesine izin verdim. Artık korkmuyordum. Onunlayken yüreğimin derinliklerinde hissettiğim şey o âna kadar

gerçek gelen tek histi. Henrik'in mektubundan daha gerçektir. Sar-
iah'yla yaptığı anlaşmalardan daha gerçektir. Çayevi ya da Coen'le
evlendirilme fikrinden daha gerçektir. Bu bana aitti. Bana ait olan
tek şeydi.

Ezra, yeleğimin düğmelerini çözmemi izledi. "Bryn..."

Dehşete kapılmış görünüyordu, yüzüne bir karanlık çöktü.
Ama bu beni artık korkutmadı. Yeleğin yere düşmesine izin verip
pantolonuma soktuğum gömleğimin ucunu çekip çıkardım.

Beni durdurmak için uzanıp bileklerimi tuttu. Sesi boğuktu.
"Ne yapıyorsun?"

Vücudunun yaydığı sıcaklığı hissedene kadar aramızdaki me-
safeyi kapattım. Gömleğimi çıkarırken nefesi tenime dokundu.
Gözleri gözlerimi arıyordu, düşünceler aklında öylesine hızlı do-
laşıyordu ki neredeyse etrafımızdaki havada döndüklerini duya-
biliyordum.

"Kendi kaderimi çiziyorum," dedim, Coen'in sözlerini tekrar-
larken gözlerim doldu. Ama bunlar üzgün gözyaşları değildi. De-
rin bir rahatlamanın gözyaşlarıydılar. "Kalacaksak, birlikte kalaca-
ğız."

Bu bir soruydu. Bir umuttu. Ona kalbimi açarak karşısında du-
rurken yanıtını bekledim.

Gözlerini dudaklarıma çevirdi, bu kez aramızdaki görünmez
sınırı aşacak kadar cesur olmasını umarak bekledim.

"Bu gerçekten kötü bir fikir." Ezra bana doğru yaklaştı ve ya-
vaşça ellerini yüzüme götürürken kalbim hızlandı. Parmak uçları
ensemle saçımın arasına girdi ve başımı geriye attıktan sonra du-
dakları dudaklarımla buluştu. İçimdeki derin boşluk onunla bir-
likte doldu. Düğmeleri çözülene kadar gömleğini çekiştirdim ve
ellerimi karnının hafifçe dalgalanan kısımlarında gezdirdim. Kas-
katı kollarını geriye götürdü ve gömleğini çıkarırken ürperdi. Ona
bakınca yüzünde acı dolu bir ifade gördüm.

"Canını yakıyor muyum?"

"Evet," dedi ama gülerek.

Tekrar bana doğru uzandı ama bu kez nazik değildi. Kaybolmamdan korkuyormuş gibi beni kendisine doğru sertçe çekti. Aramızda boşluk kalmayana dek onu kendime doğru çektim ve sonrasında ise ten, eller ve nefesten ibarettik. Durmasını istemedim. Aramızda en ufak bir boşluk olmasını istemedim.

Ayaklarım onunkileri takip ederek pencereden uzaklaşırken dudakları dudaklarımdan ayrılmadı ve onu yatağa çekip ağırlığını üzerime vermesine izin verdim. Artık ne olacağını ya da ne zaman olacağını düşünmüyordum. Sadece o an vardı. Burası ve biz.

Kalçalarının hatlarını ellerimle takip edebilmek için pantolonun belini aşağı iterken, Ezra durup karanlıkta bana baktı.

Mumun alevi nihayet sönmüştü, havada sadece döne döne dağılan dumanı kalmıştı. Oda karanlığa gömülürken Ezra'nın yüzünün yarısına gümüşü ay ışığı vuruyordu.

"Daha önce biriyle birlikte oldun mu?" Sesi çıtırdayan ateş gibiydi.

Kimseyle birlikte olmamıştım ama onun daha önce bunu yaptığını tahmin ediyordum. Mahcup olmak yerine mutluydum. Nimsmire'daki kızlar gibi vücudum bir kocaya açık artırmada satılmayacaktı. O benimdi. İstedğim kişiye verecektim.

Parmağımı Ezra'nın kolunun içindeki Roth dövmesinde gezdirdim. "Hayır," diye yanıtlarken kalbim yavaşladı. "Ama seninle birlikte olmak istiyorum."

O kadar doğrudu ki kelimeler boğazımda boğuldu. Aramızda katılaştılar.

Ezra'nın nefesinin sesini dinleyerek ve bana rehberlik eden tenini hissederek karanlığın içine eridim. İlk kez gerçekten seçim yapıyordum. Bastian'ın Aşağı Vale Mahallesi'nde bir ara sokağın ucundaki boş evde zarlara atmıştım. Öteki tarafta beni neyin beklediği umurumda değildi.

OTUZ ÜÇ

Uyandığımda ortalık sessizdi. Boşluğu andıran bir sessizliği kasetlemiyordum. Beni ağırlaştıran türden bir sessizlikti. Güvende hissettim.

Gözlerimi açmadım. Güneşin doğduğunu görmek ya da liman çanının yakında çalacağını duymak istemiyordum. Aksine yavaşça derin bir nefes aldım. Ezra'nın yorganının kokusu içime doldu ve yüzümü omzunun boşluğuna gömdüm.

İçim hiç bu kadar huzurlu olmamıştı. Bu yarınlarla dolu bir sessizlikti ve bu düşünce içimi ısıtırken kendi kendime gülümsedim. Sariah'nın söylediği gibi, Rothların arasında kendi kaderimi belirlemenin bir yolunu bulabilirdim. Şimdiden buna başlamıştım. Çayevi bir şeydi ama *bu...* etrafıma dolanmış kollar bambaşka bir şeydi.

Evin bir yerinde uzaktan bir tıkırtı duyunca, miskin düşüncelerimin derinliklerinde, nerede olduğumuzu hatırladım. Nihayet gözlerimi açtım ve Ezra'nın yaralı, solgun teni pencereden süzülen ışıkta uçuşan toz zerrecikleriyle birlikte görüş alanımda belirdi.

Çenemi kaldırıp gözlerimi kırıştırdım ama Ezra'nın gözleri odaklanmış görünüyordu. Kıpırdamadan duruyordu, dışarıyı din-

lediğini fark ettim. Beni tutan eli yavaşça kaskatı kesilirken soğuk bir korku dalgasına kapıldım. Ayak sesleri. Merdivenden yukarı çıkıyordu.

“Kahretsin.” Ezra yatakta doğrulurken kelime boğazından bir hırıltı gibi çıktı, hemen onu takip edip yerde gömleğimi aradım.

Onu başımdan geçirirken, Murrow kapıdan içeri daldı ve başını çarpmamak için eğdi. “Ez—” Ama beni görünce aniden durdu ve ağzı açık kaldı. “Bu da ne...”

Ezra ve ben donduk, pencerenin karşısında yarı çıplak bir şekilde dururken, Murrow’un yakışıklı yüzü şaşkınlıktan çarpıldı.

“Ben... şey...” Anlaşılmaz şeyler söyledi. “Simon burada,” dedi en sonunda. “Ve Coen. Henrik sizi aşağıda görmek istiyor. İkinizi de.” Bakışları Ezra ve benim aramda gidip gelirken gülmemek için kendisini tuttu.

“Çık dışarı,” dedi Ezra sertçe, pantolonunun düğmelerini iliklerken.

Murrow kapıyı kapatıp kayboldu, saçımı sallayıp telaşlı parmaklarla örerken, botlarının sesi merdivenden aşağı indi. Saçımı tepeme dolayıp tokalarla tutturdum. Omzumun üzerinden, aynada Ezra’nın suratını ekşittiğini görebiliyordum. Gömleğini giyerken küfretti, her hızlı harekette acı çektiği yüzünden okunuyordu. Ama gömleğinin düğmelerini ilikledikten sonra, Henrik’in cezasının büyük bir bölümü örtülmüş oldu. Geriye kalan tek şey dudaklarındaki kesik ve yanağındaki morluktu.

Botlanımı bağlarken ona baktım ve dudaklarının kenarında bir gülümseme görünce ben de gülümsedim. “Günaydın.”

Ezra gülünce ellerim bağcıklarda dondu. Daha önce onu gülerken gördüğümü sanmıyordum. Beyaz dişleri yanağını yukarı doğru esnetti ve ona hayranlıkla baktım.

Tuvalet masasında duran cep saatini kaptı. “Ne var?”

“Bir şey yok.” Gülümsedim ama botlarımı bağlamayı bitirirken gülümsemem soldu. Ezra, az önce bir anlığına gördüğüm şey olabilirdi. Bu evden kaçabilseydi, iyimser biri olabilirdi.

Bu çatının altında kendi kurallarımızı koyabileceğimize inanmak istiyordum. Yaşamayı kolaylaştıracak kurallar. Ezra'nın bana önceki gece dokunuşunda biraz ışık olduğuna inanmak istiyordum. Ezra dün gece bana dokunmuştu ama onu o şekilde gülümserken görünce üzüntüm arttı. Gülümsemesini tekrar görüp göremeyeceğimi merak etmek istemiyordum.

Ezra elini kapının tokmağına koyup beklerken önünde durup koridoru dinledim. Hiçbir şey duymayınca kapıyı açması için geri çekildim. Ama Ezra eğilip dudaklarımı dudaklarıyla kavradı ve beni hafifçe öptü.

Sonra bir anda uzaklaştı ve o zaman gülümseyebildim. Hâlâ umut vardı. Ve ona tutunacaktım. Ne olursa olsun.

Bir dakika bekledikten sonra aşağı indim. Kütüphaneden Henrik'in yumuşak sesi geliyordu ve Simon'ı da duyabiliyordum. Ceros'taki bir tacirle ilgili gevezelik ediyorlardı ve sesleri rahattı. Hatta mutlu oldukları bile söylenebilirdi. Simon'ın buraya beklediğimiz iyi haberle gelmiş olmasını umdum.

Ama kahvaltı odasının önünden geçerken Sylvie masayı kurmaya başlamıştı ve böylesine erken saatte bir ziyaretin tuhaf olduğunu düşündüm. Bu geçici düşünce zihnimin bir köşesinde hafif bir uyarı gibi belirdi ama ona aldırmadım.

Kapıdan içeri girince Henrik ve Simon'ı deri koltuklarda otururken buldum. Coen, babasının koltuğunun arkasında kitaplığın yanında duruyordu ve beni görünce içtenlikle gülümsedi. Gözleri dün gece olduğundan daha berraktı.

Ezra'ya ne yaptığını bildiğim için içim ürperdi. Gerçi o kadar şaşırtıcı değildi. Aşağı Vale ve Kuzey Ucu'nun gelenekleri ve istediği şeyi nasıl elde edeceğini bilen bir babayla büyümüştü. Coen, Ezra'yla uğraşmanın bir yolunu bulmuştu ve bu konuda en ufak pişmanlığı olmadığını tahmin ediyordum.

"Ah, işte burada." Simon beni başıyla selamlayınca ona aynı şekilde karşılık verdim.

"Günaydın. Beklettiğim için üzgünüm."

Ezra her zamanki yerindeydi, sessiz bir gözlemci gibi köşeye sokulmuştu ve ona bakma isteğine karşı koyup karşı duvara geçtim. Bu ya Henrik'in beklediği ya da korktuğu andı. İkincisinin sonuçları hepimizi etkileyecekti.

"Saçmalama," dedi Simon. "Güzel bir sabah. Bu vesile için ikinizin de burada olmasını istedim."

Henrik'in sakin duruşunun altında heyecanlı olduğunu görebiliyordum. Simon buna bir vesile diyorsa tek bir anlamı olabilirdi.

Simon dayıma dönerken ellerini önünde çırpı. "Mücevher loncası için sana destek vermeye karar verdim."

Henrik'in dudaklarında bir gülümseme belirdi ve koltuğunda öne doğru eğilip Simon'ın elini gereğinden fazla sertçe sıktı. "Teşekkür ederim, eski dostum."

Henrik bakışlarını ânında arkamda duran Ezra'ya çevirdi, gözlerinde gururlu bir ışıltı vardı. Bunu bekliyordu. Her şeyi bunun için yapmıştı. Ve ilk baktığı kişi Ezra'ydı. O tek bakışta, gururlu bir adamdan fazlası vardı. Şefkat vardı. Bunun sadece bir başarı olmadığını biliyordu.

Henrik'in ürkütücü yanı buydu. Her ne yapıyorsa, sevgiden yapıyordu.

"Bunu hak ettin," dedi Simon. "Sanırım hepimiz bu konuda hemfikiriz. Ve bunu kanıtlamak için loncaya bir koleksiyon sunacaksın."

"Tebrikler, dayı," dedim, sesimde içtenlik olmasa da.

Henrik'in başarısı benim başarıım anlamına geliyordu ama onu elde etmek için Ezra'yı kullanmıştı. Ve Ezra kendi yolunu çizmeye çalıştığında, onu döverek sindirmişti. Dayımın kalbinde ne olduğunun ya da sebeplerinin ne olduğunun önemi yoktu. Çalışma odasındaki o an için onu asla affetmeyecektim. Ona bir daha asla güvenmeyecektim.

"Sylvie!" diye seslendi Henrik, koltuğundan kalkarak. Açık kapıların dışına eğildi. "Viski getir!"

Ufak tefek kadın telaşla koridorda koştu ve mutfaktan cam şıngırtıları geldi.

“Bunun için pişman olmayacaksın, Simon,” diye söze başladı Henrik. “Ezra koleksiyonu hazırlayacak—”

“Hiç şüphem yok.” Simon onu susturmak için elini kaldırırken, Sylvie çavdar viskisini doldurup kadehleri dağıttı.

Kendi viskimi önümde tuttum, koku sabahın erken saatlerinde midemi bulandırdı. Henrik kadehini kaldırıncı, Simon da kaldırdı ve geri kalanımız onları takip ettik.

“Serginin şerefine!” diye haykırdı Henrik.

“Serginin şerefine!” Küçük odada sesler yankılandı.

Henrik haberi alınca fark edilir şekilde keyiflenmişti ve onu bu şekilde görmenin beni rahatlatmasından nefret ettim. Kaprisini çekmek çok yorucuydu.

Ezra’ya doğru bir bakış attım, kendimi sakinleştirmek istedim ama boş gözlerle kadehine bakıyordu. Sevinmiş ya da rahatlamış görünmüyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibi de görünmüyordu. Henrik’in sürekli değişen hâlleri konusunda benden daha tecrübeliydi. O bir uzmandı.

“Hâlâ Arthur meselesi var.” Henrik kibar olmaya çalışarak öne doğru eğildi. Ama kibar bir yanı yoktu. Ancak bir denizkestanesi kadar pürüzsüz olabilirdi. “Bir lonca üyesinin desteğini garantilediğini duyduğuna eminim.”

“Duydum.” Simon acele etmeden viskisini yavaşça yudumladı. Kasıtlı hareketine dair bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti. “Bunu ben ayarladım.”

Henrik kadehini tekrar dudaklarına götürürken eli havada kaldı. “Ne?” Beceriksizce güldü.

Simon’ın arkasında, Coen düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak babasını inceliyordu. Saatçi her neden bahsediyorsa oğlu için yeni bir haberdi.

“Arthur’a lonca desteğini ben ayarladım,” dedi tekrar. “Elbette ben yaptım.”

Henrik'in dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Simon alaycı bir şekilde güldü. "Henrik, iyi niyetimden ötürü sana ayrıcalık göstereceğime gerçekten inanıyor olamazsın."

"Ben" —Henrik ne diyeceğini bilemedi— "anlamıyorum."

Sylvie, gümüş bir tepsiyle odada süzülüp onu alçak sehpayaya koydu. Kahvaltı masası için hazırlanmış bir tabakta meyve ve peynir vardı. Simon üzümlerden birini ağzına atıp çiğnedi. Gözleri beni geçip kütüphanenin köşesinden sessizce izleyen Ezra'yı buldu.

Henrik'in burun delikleri genişledi, elindeki kadeh titremeye başladı.

"Ezra gelip benim için çalışacak," dedi Simon viskisini tek di-
kişte bitirerek.

Coen'in gözleri kocaman oldu ve ağzı açık kaldı. Rahatsız olmuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Anlaşılan Simon bu planından kimseye bahsetmemişti. Coen, babasının hayranlığı ve saygısını kazanmak için Ezra'yla tekrar rekabet etmekten hoşlanmayacaktı.

Burnundan soluyan Henrik'e baktım. Kapana kısıldığının farkındaydı. Simon ona destek olmayı kabul etmezse, Henrik tek başına kalacaktı ve sergideki tek aday olarak Arthur yüzüğü elde edecekti.

"Ezra ait olduğu yere dönecek ve sen de yüzüğünü alacaksın." Simon anlaşma yapmayı umarak elini Henrik'e uzattı.

"Arthur'u da desteklediğin sürece, bu benim için neyi garanti-
leyecek? Lonca yüzüğü ona vermeyi seçebilir. O zaman elimde ne kalır?"

"Ah!" Simon elini indirip başını iki yana salladı. "Elbette, o detayı unuttum. Sergide sana destek olmak bir şey. Oyları senin alacağın şekilde garantilemek bambaşka bir şey. Bu ayrı bir ödeme gerektirecek." Gözlerini bana çevirdi. "Daha önce konuştuğumuz gibi, Bryn ve Coen evlenecekler."

Coen gözlerini Simon'a çevirdi. "*Baba.*" Kelime azarlamayla

doluydu ama Simon ateşli bakışlarını oğluna çevirince, Coen çenesini kapattı.

Ezra'ya bakmama engel olamadım. Taş gibi kıpırdamadan duruyordu ve çenesi kasılmıştı. Derinlerinde dalgalanan bir şey vardı. Tene bastırılan bir bıçak sırtı gibiydi.

“Çayevi bizim işletmemiz altında olacak,” diye ekledi Simon. “Her şeyin zarlara geri dönmesi ilginç, sence de öyle değil mi?”

Henrik hırlayıp Simon'a zehirli bir bakış attı. “Mesele bu mu, Simon? Yıllar önce oynadığımız o Üç Dul oyunu mu?”

Simon'ın arkasında duran Coen gergindi. Bana bakarken yanakları kızardı. Henrik'in bahsettiği oyunun hileli olduğunu sadece ikimiz biliyorduk.

Simon kadehine baktıktan sonra ağzına götürdü. Odaya soğuk ve rahatsızlık verici bir sessizlik çökerken bardağı tekrar tepsiye bıraktı. Gerginliğin artmasını bekleyip karşılık verdi. “Meselenin Ezra'yla ilgisi yok,” dedi Simon. Başını yana eğerken sesindeki acılık kayboldu. “Onunla ilgisi var.” Duvardaki portreye bakarken sertçe nefesini verdi.

Eden.

Simon, annemle arkadaş değildi. Ona âşıktı. Henrik'e nasıl baktığına bakılırsa, ölümünden onu sorumlu tuttuğu aşîrkârı. Her şeyden onu sorumlu tutuyordu.

Simon ayağa kalktı, çenesiyle oğluna işaret etti ve Coen sinirle odadan çıkan babasını takip etti. Üçümüz sessizce durup sokak kapısının açılıp kapanmasını dinledik. Sonra hiçbir şey olmadı.

Henrik'in rengi soldu ve birdenbire o köhne koltukta olduğundan ufak göründü. Daha kırılıyordu. O hâli neredeyse mide bulandırıcıydı. Küçük düşürülmüş bir adam, devrilmiş bir kraldı. İçimdeki her şey Simon'ın söylediği sözlerle kıvransa da, dayımın gözden düşmesini görmek hoşuma gitti.

OTUZ DÖRT

Roth ailesi masanın etrafındaki yerlerini aldı ama bu gece akşam yemeği yoktu.

Henrik sandalyesinde dimdik otururken, şömine arkasında güröl güröl yanıyordu. Herkes bekliyordu. Neyi beklediğimizden emin değildim. Dayım öngörülemez bir yaratık olduğunu kanıtlamıştı ama onda görmediğim tek şey şaşkınlıktı. Saf, çekincesiz şaşkınlık. Ve kütüphanede oturmuş, Simon'ın taleplerini dinlerken yüzünde tam olarak bu ifade vardı. Oda sanki ince bir buz tabakasıyla kaplanmış gibiydi. Çatlayıp çatlamayacağını değil, *ne zaman* çatlayacağını merak ederek hepimiz tehlikeli yüzeyinde dengede durmaya çalışıyorduk.

Herkes çağrılmıştı, Anthelia ve Tru bile. Sylvie, Jameson'la birlikte mutfaktaydı, ona dilimlenmiş şeftali yediriyordu ve Anthelia masadaki en uzak sandalyede Noel'in arkasına sokulmuştu. Sanki kendisini Henrik'in gazabından korumaya çalışıyordu. Daha önce de başarısızlığa uğrayan planlar olmuştu ve bu son olmayacaktı. En azından bu kez kimse hayatını kaybetmemişti. Henüz.

Henrik masanın cilalı ahşap yüzeyine yumruğunu koyup yavaş ve ölçülü bir nefes aldı. "Bunun nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Dayılarım ve kuzenim sessizce kimin konuşacağına karar verir gibi birbirlerine baktılar. Fakat Ezra kollannı göğsünde birleştirip pencereden dışarı bakmakla yetindi. Her zamanki gibi önce diğerlerinin konuşmasına izin verecekti ve buna minnettardım.

Sonuçta yanıt veren Casimir oldu. "Simon taleplerini kabul etmek zorunda kalmamızı garantilemek için Arthur'a destek ayarlamış olmalı. Lonca üyesi Simon'ın ticari ortağı, gerçi işleri Bastian'da pek bilinmiyor. Bu yüzden aralarındaki bağlantıyı daha önce çözemedik."

"Simon loncaya bana destek olacağını açıkladı mı?" Henrik boş gözlerle masaya baktı.

"Henüz değil," diye yanıtladı Casimir. "Şartlarını kabul etmeni bekliyor." Cebinden çıkardığı mesajı masanın üzerinde kaydırды ama Henrik onu almaya tenezzül etmedi. "Yarın limandaki akşam çanı çalana kadar ona yanıt vermemiz gerekiyor."

Güçlkle yutkunup bakışlarımı tekrar Ezra'ya çevirdim. Söz konusu sadece bizim özgürlüğümüz değildi. Simon o sabah kapımızı çalmadan önce zaten Henrik'in kapanına kısılmıştık. Alt kat babasının atölyesinde çalışan kuyumcuya âşıkken, Coen'le evli olmaktan daha kötü çok az şey olabilirdi. Bu düşünce kırık cam parçaları yutmak gibiydi.

Ezra'nın da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini bilmiyordum. Koyu irisleri uzakta bir şeye odaklanmışken gizemini koruyordu.

"Belki yeni bir destekçi bulmanın bir yolu vardır," derken sesim çaresizliğimi ele verdi.

Henrik başını iki yana salladı. "Bunun için çok geç."

"Lonca üç gün içinde oylama yapacak," diye araya girdi Noel. "Simon'ın desteğini almak zaten düşük bir ihtimaldi ve bu kadar kısa süre içinde yeni bir destekçi bulmak imkânsız olur. Ona karşı çıkacak bir tüccar tanımıyorum. Kabul etmezsek haber yayılır ve kimse bize dokunmaz."

“O hâlde kabul etmeyip bir sonraki yüzüğü bekleyelim,” dedim. “Eninde sonunda biri ölecek ya da gözden düşecek. Sabırlı olursak...”

Henrik alaycı bir şekilde güldü. “Tüm bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bu doğru değil,” dedim dikkatle. “Bu dünyada yetiştirildim. Loncaların nasıl işlediğini biliyorum.”

“Nasıl büyüleyeceğini ve bağlantı kuracağını bilmiyorsun. Ne yapılması gerektiğine ya da ellerini nasıl kirleteceğine dair bir fikrin yok.” Sözleri sertti. Bana küçümseyerek bakarak gerçekte nasıl hissettiğini ortaya döktü. “En başta Sariah’nın seni Nimsmire’a götürmesine izin vermemeliydim. Bu bir hataydı.”

“Bir evlilik anlaşmasında satılacaksam, burada ya da Nims-mire’da büyümüş olmam ne fark eder?” Sesimi yükselttim.

“Evlendirilmen endişelerim arasında en önemsizil” diye çıkıştı Henrik, “Tüccarlarla çalışma umudumuz Ezra’nın işine bağlı. On-suz hiçbir şeyimiz olmaz.”

Ezra’nın yutkunmasını izledim ve en sonunda gözlerini masaya çevirdi. Bu yüzden bir daha kuyumculuk yapmak istemediğini söylemişti. Yeteneğiyle kendisine bir çift kelepçe inşa etmişti. Ama Henrik’in söylediği şey hakkında asıl aydınlatıcı olan bu olaydaki payımın onu hiç ilgilendirmemesiydi. Beni Coen’e teslim etmeye çoktan hazırdı ve bunu yeniden gözden geçirmesinin tek sebebi cebini daha fazla parayla doldurma ihtimalimin olmasıydı.

“Başka seçeneğimiz yok,” dedi Henrik, en sonunda yumruğunu iyice sıkarak. “Ezra, Simon’ın atölyesine dönecek. Bryn, Coen’le evlenecek. Tüccar yüzüğünü elde ettikten sonra, seni geri almanın bir yolunu bulacağım.” Ezra’yla konuşuyordu.

“Peki ya ben?” dedim, gözlerimin arkası keskin bir şekilde sız-larken.

Henrik bana dik dik baktı. “Güçlü bir aileye gelin olmaktan *kurtulmak* mı istiyorsun?”

“Evet.” İtiraf etmekten nefret ediyordum. Ama kurtarılmayı istiyordum. Onun tarafından.

“Daha büyük sorunlarımız var, Bryn.” Henrik sandalyesini geriye iterek beni umursamadı. “Ezra, benimle gel.”

Dişlerimi sıkıp gözlerim dolana kadar ateşin kör edici ışığına baktım. Diğerleri de onun peşinden gidip beni kalbimin hızlı atışlarında boğulmaya terk ettiler. Nimsmire’da olduğumdan daha özgür değildim. Bunu zaten biliyordum. Kendi kaderimin kontrolünü ele almayı istememin önemi yoktu. Sariah’nın mektubu bir hayaldi. Sahte bir vaatti. O anda, bu yüzden ondan nefret ettim.

Sariah bile hür olamamıştı. Bastian’dan ayrılmıştı ama yeğenleriyle arasındaki mesafe onlarla ya da Rothlarla bağıni koparmamıştı. Onun da bizim gibi eli kolu bağlıydı ve katledilmesi için güzel elbiseli bir buzağı yetiştirmişti.

“Ona âşıktı.” Kısık bir ses, sessizliği böldü ve gözlerimi kırptı. rınca iki iri damla yanaklarımdan aşağı süzüldü. “Simon’a.”

Anthelia hâlâ masanın öteki ucunda oturuyordu ve bir tutam saçını dalgın dalgın parmaklarına doluyordu. Diğerleri giderken kalkıp gitmemişti.

“Ne?” derken sesim titredi.

“Eden,” dedi Anthelia. Bu eve geldiğimden beri ilk kez gözlerimin içine bakıyordu. “Simon’a âşıktı ama erkek kardeşleri birlikte olmalarını yasakladı. Aşağı Vale’daki iş için çok fazla rekabet olduğunu söylediler. Simon yerine Tomlin’le evlendirilmeyi kabul etti.”

Dinledikçe gözlerim daha çok doldu. Anthelia’nın bahsettiği kadını tanı mıyordum. Annem benim için bir yabancıydı. Ama yine de içimi acıttı. Onun da benim gibi diğerlerinin planlarına göre hareket ettiğini bilmiyordum. Sonuçta onu öldürenler aynı kişilerdi.

“Eden ailedeki görevini yerine getirmek istedi. Ama kardeşlerini dinlemezse Simon’ın başına geleceklerden korktu.” Anthelia kısık sesle konuştu. Kapıya doğru bakınca kimsenin bizi duymasını istemediğini fark ettim.

“Bunu neden yaptın?” dedim kızgınlıkla.

“Neyi?”

“Neden bu ailenin bir parçası oldun? Neden onların arasında çocuklarını yetiştiriyorsun?”

Anthelia parmağını saçının ucuna doladı ve acele etmeden konuştu. “Noel’i sevdim ve başka seçeneğim yoktu.” Duraksadı. “Ama vardı. Ve her gün yanlış bir tercih yapıp yapmadığımı merak ediyorum.”

“Yaptın.” Yutkundum. “Yanlış tercihi yaptın.”

Anthelia’nın neden bunları şimdi söylemeyi seçtiğini ya da neden onu cezalandırma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum. Bu sözleri daha önce kimseye söyleyip söylemediğini de bilmiyordum. Ama geri kalanımız bu aileye doğmuşken, o bu yolu seçtiği için ondan nefret ettim.

“Birbirlerini seviyorlar mıydı? Annem ve babam?” diye fısıldadım, vereceği yanıtı korkarak.

Anthelia içini çekti. “Birbirlerine iyi birer eş oldular.”

“Bu aynı şey değil.”

Anthelia üzgün bir şekilde gülümsedi. “Hayır, değil.”

Gümüş çekicinin sert tıngırtısı birden yankılanınca gözlerimi kapattım ve boğazımdaki acıya rağmen nefes aldım. Ezra atölyede idi. İşe geri dönmüştü. Başka ne yapabilirdi ki?

Kalkıp sesi takip ederek Anthelia’yı boş yemek odasında bıraktım. Atölyenin kapısı aralıktı. Sıcak eve soğuk hava yayılıyordu, Ezra sinirle çekici indirirken ses giderek artıyordu. İçeri bakınca demir ocağının önünde kaskatı olduğunu gördüm, ocağın parlaklığında profili tüm detaylarıyla görölüyordu.

Kapıyı arkamdan kilitleyip yanına gittim. Ama masanın etrafını dolaşırken, Ezra bana bakmadı. Uzanıp kolunu tutana dek çekici indirmeye devam etti. Teninin altındaki kasları taştan oyulmuş gibiydi, nabızı parmak uçlarımin altında hızla atıyordu. Bana dönmesi bir dakika aldı ama döndüğünde gerçekten orada değildi.

Önceki gece gördüğüm çözülme gitmişti, yerini Bastian'a ilk geldiğim gece tanıştığım Ezra almıştı.

"Evlendirilmen konusunda endişelenme," dedi içi boş bir şekilde, çekici masaya bırakarak.

"Ne demek istiyorsun? Henrik'i duydun."

Yanımdan bir adım geri çekilip örsteki mengeneyle meşgul oldu. "Simon'ı tanıyorum. Onunla anlaşma yapabilirim."

"Ne tür bir anlaşma?"

Başını iki yana sallayıp yanıt vermedi.

"Ezra." Tekrar kolunu tuttum, bu kez tutuşum sertti.

"Ben hallederim," dedi. Her neyse bana söylemeyecekti. Çaresizce çalışma tezgâhına dönmesini izledim. İçi çözülüyordu. Bunu görebiliyordum. Ama dışarıdan bakıldığında, taş gibiydi. "Peki gemi yapımcısı?"

"Ne olmuş?" Sesi bitkin geliyordu.

"Belki sana yardım eder. *Bize* yardım eder."

Ezra başını iki yana salladı. "Beni oraya kabul etmeye ikna etmek bile zordu. Henrik'i asla karşısına almak istemez. Ya da Simon'ı."

"Belki..."

"Bryn," diye sertçe sözümü kesti. "*Bu.*" Etrafımızdaki atölyeyi işaret etti. "Bu benim hayatım. Her zaman hayatım oldu. Aşağı Valle'da ya da Tüccar Bölgesi'nde çekiç sallamamın arasında fark yok, ikisi de aynı. Ama senin Coen'le birlikte olman..." Ezra başını iki yana sallayıp elini yüzünde gezdirdi. "Buna dayanamam."

Tekrar bana baktığında yenilgiye uğramış gibiydi. Korkuyordu. İçindeki her neyse kaçmasına engel olmaya çalışır gibi yavaş ve ölçülü nefesler aldı. Sanki dikişlerinden çözülecekti.

Aramızdaki mesafeyi kat edip kollarımı sıkıca ona doladım, odasında uyandığımda hissettiğim o sakin sessizliği hissetmeye çalıştım. Ama gitmişti. Ellerini etrafıma doladığında beni tutuş şeklinde acı vardı. Nefesi ıstıraplıydı.

Onu bırakmadım, Ezra yüzünü boynumun kıvrımına sokup

nihayet gergin bir nefes verene kadar onu öylece orada tuttum. Yavaşça rahatladı.

Burası şehirdeki tek güvenli yerdi. Sığıdığımız bu küçük alan. Ve ben Eden değildim. Vazgeçmeyecektim. Ne olursa olsun. Bu işten bir çıkış yoksa bile yaratacaktım.

Ona bakmak için geri çekilince yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüm. Çene hattının altında gözden kayboldu.

Başparmağımla yaşı silip gözlerinin içine baktım. "Hâlâ bu işte birlikte miyiz?"

Yanıtını bir süre düşündükten sonra konuştu. Gözleri içime işledi. "Evet."

Ezra bunu söyler söylemez rahat bir nefes verdim. "O hâlde bir fikrim var."

OTUZ BEŞ

Eayevinin açık olduğu iki gün boyunca ağzına kadar doluydu.

Arka taraftaki bölmede oturup kalm kadife bir perdenin arkasından izledim. Sandalyeler doluydu ama yine de kapı açılmaya devam edip çoktan tüm para keselerinin dahil olduğu Üç Dul oyununun oynandığı masaların etrafında ufak kalabalıkların itişmesine yol açıyordu.

Manzaraya dair en rahatsızlık verici olan Aşağı Vale’da büyük kayıplar için bıçaklar çekilmesi ya da oyuncuların hile yapmakla suçlanmasıydı. Ama burada, tüccarlar arasında para keselerinde o kadar çok bakır vardı ki... sadece eğleneliydi. Bir tür hastalıklı, yasak eğlence.

Ata yadigârı nadir çay yapraklarıyla dolu narin fincanlarını mücevherli yüzük parmaklarıyla tutup arka arkaya paralarını saçıyorlardı. Yine de gülümseyen yüzlerden başka bir şey yoktu. Kahkahalar ve tezahüratlar.

Roth evinde küçük dünyam paramparça oluyordu ama burada

eğlenceli bir curcuna vardı. Coen buna aptalca demişti. Ama şu anda tiksinti vericiydi.

İtiraf etmem gerekirse planım zayıftı. Ama bu şehirde örebi-leceğim çok az iplik vardı ve Sariah'dan yardım isteyecek kadar vaktim yoktu. Zaten onu bu pislige karıştırmak istediğimden emin değildim. Bu aileden uzaklaşmak için kendi gemisini inşa etmişti. Onu batıran kişi olmak istemiyordum.

Yelegimden cep saatimi çıkarıp saate baktım. Tüm umudum bu görüşmeye bağlıydı ve saat ilerledikçe işe yarayacağını düşünerek aptallık ettiğimi hissettim. Ama tam gelmeyeceğine ikna olduğum anda, Violet Blake çayevinin kapısında belirdi.

Parlak mor elbisesi salondaki herkesin dikkatini çekti ve şapka-sının altından onları aç gözlerle izledi. İlgi çekmekten keyif alıyordu. Ve kimin bildiği umurunda değildi. Onu bana yardım etmeye ikna edeceksem, bu önemli bir detay olacaktı.

Violet, siyah dantel eldivenlerini çıkarıp bir garson yanına gidip alana kadar onları nazikçe havada tuttu. Yeterince bakışa ve fısıltıya sebep olduktan sonra gözlerini yavaşça çayevinde gezdirip beni buldu. Ben masadan kalkarken, Violet bir dansçı gibi süzülerek salonda ilerledi.

"Bryn." Beni gülümseyerek selamladı, kusursuz dudakları bir fırçanın darbeleri gibiydi.

"Gelmene çok sevindim." Bölmeye işaret edince, Violet oturup eteklerinin kırışmaması için onları kadife koltuğa serdi.

"Tüccar sınıfının skandallarla anılan bir üyesinden gelen davete karşı koymak zordur."

Onu süzdüm. "Duydun demek."

"Ayrıcalık meselesini mi? Elbette, duydum."

Violet'i dikkatle inceledim. Bu hiç mantıklı değildi. Henrik, Simon'ın şartlarını kabul etmişti ama lonca hangi tüccarlara ayrıcalık gösterileceğini sergiye kadar açıklamayacaktı.

"Her şeyi yakın markaja alırım, Bryn. Bu yüzden bunun dostça bir ziyaret olmadığını farkındayım," dedi.

Lafı dolandırmakla ilgilenmediğini görünce sevindim. Kanında loncaların tutumu olabilir ama çizgi dışına çıkmaktan çekinmeyecekti. Masadaki demliğı alıp fincanına süzgeci koydum.

“Argon yaprağı kokusu alıyorum,” dedi, ben çayı doldururken eğilip dumanın kokusunu içine çekerek. “Bu nadir bir çaydır. Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?”

Demliğı aramıza koydum. “Sana köpüklü şarap mı yoksa çay mı ikram etmem gerektiğine karar veremedim.”

“Hangisi en pahalıysa.” Violet sırtıp küçük kaşığı alarak karıştırmaya başladı. “Pekâlâ, neye ihtiyacın var, tatlım? Benden *bir şey* istediğini sanıyorum.”

Ellerimi masanın üstünde birleştirip daha dik oturdum. Sormak için sadece bir şansım olacaktı ve bunu yapmanın kibar bir yolu yoktu. “Henrik’i desteklemeni istiyorum.”

Violet çayı yudumlamak canını acıtmış gibi ânında suratını ekşitti. Çayı yudumlamadan peçeteyi dudaklarına bastırdı ve beyaz peçeteyi pembe bir ruj lekesiyle geri çekti. “Ne?”

Tepki göstermedim. Sesimin sakin ve özgüvenli çıkmasına özen gösterdim. “Simon’ın destekçisi henüz açıklanmadı. Bunu senin üstlenmeni istiyorum.”

Violet’in mavi gözleri o kadar parlaktı ki safirden oyulmuşlar gibi görünüyorlardı. “Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim?” Çok yavaşça konuştu.

Göz temasını bozmadan arkama yaslandım. “Henrik’in Simon’la yaptığı anlaşma sadece tüccar yüzüğünden ibaret değil. Buna kuyumcusu da dahil.”

“Ezra.” Violet kaşlarını çattı. Fincanını tabağa koyarken duruşu birden değişti.

Bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Violet ve Simon zaten anlaşmazlık içindeydiler ve Ezra’nın Simon’ın atölyesinde olması onu daha büyük bir rekabete dönüştürecekti. Henrik’in Simon’a en yetenekli kuyumcuyu vermesi hem para hem de itibar konusunda Violet’i ondan daha aşağı konuma itecekti.

“Çayevi de Simon’ın eline geçecek.”

Bu dikkatini çekti. “Neden Henrik bunu kabul etti?”

“Coen’le evlendirileceğim,” diye karşılık verdim.

“Elbette.” Violet kıs kıs güldü. “Loncadaki hangi erkeğe sorarsan, her sorunu yataklarına birini koyarak rahatça çözebileceklerini söylerler.” İçini çekti. “Pekâlâ. Simon, Henrik’e destek verecek ve karşılığında Henrik ona kuyumcusunu, yeğenini ve yeğeninin işletmesini verecek.” Yapbozun parçalarını ortaya serip onları inceledi. “İtiraf etmeliyim ki bunlar kulağa hiç hoş gelmiyor. Sariah, Henrik’in eline geçen ilk fırsatta seni evlendirdiğini duymaktan hiç memnun olmayacak.”

“Hayır, memnun olmayacak. Ama Nimsmire’dan bu konuda yapabileceği pek fazla bir şey yok,” dedim. “Eğer onu desteklersen, Simon’ın o kartları elinde tutmasına engel olabilirsin.”

Violet, şeker erimesine rağmen çayını karıştırmaya devam ederek bir süre bunu düşündü.

“Hatta belki büyük teyzemin gözüne girersiniz.”

Violet sırtıttı. “Bunu başarmak pek kolay değil.”

“Hayır, değil.”

Violet’in aklından her ne geçiyorsa, yüzüne yansıtmadı. Düşünceleri nasıl kendisine saklayacağını biliyordu.

“Peki kuyumcu?” diye sordu tek kaşını kaldırarak. “Onu da alacak mıyım?”

Sözlerinin içime işlemesi dikkatinden kaçmadı. “O anlaşmanın bir parçası değil.”

“O hâlde bu pek işime yaramaz, öyle değil mi?” Duraksayıp beni tarttı. “Biliyor musun, büyük teyzen bir bakıma benim için bir akıl hocası oldu. Bu dünyada nasıl ayakta kalacağımı bana o öğretti ve içimde senin için de aynı şeyi yaptığına dair bir his var. O yüzden, Henrik’i loncaya aday gösterirsem, Simon’ın bir şeyler edinmesine engel olacağımı sana söylememe gerek yok. İyi hoş ama ben bir şey kazanmayacağım ve bu iyi bir anlaşma sayılmaz.”

Kabalık yapmış olmama aldırmadan dirseklerimi masaya koy-

dum. Hatta bu durumda kabalığın işime yarayacağını düşünüyordum. “Ne istiyorsunuz, Bayan Blake?”

“Simon’ın beni mahrum ettiği şeyi istiyorum. *Serpent* kontratını.”

Ona bakarken ümitsizliğe kapıldım. Bu şehirdeki gücüm kısıtlıydı ve tüccarlar arasında hiçbir etkim yoktu. “*Serpent* mı? Size böyle bir şeyi temin edebileceğimi düşündüren ne?”

“Temin edip etmemek size kalmış, Bayan Roth.” İsmimi söylerken gözleri parladı.

“O kontratı elde etme şansın benden daha yüksek.”

“Doğru. Ama ismim bu işe karışamaz. Burada yeni olduğunu biliyorum ama Simon’ın intikam alma şöhreti ondan önce gelir. Benim adıma kaç geminin yüzdüğünün önemi yok. Biri boğazımı keserse ödemelerimi alamam, değil mi?”

Hayır, alamazdı. Simon bu işe karıştığını duyarsa, Violet bunun bedelini öderdi. Sariah’ya ne tür bir sadakat duyduğunun önemi yoktu; benim için bu kadar büyük bir riske girmeyecekti.

“Bana o kontratı getirmenin bir yolunu bulursan Henrik’e destek veririm.” Çayından son bir yudum aldıktan sonra kalkıp narin elleriyle elbisesini düzeltti. “Davetin için teşekkür ederim. Yakında bir davet daha almayı umuyorum.”

Ona gergin bir şekilde gülümsedim.

Salonda tüm dikkatleri üzerine topladı, herkes çoktan başını ona çevirmişti. Gözleri ışıldayarak boynundaki zinciri parmağına doladı. “Gerçekten küçük, güzel bir çayevi.” Dönüp uzaklaşırken etekleri sallandı.

Ağzımın içinde küfrederek Violet’in gidişini izledim. Bunun düşük bir ihtimal olduğunu biliyordum ama oynayabileceğim tek bahisti. Benden istediği şey imkânsızdı. Kontratların nasıl işlediğini biliyordum ve tüccarların tek bir şeyi önemseydiğini bilecek kadar aralarında vakit geçirmiştım ve o da sadece paraydı. Simon, Violet’ten yüksek bir teklifte bulunmuştu. Bu kadar basitti. *Serpent*’ın dümencisinin fikrini değiştirmek ve çenesini kapalı tutma-

sını sağlamak imkânsızdı. Simon'ı bu anlaşmaya ikna etme ihtimalim daha yüksekti.

Kaşlarımı çatarak fincana bakarken, yansımam kehribar rengi sıvıda dalgalandı. Kontratı değiştirmenin tek yolu onu iptal etmektir ve bu bir imza ve mühür gerektiriyordu. Belki de ihtiyacım olan kişi Simon değildi.

OTUZ ALTI

Coen'in bu saatte olabileceğini düşündüğüm sadece iki yer vardı ve Simon'ın atölyesinde değildi.

Ezra ve ben limanın ağzında durmuş, aşağıdaki gemileri iziyorduk. Coen en uçtaki iskeledeydi, bir saattir tacirlerden birinin envanterini denetliyor ve sanki başka bir yerde olması gerekiyormuş gibi sürekli saatini kontrol ediyordu.

Kargo önemli olmasaydı limanda olmazdı, o yüzden Nims-mire'a ya da güzel şeylere ihtiyaç duyan yüksek ücret ödeyen müşterilerin olduğu bir başka liman şehrine giden en değerli parçaları olduğunu tahmin ettim. Simon bu görev için başka birine güvenemezdi ve Ezra aralarına döneceği için Coen'in davranışlarına mümkün olduğunca dikkat etmesi gerekiyordu. Söz konusu babası olduğunda, her zaman dikkatliydi.

Coen saatini yeleğinden her çıkardığında, midemdeki düğüm giderek gerildi. Düşünebildiğim kadarıyla ihtiyacımız olan şeyi elde etmemizin tek yolu buydu ama Coen'i, ne yapacağını öngörecek kadar iyi tanıımıyordum. Emin olduğum tek şey babasını sev-

diğiydi. Hatta ona tapıyordu. Ve Violet Blake, Simon'ın planından kurtulmamız için tek umudumuzdu.

İnsanların kim olduklarını ve ne istediklerini çözmek için söyledikleri sözlere nasıl odaklanacağımı biliyordum. Coen'le tanıştıktan kısa bir süre sonra istediği tek şeyin babasının onayını almak olduğunu anladım.

Son sandık gemiye yüklenince, Coen kolunu havaya kaldırıp güvertedeki dümenciye el salladı. Yakasını kaldırıp şapkasını aşağı indirerek limana doğru yürümeye başladı ama insanların arasına karışması mümkün değildi. Yakışıklı ve göz alıcıydı, ceketinin yanından geçen herkesin dikkatini çekiyordu. Henüz Tüccar Bölgesi'ndeki en önemli adam olmayabilirdi ama içimde eninde sonunda olacağına dair bir his vardı.

"Gerçekten bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Ezra, sırtını merdivenden ayırmadan.

Gözlerine baktım. Yüzündeki morluklar solmaya başlamıştı ama geride görünmez yaralar bırakacaklardı. "Bilmiyorum." Ona doğruyu söyledim.

"Ya işe yaramazsa?"

Bu soruya verecek yanıtlım yoktu. Violet'e istediğini veremezsem, Henrik'e destek olmayacaktı. Henrik, Simon'ın desteğini alacaktı ve Ezra ile ben bu anlaşmada takas edilecektik. Kalan tek seçenek kaçmaktı ama dayım peşimize düşerdi. Simon da. Tehlikeli bir adamın düşmanı olmak bir şeydi. İki adamın düşmanı olmak bambaşka bir şeydi.

Coen basamakları çıkmaya başlayınca, Ezra sokak lambasından uzaklaşıp şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. Ben de aynıını yaptım ve Coen'in kırmızı deri botları görüş alanıma girene kadar gözümün ucuyla izledim. Hemen yürümeye başlayıp adımlarına ayak uydurdum.

Beni fark etmesi birkaç saniye sürdü ama fark edince adımları bocaladı. "Bryn." İsmimi nefes nefese söyledi.

Coen, Ezra'nın öteki tarafında olduğunu gördü ve birimizin

ona vurmasını bekler gibi ellerini havaya kaldırdı. Olanlardan sonra kulağa hiç de kötü bir fikir gibi gelmiyordu.

“Yürü,” dedi Ezra tok bir sesle.

Coen etrafımıza baktıktan sonra itaat etti ve limandan uzaklaşarak caddede ilerledi. Girişin altından geçip ticarethanenin köşesini döndük ve nihayet konuştu.

“Dinle, Bryn.” Şapkasını çıkarıp gergin bir şekilde elini saçında gezdirdi. “Babamın ayrıcalık gösterme konusunda ne yaptığını bilmiyordum. Yemin ederim. Bana söylemedi.”

“Biliyorum.” Coen hilekâr olabilirdi ama hiçbir zaman bana yalan söylediği izlenimine kapılmamıştım.

Yanıtımı duyunca rahatladığı yüzünden okunuyordu. Henrik’in kütüphanesindeki o sabah Coen’in de bizim kadar şaşkın olduğu aşikârdı. Bir bakıma babası ona da oyun oynamıştı. En önemlisi, babasının onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyor olmasıydı. Ve bu benim lehimeydi.

“Ama bu ciddi bir sorunumuz olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bizim kadar senin de sorunun.”

Coen durdu. “Ben mi?”

Gözlerimi ona diktim. “Ezra’nın babanın atölyesine geri dönmesini istiyor musun?”

Coen gözlerini yanında hareketsizce duran Ezra’ya çevirdi. “Pek sayılmaz.”

“O hâlde beni dinlesen iyi olur.” Tekrar yürümeye başladım ve birkaç adım attıktan sonra beni takip ettiğini duydum, botları kaldırım taşlarına vuruyordu.

“Pekâlâ. Ne var?” dedi nefes nefese.

“Simon’ın Holland’la çalıştığını biliyorum,” diye söze başladım. “Kendi mührü altında onun parçalarını satıyor.” Detaylar konusunda tahmin yürütüyordum. Ama tepkisi bunu doğruladı.

Coen’in gözleri parlarken dudaklarını büzüştürdü. “Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Hesap defterini gördüm,” dedim.

“Ne? Nasıl?”

Ona sinirli bir bakış attım. “Elbiseme köpüklü şarap döktüğüm gece babanın çalışma odasına sızdım ve dolabındaki kilidi kurcaladım. Holland’ın ismi orada yüzlerce kez geçiyordu. Bahse gireyim, ticari işlemlerin çoğu Holland yüzüğünü kaybettikten sonra gerçekleşti.”

Coen dehşete kapılmış görünüyordu ama şaşırmadı. Bu *alışık olduğu* bir düşüncesizlikti.

“Bu şehirde kanıt bulmama yardım edecek birçok tüccar var. Böyle bir şey olursa, lonca Simon’a cephe alır. Ve o zaman desteğe ihtiyacımız olmaz, çünkü ortalıkta hepimize yetecek kadar yüzük olur.”

Coen burnundan soludu ama çoktan kendisini ele vermişti. Tedirgin ve endişeliydi, her birkaç saniyede bir omzunun üzerinden bakıyordu. Sanki birinin bizi duymasından korkuyor gibiydi. “Benden ne istiyorsun?” diye hırladı.

Çenemle ileride caddenin bir başka sokağa açıldığı yerdeki lamba direğine işaret ettim. Ezra, Coen’i o sokağa doğru itti. Dar bir geçide girdik.

“*Serpent*’la kontratınızı iptal etmeni istiyorum.”

Coen alaycı bir şekilde gülerek ikimize baktı. “Ciddi olamazsın.” Biz hiçbir şey söylemeyince kaşlarını çattı. “*Hayır.*”

“Ya bunu yaparsın ya da babanı mücevher loncasına bildiririm.” Sesim bana ait değilmiş gibi çıktı. Öfke, sıcak viski gibi damarlarımda dolaşıyordu. Paniğe kapılan yüzünü izlerken hiçbir şey hissetmedim. Telaşa kıpırdandı. Artık güçlü olan bendim.

Coen sokağa göz gezdirirken akşam serinliğinde nefesi buhar oluşturdu. “İstesem bile bunu yapamam.”

Ezra memnuniyetle onu izliyordu. Coen’in kıvrandığını görmek hoşuna gidiyordu. “Simon’ın iş ortağısın. Kontratı sen imzladın.”

“*Serpent*’ın dümencisi buna asla inanmaz. Babamla konuşmakta ısrar eder ve onun da ne söyleyeceğini biliyorsunuz. Kontrattan

vazgeçmektense ikinizin de cesetlerinin limanda süzülmesini tercih eder. Bunu asla kabul etmez. Ona karşı elinizde ne olduğunun önemi yok.”

“Baban umursamayabilir,” dedim. “Ama sen umursuyorsun.”

Bunun üzerine Coen gözlerini bana dikti.

“Onu gerçekten seviyor olabilirsin. Ya da babanın geride bıraktacağı her şeyin sana miras kalacağını biliyorsun. Benim için fark etmez. Sadece bunu yapman gerekiyor.”

Coen kendisini dizginlemekte zorlanıyordu. İki yanında yumruklarını sıkarken yüzü kıpkırmızı oldu.

“Kontratı iptal et, aksi takdirde Simon’a haddini bildiririm. Her halükârda yüzüğü Henrik alacak. Asıl mesele tüm bunların sonunda babanın yanında hâlâ ayakta durup durmayacağınla ilgili.”

Ağzımdan çıkan sözlere ben bile inanmakta güçlük çekiyordum. Çünkü ciddiydim. İkisini de yakıp kül etmeye ve sırtımda alevlerle uzaklaşmaya hazırdım. İçimde bu düşünce karşısında irkilmeme sebep olan hiçbir şey yoktu.

“Ne zaman?” diye tısladı Coen.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

“Kontratın ne zaman iptal edilmesini istiyorsun?”

“Hemen,” diye yanıtladım. “En geç günbatımına kadar. Ama kimse bilemez. Şimdilik.”

Bu kısmı Violet halledecekti. Sözünü tuttuğu sürece nasıl yapacağı umurumda değildi.

“Bunu yaparsan,” dedi Coen, öfkesinin bir kısmını kaybederek, “ondan kaçışın olmayacak. Ona söylemesem bile öğrenir. Ve babam seni öldürür.” Bana bakıyordu ve sözleri boş değildi. Endişeliydi. Bir an için neredeyse umursadığına inandım.

“Bizi bulamayacak,” dedim.

Coen kaşlarını çattıktan sonra neyi kastettiğimi anladı. “Biz’ mi?” Bakışları Ezra ve benim aramda gidip geldi ve bir süre sonra gülecek gibi oldu. “Elbette.” Başını iki yana salladı.

Ellerini yüzünde gezdirip nefesini verdi. "Pekâlâ. Bunu yapacağım."

Titrek bir nefes verirken hissettiğim rahatlamanın etkisiyle yere serileceğimi sandım. "Teşekkür ederim."

Coen bana bakarken, rüzgâr saçını alnına düşürdü. Söylemek üzere olduğu şeyi birkaç kez düşündü. En sonunda sadece bir uyarıda bulundu. "Dikkatli ol, Bryn. Ciddiyim."

Ona son bir bakış attıktan sonra anacaddeye doğru ilerledim ama Ezra beni takip etmeyince durdum. Coen'le neredeyse burna gelecek şekilde ona doğru yavaşça adım attı.

"Bu kez hileli zarlar senin ellerinde," dedi Ezra.

Coen'in gözleri kocaman oldu ve inkâr etmeye hazır bir şekilde ağzını açmasını izledim.

Ama Ezra gözlerini bile kırpmadı. Konuşmadı. Yüzündeki öfkenin altında üzüntü vardı. Ona bakmak acı vericiydi.

Coen'e arkasını dönüp şapkasını tekrar gözlerinin üzerine indirdi ve bana uzanınca elini tuttum. Yürürken parmaklarını benimkilere doladı ama temkinli bir şekilde etrafımızdaki sokağı süzmeye devam etti.

"Biliyor muydun?" dedim soluk soluğa.

Ezra başıyla onayladı. "Her zaman biliyordum."

OTUZ YEDİ

Rothlar en şık giysileri, cilalı botları ve ışıldayan saatleriyle, değerli taş loncası heyetinin karşısında duruyorlardı. Henrik ilk kez bu eşiği geçecekti ve eğer Coen ve Violet başarılı olurlarsa, bu son olmayacaktı.

Casimir oymalı ahşap sandığı geniş gövdesinde dengeleyerek kollarının arasında taşıyordu. Sandığın yanları ve tepesi inciler ve yuvarlanan dalgalar ve deniz tabanındaki kemiklerle deniz iblislerinin hikâyelerini resmeden abalon kakma işiyle süslenmişti. Altın kilidi öyle parlatılmıştı ki güneş ışığını ayna gibi yansıtıyordu.

Sandığın içinde, Simon'ın evinde zarları attığı o mühim geceden beri Henrik'in uğraş verdiği her şey vardı. Aynı zamanda, Ezra'nın ellerinden çıkan tüm parçalar vardı. En iyi işi. En değerli eserleri.

Ezra'nın geride bırakmak istediği her şey.

Ağır kapılar açıldı ve zümrüt yeşili takım elbiseli bir adam basamakların tepesinden bize baktı. Artık Aşağı Vale'dan dış kayaları temizlenmiş ve tartılmak için kabaca kesilmiş taşlara benzemiorduk. Hayır, artık Tüccar Bölgesi'nin ışıltılı, çok yüzlü mücevherleriydik.

Adam içeri girmemizi işaret edince, Ezra merdivenden çıkarken kolu benimkine değecek kadar yakınımda kaldı. Yaklaşmakta olan şeye karşı tek güvencemiz ne Henrik'in ne de Simon'ın heyet binasında bıçak çekerek konumlarını riske atmayacağını bilmemizdi. En azından bunu yapmamalarını umuyordum. Daha önce de Henrik'i hafife almıştım.

Geniş koridor yağla cilalanmış ahşap panellerle kaplıydı ve tepedeki cam tavan tüm binanın içini parlak bir ışıkla dolduruyordu. Çerçeveler tertemizdi ve mavi gökyüzü oraya boyanmış gibi görünüyordu.

Koridor ellerinde köpüklü şaraplarıyla toplanmış loncanın kadın ve erkek üyelerinin bulunduğu geniş salona açılırken, etrafımızdaki sesler yükseldi. Bu vesile için en şık giysilerini giyip en güzel mücevherlerini takmışlardı, yüzük için yarışan iki adayın karşısında kendilerini en iyi şekilde sergilemekten çekinmiyorlardı. Henrik lonca üyelerinin oylarını istiyorsa koleksiyonla onları etkilemek zorundaydı.

Tüccarların birçoğu meraklı ve dikkatli bakışlarla beni süzdüler, gözleri takım elbisemden cilalı deri ayakkabılarıma doğru kaydı.

"Bu taraftan." Kadının biri siyah ipek örtüyle örtülü uzun dar bir masaya doğru ilerlememizi işaret etti.

Koleksiyon burada incelenecekti ve loncanın üyeleri oylarını kullanmadan önce buradan geçip değerlendirme yapacaklardı. Hassas bir süreçti. Tüccarlar sadece parçaların güzelliğine göre değil, adaya göre tercihlerini yapacaklardı. En etkileyici koleksiyon değerli taş loncasının şanına ve gücüne katkıda bulunup İsimsiz Deniz'in Ticaret Konseyi'nin Dar Boğaz'a karşı üstünlüğünü koruyacaktı. Fakat bu kadar yetenekli bir tüccarı loncaya dahil etmek aynı zamanda rekabet anlamına geliyordu. Ve korunması gereken kıyasıya bir hiyerarşi vardı.

Henrik'in o tehlikeli sularda güzelce süzüleceğinden hiç şüphem yoktu. Nasıl büyüleyeceğini ve yalan söyleyeceğini biliyordu. En önemlisi, istediğini nasıl elde edeceğini biliyordu.

Salonun öteki tarafında Arthur'un koleksiyonu serilmişti ve sergiye hazırdı. Yıldızlı el aynaları, gümüş taraklar ve elmasla süslü kadehler sergileniyordu. Arthur beraberindekilerle birlikte duvarın kenarında duruyordu ve takım elbisesinin ceketi ona biraz dar geliyordu. Ama hâlinden memnun görünüyordu.

Casimir sandığı bıraktı ve Ezra cebinden çıkardığı altın anahtarla onu açtı. Kapağı kaldırırken odaya derin bir sessizlik çöktü. İçinde zevkli bir şekilde düzenlenmiş bir tepside sergilenecek parçalar yer alıyordu. Gümüş öylesine parlaktı ki arkamızda birçok kişiden fısıltılar yükseldi.

Henrik bir kediye benziyordu; kırıksıklıklarla çevrili gözlerini keyifle kıstı. Kendinden emindi ve böyle olmak için her türlü sebebi vardı. Ayrıca Simon'a verdiği kayıplarla barışmıştı, yanıtsız bırakmayacağı bir saygısızlıktı. Geleceğe yatırım yapmak zorundaydı ama zihninde Ezra'yı geri almanın bir yolunu bulacaktı. Öte yandan ben kendimi korumak zorundaydım.

Ezra parçaları özenle eline alıp sergilenecekleri masaya belirli bir sırayla dizdi. Kuş küpelere sıra gelince içim hafifçe burkuldu. Onları taktığım gece bir Roth olmuştum ve sanırım Ezra Finch'e âşık olduğum gece de o geceydi.

Etrafımızda sohbet sesleri yükselirken girişe doğru baktım, pencereden süzülen ışık Coen'in takım elbisesine vuruyordu. Üzerinde siyah bir ceket vardı ve gümüş rengi kravatı gözlerinin daha koyu mavi görünmesine sebep oluyordu. Simon onun yanındaydı, tüccar dostlarını içten bir gülümsemeyle selamlıyordu. Bu saçmalık adaylar için olduğu kadar lonca üyeleri içindi. Bugün tüm gözler onun üzerinde olacaktı.

Mücevher loncası ustası sergiyi açtığında, Simon desteğini resmen açıklayacaktı ve bu onu günün adamı yapacaktı. Mücevher loncası bu anlaşmanın Henrik'i kaybeden yaptığından habersizdi.

Coen beni görünce, gülümsemesi kayboldu ve babasının yanından ayrıldı. Katılımcıların arasında bana doğru ilerleyip birkaç santimetre önümde durdu.

“Koluma gir,” dedi dirseğini kaldırarak.

İtaat edip elimi koluna koydum ve yürümeye başlayarak odanın arka tarafına ilerledim. Düzinelerce gözün bizi takip etmesinin sebebini biliyordum. Mücevher loncasının safkan üyelerine karşı ailelerimize avantaj sağlayacak güzel bir çifttik. Ama Rothlar için görevimi yerine getirmekle artık ilgilenmiyordum.

“Hallettin mi?” diye sordum.

Coen garsonların birinden bir kadeh köpüklü şarap alıp bana verdikten sonra kendisine de bir tane aldı. Hâlâ gülümsüyor ve bizi uzaktan izleyen babası için havalara giriyordu.

Kadehini dudaklarına götürdü. “Hallettim.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda Coen beni inceliyordu. Onu tanımasaydım gözlerindeki ifadeden incindiğini düşünebilirdim.

“Teşekkür ederim,” dedim, ondan uzaklaşırken.

Ama elimi yakalayıp beni yanında tuttu. “Bryn.” Tereddüt etti.

“Ne var?” Etrafımızdaki insanların meraklı bakışlarını üzerimize çekmemeye çalışarak ağzımın içinde konuştum.

“Sakin geri dönme,” dedi ciddiyetle. “Dönersen babam seni öldürür.”

Daha fazlasını söyleyeceğinden emindim. İçten bir veda edeceğini sandım. Ama bana son kez baktıktan sonra elini elimden çekip beni bıraktı. Sonra kalabalığa karıştı.

Kalabalığı yararak Ezra’ya doğru ilerlerken bir başka el beni yakalayınca şarap, kadehimin kenarında çalkalandı. Elimin üzerinden yere döküldü.

“Dikkat et.” Violet Blake’in tatlı sesi aniden yanımda belirdi. Hoş bir şekilde gülümsüyordu, gözlerinin etrafına ışıltılı bir pudra sürmüştü. “Umarım bana verecek iyi haberlerin vardır,” diye mırıldandı.

“Simon’ın *Serpent*’la kontratı iptal edildi. Henüz bilmiyor ama onlarla işi bitti.”

Violet kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. "Peki bunu nasıl başardın, küçük Roth?"

"Ne fark eder?"

Violet, etrafımıza bakıp parlak bir saç tutamını kulağının arkasına itti. "O hâlde büyük anonsa hazırlansam iyi olacak. İyi ki kırmızı giyinmişim, değil mi?"

Güzel elbisesine baktım. Kan rengi kumaş kusursuzdu. Violet kusursuzdu.

"Limanda iki yolcusunu bekleyen bir gemi var. *Mystic*." Violet şarabını yudumladı ve kadehini diklerken elmas yüzüğünü kadehin tombul kısmına vurdu.

"Ne?" Ona baktım.

"Güneş bu küçük planın üzerine battığında, ortalıkta olup işleri iyice karıştırmanızı istemiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim, ne kadar minnettar olduğumu sözlerimden duymasını umarak. Bunu kendisi için yaptığını biliyordum. Yine de ona borçluydum. Ona sonsuza dek borçlu kalacaktım.

Keyifle dudaklarını büzüştürüp çenesini kaldırdı ve elimdeki kadehi alırken bana tepeden baktı. Kadehten içmeye başlayınca gülümsedim. "Gitsen iyi olur. Lonca ustası birazdan başlayacak."

Ona son kez gülümsedikten sonra tüccarların arasında ilerledim. Masaya ulaştığımda, dayılarım yakışıklı bir üçlü hâlinde dizilmişlerdi ve manzara bana çalışma odasındaki portreyi hatırlattı. Sadece annem eksikti.

Ezra'yla göz teması kurunca, Murrow'un yanından ayrılıp bana doğru yürüdü.

Henrik ellerini arkasında birleştirmiş, odayı süzüyordu. Dimdik durdu, kusursuzca kesilmiş bıyığı sırtışını gizliyordu ama gözlerinden anlaşıyordu.

"Hemen karar vermelisin," dedim, sesimi olabildiğince alçak tutarak yanında yerimi alırken.

Henrik bana baktı. "Neye?"

Titremelerine engel olmak için ellerimi ceplerime soktum.

“Birkaç dakika içinde lonca ustası, Violet Blake’in sana desteğini açıklayacak. Bunu istiyorsan.”

Henrik, yavaşça salona sırtını dönerken gözleri kocaman oldu. “Bryn, sen neden bahsediyorsun?” Sesi hâlâ heyecanlıydı. Henüz neler olduğunu anlayamıyordu. Nasıl anlasın?

“Violet destekçin olmayı kabul etti. Loncada güçlü bir müttefik olacak ve Simon’a borçlu kalmayacaksın.”

“Violet bunu neden yapsın?” Artık sesi kulağa şüpheli geliyordu.

“Kabul etmek zorundasın...” Sesim titreyince yutkunup boğazımı temizledim. “Gitmemize izin vermelisin.”

“Kimden bahsediyorsun?” Burnu kırıştı ve bıyığı çarpıldı.

“Ezra’dan.” Nefesimi verdim. “Ve benden.”

Yavaşça Henrik’in gözlerinde tehlikeli bir ifade belirdi.

“Simon’ın desteğini kabul edersen Ezra ona ait olacak. Onu geri alabileceğini düşünebilirsin ama alamazsın. Ayrıca Ezra, Simon’m yanında çalıştığı sürece mücevher ticaretinde asla üstünlüğü elde edemeyeceksin.” Duraksadım. “Violet’in desteğini kabul edersen Ezra’yı yine kaybedeceksin ama Simon da kaybedecek. Oyun alanı eşitlenecek.”

Ezra yanımda bizi dinliyordu ama gözleri salondaydı.

“Simon senin düşmanın. O her zaman düşmanın olacak. Ama Violet müttefikin olabilir.”

“Peki ya sen?” diye hırladı Henrik.

“Beni her halükârda kaybettin.”

Bana bakıp bir açıklama bekledi.

“Beni Coen’e satmaya çalıştığın anda kaybettin,” dedim sesimi alçaltarak. “Beni burada tutmanın bir yolunu bulsan bile, bana bir daha güvenemeyeceksin.”

Henrik, ateş yutmuş gibi bana baktı. Göğsü ceketinin altında yükselip alçalıyordu, tenindeki kırmızılık fokurduyordu. “Arthur hâlâ desteğe sahip. Ya ben kazanacağım ya da o kazanacak. Ya oylar benim lehime kullanılmazsa?”

Omuzlarımı silktim. "Bu kadere bağlı," dedim. "Her zaman kadere bağlıydı."

Henrik sessizleşti. Arkasında Casimir, Noel ve Murrow sohbette dalmışlardı, birkaç metre ötedeki sessiz savaştan habersiz şaraplarını yudumluyorlardı.

Yeleğimin cebinden kalm bir zarf çıkardım. Henrik ona baktıktan sonra elimden alıp kapağını açtı. İçinde anahtar ve çayevinin tapusuyla birlikte hesap defteri vardı. Ne olduğunu anlar anlamaz çaktırmadan ceketine atıp sakladı.

"Hâlâ yapabilirsin. Hâlâ başladığın şeyi bitirebilirsin," derken boğazım gergindi.

Henrik bir süre sessiz kaldıktan sonra salona doğru döndü ve yavaşça kendisini toparlamasını izledim. Parça parça kendisini toparladı ve sakin duruşu geri döndü.

"Gidersen elinde hiçbir şey olmadan ayrılacaksın." Ezra'yla konuşuyordu.

"Biliyorum." Ezra'nın ona bakışında neredeyse şefkat vardı. Sanki bir yanı yas tutuyordu. Belki de bu doğruydı. Bildiğim kadarıyla Henrik, Ezra için bir babaya en yakın şey olmuştu. Ağır bir bedel ödemiş olsa da Rothlarm evi, onun eviydi.

Henrik yutkunup ifadesini düzeltmeye çalıştı ve nihayet yine kendisi gibi göründü. "Hakkını vermem gerekir," dedi sesinde hafif bir sinsilikle. "Nimsmire'da altın tabakta yetiştirilmiş bir kıza göre kesinlikle bir Roth'a benziyorsun."

Gözlerini benden ayırmadı ve sözlerinin yüreğimi incittiğini fark ettim. Bu dayımdan alacağım tek onaydı. Bunun onun için bir veda hediyesi olup olmadığını merak ettim.

Dayımın arkasında, Murrow'un, masanın başında durduğu yere baktım. Bizi izlerken yüzündeki gülümseme silinmişti. Gözlerinde bir soruyla bana baktı ama yanıt veremedim. Ona nasıl veda edeceğimi bilmiyordum. O buraya aitti. Her zaman buraya ait olacaktı.

Aklımdan bunu geçirirken bana hafifçe gülümseyip babasına doğru döndü. Nazik bir vedaydı. Hoştu.

Ezra'nın elini aniden sırtımda hissedince gözlerimi kırptırdım ve sonra yürümeye başladık. Işığa doğru. Koridorda ilerlerken salonun uğultusu kayboldu ve caddeye çıktığımızda o âna kadar aldığım en derin nefesi aldım. Tuz ve özgürlükle dolu hava ciğerlerime doldu ve botlarımız aynı anda kaldırım taşlarına vurunca kalbim hızlandı.

Ezra elini boynundaki yeşil ipek kravata götürüp düğümünü çözdü. Onu yola attı, kravat yerde dalgalanırken gömleğinin en üst düğmesini çözdü ve yaralı elleriyle yakasını açtı. Etrafındaki iplerin gevşediğini hissedebiliyordum. Artık *derli toplu* ve *oturaklı* olmasına gerek yoktu. Artık akşam yemeklerinde sıkılmış yumruklar, boğazda düğümlenen sözler ya da itaat edilmesi gereken emirler yoktu.

Arkamızda, komisyon resmen görüşmeye başladı. Dakikalar içinde sergi başlayacaktı ve lonca, Ezra'nın gittiğinden ve asla geri dönmeyeceğinden habersiz bir şekilde koleksiyonunu inceleyecekti. Oylar kullanılacaktı ve ya dayım o binadan parmağında bir yüzükle ayrılacaktı ya da eli boş dönecekti. Belki de hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Limanın girişi karşımızda belirince en üst basamakta durup onu görene kadar pruvalara baktım. *Mystic*'in mürettebatı güvertede koşuşturuyordu, gemiyi denize açılmaya hazırlarken yelkenlerini direklerde açıyorlardı.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Ezra yanımda. Rüzgârda karma-karışık saçları yüzüne uçuşurken bambaşka birine benziyordu. O gece odasında karanlıkta onu öptüğümde ve kollarımda çözülürken gördüğüm kişiye.

"Bilmiyorum," dedim. "Umurunda mı?"

Ezra sırtıttı. Daha önceki gibi ağır ya da kontrollü değildi. Bu kez yanıt verirken gözlerinde ışık vardı. "Hayır." Nefesini verdi. "Umurumda değil."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap baştan sona çılgın bir yolculuktur ve yanımda bu kitabın oluşumuna katkıda bulunan muhteşem insanlar olduğu için çok şanslıyım.

Her zamanki gibi minnettarlığımı en çok hak eden ailem. Joel, Ethan, Josiah, Finley ve River, dünyamı sevgi ve kahkahalarla doldurduğunuz için teşekkür ederim.

En iyi temsilci sihrini konuşturan ve bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan Barbara Poelle'e teşekkür ederim. İsmi Rothlara verdiğim editörüm Eileen Rothschild'e, bunu yapabileceğime dair sarsılmaz inancından ötürü teşekkür ederim.

Bu proje için süper kahraman editör pelerini kuşanan Vicki Lane'e teşekkürler. Kaderin ne güzel bir cilvesiydi!

Yeni bir kitapta Wednesday Books ekibine yeniden teşekkürlerimi sunuyorum: Sara Goodman, Lisa Bonvissuto, DJ DeSmyter, Alexis Neuville, Mary Moates, Brant Janeway ve yine ellerinden müthiş bir kapak çıkan kapak tasarımcısı Kerri Resnick'e teşekkürler.

Beni riske girip hiç aklımdan çıkmayan bu proje hakkında temsilcimi aramaya ikna eden Kristin Dwyer'a teşekkür ederim. Ne

kadar “haklı” olduğunu sonsuza kadar kayıt altında kalacak şekilde kelimelere dökebileceğimden emin değilim... ama seni dinlediğime minnettarım.

Sağ kolum ve aynı zamanda beynimin işlevsel kısmı Carolyn Schweitz’e kocaman teşekkürlerimi sunuyorum. Sen olmasaydın bu kitabı kesinlikle bitiremezdim ve ekibimde olduğun için çok mutluyum.

Her zaman yazdığım hikâyeleri ilk kontrol eden gözlerden biri olan beta okurum Natalie Faria’ya teşekkür ederim.

Beni teşvik eden, başarılarımı kutlayan ve başımı dik tutmamı sağlayan böylesine müthiş bir destek grubum olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Benimle birlikte bu yolculuğa çıkan tüm aileme, muhteşem arkadaşlarıma ve olağanüstü yazı topluluğuma teşekkür ederim.

